M.J. ARLIDGE

DE-A V-AŢI ASCUNSELEA

M.J. ARLIDGE

Seria: Helen Grace

Volumul 6

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

Original: *Hide and Seek* (2017)

Traducere din limba engleză și note de:
CIPRIAN ȘIULEA

virtual-project.eu

3
TREI

2020

1.

Se mişca rapid, cu capul plecat. În seara asta coridorul era plin de trupuri, dar ea își croi drum printre ele, fără să privească în spate nici măcar o dată. Avansarea ei neîndemânatică era însoțită de înjurături și insulte, iar când dădu colțul spre aripa ei, simți cum un strop mare de salivă o lovește în ceafă. În mod normal s-ar fi întors, ca să-l înfrunte pe făptaș – îi plăcea să rupă oase –, dar în seara aceasta nici nu se punea problema.

Închiderea celulelor urma să aibă loc peste 15 minute, iar Leah știa că, dacă reușește să ajungă înapoi în celula ei, avea să fie în siguranță. Încercase să se facă nevăzută la Secția de Lucru Manual, ascunzându-se într-o magazie nefolosită, dar când se auzi soneria pentru încetarea activităților, își dădu seama că trebuie să plece. Nu era de felul ei superstițioasă, dar când părăsi ascunzătoarea își sărută de trei ori crucifixul, murmurând numele băieților ei și rugându-se să aibă noroc. Era convinsă că o să aibă nevoie.

Celelalte știau, iar acum o urmăreau. Era doar o chestiune de unde și când. Închisoarea Holloway e un labirint de coridoare înguste și prost luminate, care oferă numeroase ocazii de ambuscadă. Leah cunoștea terenul foarte bine – era deja de cinci ani aici –, dar asta nu constituia o garanție a siguranței. Cel puțin nu atunci când erai vânată de haită.

Iuți pasul, copleșită brusc de frică – avea senzația intensă că o să moară aici, în mijlocul mizeriei și nefericirii. Își imagina cum sângerează pe podea, în timp ce atacatoarele ei o încercuiesc, cu ochii plini de ură…

— Vino-ți în fire, fato!

Cuvintele aduceau cu o șoaptă aspră, iar Leah le puse capăt abrupt, mustrându-se pentru slăbiciunea

și stupiditatea ei. Avea mari probleme, fără îndoială, dar aproape ajunsese în celula sa – ar fi fost o nebunie să strice totul acum. Inspiră adânc, ieși de pe coridor, parcurse rampa și urcă scările în fugă, spre Nivelul Doi. Călca ușor, străduindu-se să nu facă zgomot, dar pașii ei răsunau într-un ritm metalic monoton. Se uita cu atenție maximă când în stânga, când în dreapta, așteptându-se în orice clipă la un atac, dar, spre surpriza ei, drumul rămase liber.

De fapt, în seara asta nu părea să fie nimic ieșit din comun. Leah examină aripa ei și văzu aceleași fețe cunoscute care sporovăiau și râdeau, înaintea separării forțate din timpul nopții. Toată lumea părea relaxată, chiar fericită, iar Leah simți un val de optimism. Poate că toate temerile ei fuseseră nejustificate. Încă puțin și ajungea înapoi în celula ei, teafără și nevătămată.

Nu mai trebuia decât să aleagă momentul.

2.

Simțea cum ochii lor o sfredelesc.

Așa fusese încă de la sosirea ei. În ierarhia informală a închisorii, polițiștii se situau undeva între turnători și ucigașii de copii, obiect de curiozitate morbidă și de batjocură. Așa că era urmărită de pe rampe, din ușile celulelor, prin gurile de servire. Detectivul-inspector Helen Grace își aștepta în continuare procesul, dar colegele de detenție o condamnaseră deja, etichetând-o drept ucigașă și perversă și împărțindu-i niște pedepse pe măsură, în buna tradiție a Holloway-ului. Cele mai însetate de răzbunare erau câteva infractoare violente pe care Helen le băgase la închisoare *ea însăși* – pentru acestea, a se răfui cu ofițerul de poliție căzut în dizgrație era deopotrivă o datorie și o plăcere.

Singurul ei răgaz de la corvoada zilnică a jignirilor meschine și a violenței spontane era programul de lucru – deținutele știau că nu trebuie să perturbe funcționarea normală a închisorii –, dar nici măcar în acel timp nu avea parte de liniște. Sarcinile erau atribuite de personalul închisorii, iar gardianului care o avea în grijă pe Helen – un sadic solid pe nume Campbell – îi făcea mare plăcere să-i repartizeze cele mai neplăcute îndeletniciri. Toaletele și dușurile, deșeurile medicale, spălătoria și, cea mai rea dintre toate, curățarea cantinei.

Era o însărcinare întotdeauna dificilă, dar în seara asta fusese deosebit de chinuitoare, din cauza dezastrului lăsat în urma ei de „Lucy”. Lucy era o tipă care își dorea să fie bărbat, dar care totuși își ispășea sentința la Holloway, ținând cont de faptul că, biologic, era femeie. Ura această închisoare și purta o luptă legală complicată pentru a fi transferată într-o închisoare pentru bărbați.

Colegele ei știau asta și le făcea plăcere s-o provoace, refuzând să-i spună pe numele pe care și-l alesese: Michael. În mod previzibil, în seara aceasta situația se inflamase din nou, iar în bătaia care urmase, fuseseră schimbate lovituri serioase. Lucy vomitase după aceea, în timp ce era imobilizată, făcând chiar și mai neplăcută operațiunea de curățare a lui Helen.

Helen tocmai își termina misiunea, trăgând de ultimele câteva minute de dinaintea închiderii celulelor, când auzi cum cineva se apropie. Știa cine e și fără să ridice privirea. Deținutele se întorseseră toate în aripile lor și, în plus, călcătura lentă și măsurată era inconfundabilă. Ridică privirea și îl văzu pe Cameron Campbell cum se apropie, lăsând în urma lui un șir de pași egali pe podeaua proaspăt spălată.

— Ți-a scăpat o parte, spuse Cameron, arătând spre urmele pașilor lui.

— Scuze, domnule, răspunse Helen. N-o să se mai repete.

— Să te asiguri că așa o să fie. Dacă e ceva ce nu suport, asta e… neglijența în muncă.

În timp ce vorbea, Campbell ridică piciorul și împinse buza găleții lui Helen până când o răsturnă, vărsând pe podea o cantitate imensă de apă cu resturi de vomă. Helen privi cum avansează apa, după care se întoarse spre el, cu ochii aprinși de furie.

— Mai spală o dată, continuă Campbell nonșalant, trecând pe lângă ea. Vreau ca locul ăsta să fie imaculat pentru festivitățile de Crăciun.

Furioasă, Helen se aplecă să ia mopul și atunci simți cum un cot ascuțit o izbește în rinichi. Lovitura fu atât de bruscă și de violentă, că o lăsă fără aer, făcând-o să cadă în genunchi și să se prindă de marginea găleții. Campbell nu se întrerupse din mers și nu se deranjă să privească în urma lui, dar era evident că fetele de pe rampe savurau spectacolul.

— Uite gaborița cum rânește – ca scroafa-n lături, strigă o mucalită, urmată imediat de râsetele celorlalte.

Helen înălță capul, refuzând să pară înfrântă, dar nu văzu decât o sută de fețe zeflemitoare, care râdeau, glumeau și se desfătau cu nenorocirea ei. În viața ei anterioară fusese un ofițer de poliție respectat – s-ar fi ocupat rapid și decisiv de cineva de genul lui Campbell –, dar acum nu avea nicio putere de a acționa. Aici era ținta glumelor, un accident pe cale de a se întâmpla, un adevărat trofeu mult râvnit de orice deținută care ar fi avut suficient curaj să riște un atac.

Supraviețuise până acum, dar cât putea să reziste norocul ei? Era înconjurată din toate părțile de femei care i-ar fi tăiat gâtul fără să clipească, însă autoritățile păreau hotărâte să închidă ochii față de situația ei dificilă. Nu avea unde să fugă sau unde să se ascundă, așa că nu putea să lase niciodată garda jos sau să se relaxeze.

În Holloway, pericolul era mereu la doar o suflare distanță.

3.

Pașii se opriră brusc și Leah ridică rapid privirea. Dar peste câteva secunde, ușa celulei ei se închise cu putere, iar ea auzi zgomotul liniștitor al limbilor care intrau în zăvoare. Se prăbuși pe pat, epuizată, dar ușurată.

În seara asta avusese norocul de partea ei. Profitase de scena de la cantină – Campbell care se distra iar pe seama vecinei ei – ca să fugă înapoi în celulă. Cele zece minute care urmaseră, în care ea așteptase închiderea celulelor, fuseseră chinuitoare. Dar acum se terminase.

Vizeta celulei se deschise și o pereche de ochi apăru. Leah ajunsese să cunoască privirile care o spionau și putea să recunoască imediat gardianul aflat de cealaltă parte a ușii. Ochii lui Campbell erau gri și reci, cei ai lui Sarah Bradshaw erau de un verde slab și luminos, iar cei ai lui Mark Robins erau ciocolatii și blânzi. În seara asta, cel din urmă era în tură. Leah zâmbi, când îl auzi cum avansează de-a lungul șirului, cicălindu-le pe fetele din celule.

Majoritatea femeilor detestau această parte a zilei. Când venea noaptea, erau încuiate, fără altă companie decât ele însele și gândurile lor. Multe fuseseră neglijate în copilărie, unele fuseseră agresate și cam toate de aici se automutilaseră la un moment dat. Noaptea scotea la suprafață amintirile legate de abandon și singurătate, împingându-le pe multe fete la limită. Nu era de mirare că majoritatea sinuciderilor aveau loc după căderea întunericului.

Dar pe Leah nu o deranja să fie încuiată. Ziua și-o ocupa în întregime ferindu-se de pericole, așa că noaptea era timpul *ei*. Era un moment în care își putea imagina că se află altundeva. (Când se putea convinge că era acasă, cu băieții ei, Dylan și Caleb.) Că făcea lucruri normale. Că era un om bun. Că era mamă.

Plângea adesea când se gândea la ei, dar cumva lacrimile o făceau să se simtă bine. Ca și cum dragostea lor ar fi fost cu ea în încăpere. Devenind astfel ceva mai încrezătoare, Leah își folosea timpul în care era singură, plănuind cum avea să ajungă iar împreună cu băieții ei. Ispășea o condamnare pe viață și vizitele erau rare, așa că trebuia să găsească alte soluții.

Știa că va risca foarte mult, dar nu exista nicio altă modalitate. Mama ei și băieții veneau în vizită a doua zi, iar când avea să ajungă în centrul pentru rude, Leah avea să ceară să fie primită de Guvernatoare. Își câștigase dreptul de a fi transferată în aripa mai îngrijită a temniței. De acolo, poate că ar fi putut să fie mutată într-o închisoare cu regim deschis. Ar fi fost oare exagerat să spere că într-o bună zi ar fi putut chiar să fie eliberată?

Leah stătea întinsă în pat, cu pătura trasă până la bărbie. Soarele apunea, și de obicei asta o liniștea și o relaxa. Dar în seara asta era agitată și nu se putea calma. Mintea ei continua să alerge înapoi la băieți. La chicotele amuzante pe care le scotea Dylan atunci când era gâdilat. La finețea părului lui Caleb. La senzația plăcută pe care o avea atunci când băieții stăteau în pat cu ea, dimineața.

Erau doar amintiri, amintiri din ce în ce mai îndepărtate, dar era tot ce îi mai rămăsese. Așa că se înveli mai bine și se pierdu în trecut, sperând că somnul avea să vină.

Ca la un semn, luminile se stinseră brusc, afundând-o pe Leah în întuneric.

4.

Helen stătea la fereastră, privind cu tristețe luna. Era plină și minunată, iar lumina ei blândă străpungea penumbra din celula sa. Dezvăluia o cameră de 3 pe 4 metri, zugrăvită în verde-limetă și mobilată cu pat, chiuvetă și toaletă, toate fixate de podea. Acum, asta era lumea lui Helen.

Stingerea se dăduse cu mult timp în urmă, dar Helen putea fi găsită adesea așa, preferând această veghe singuratică „confortului” patului ei îngust. Cadrul patului era vechi, salteaua neuniformă și, în plus, Helen nu putea niciodată să doarmă din cauza zgomotului. Imediat ce se stingeau luminile, începea. Deținutele se strigau una pe alta, strigau după mamele lor, strigau la Dumnezeu. Era pe cât de implacabil, pe atât de previzibil. Când strigătele încetau, auzeai gemetele. Când gemetele încetau, auzeai plânsetele. Iar când plânsetele încetau, auzeai paraziții.

În prima noapte, un șobolan mare trecuse peste ea, alergând prin pat și dispărând apoi în zidărie. Era unul din numeroșii șobolani cărora li se părea că ei sunt stăpâni acolo. Muștele dădeau ocol toaletei zi și noapte, împărțind celula minusculă cu gândacii de bucătărie care apăreau odată cu întunericul. Primele câteva dăți când îi zărise cum aleargă pe podea, Helen îi călcase. Dar cum fiecare victimă era imediat înlocuită de alta, renunțase. Și ei erau prizonieri aici, așa că Helen decisese să accepte situația și să-i lase și pe alții să trăiască.

Acum petrecea orele nopții privindu-i cum își văd de treabă, până când epuizarea o ducea, în cele din urmă, la culcare. Orele de după închiderea celulelor erau cele mai grele pentru Helen; atunci oroarea situației ei se făcea simțită din plin. Părea imposibil, dar iat-o la Holloway – închisoarea care fusese căminul surorii ei, după ce aceasta îi ucisese

pe părinții lor. Câteva viețașe încă își aminteau de Marianne, vorbind aprobator despre inteligența și agerimea ei și, ceva mai puțin călduros, despre violența pe care o împărțea cu generozitate. Fiul ei, Robert Stonehill, ucisese trei oameni ca să-i facă o înscenare lui Helen, acesta fiind motivul pentru care ea își petrecea acum timpul în compania mincinoșilor, hoților și a ucigașilor.

Helen recuperă o bucată de cretă de pe pervazul ferestrei, traversă încăperea și trase o singură linie pe perete, lângă pat. Făcea parte dintr-un șir lung și îngrijit – își însemna cu religiozitate fiecare zi de închisoare. Până acum supraviețuise 46 de nopți în spatele gratiilor – dacă mai reușea să treacă de încă 50, avea să ajungă la proces. Era singurul, absolut singurul gând care o făcea să meargă mai departe.

Încă mai spera să-și dovedească nevinovăția la tribunal, chiar dacă știa că avea să fie dificil. Robert fusese minuțios – îi plantase ADN-ul la locurile faptei, ucisese în nopțile în care Helen nu avea alibi și o ispitise să își mintă colegii polițiști referitor la legăturile ei personale cu victimele. Minciunile ei fuseseră scoase la lumină, iar după asta căderea ei în dizgrație fusese rapidă. Cum în Hampshire nu exista nicio închisoare de maximă siguranță pentru femei, ajunsese aici. Singura aliată care îi mai rămăsese, detectivul-sergent Charlie Brooks, lucra pentru eliberarea ei, dar ce șanse avea? Robert părea să fi dispărut de pe suprafața pământului.

În fiecare zi, Helen își impunea să fie optimistă, să aibă încredere în sistemul de poliție și justiție. Dar fiecare noapte aducea noi îndoieli, iar ea începea să se teamă că avea să rămână în Holloway pentru totdeauna. Era oare posibilă o astfel de nedreptate? Puteau oamenii să fie înșelați atât de rău?

În astfel de momente, Helen simțea că întreaga lume o abandonase. Era o paria, lipsită de companie și văduvită de înțelegere. Fusese

întotdeauna o persoană retrasă, dar, chiar și așa, izolarea de aici i se părea zdrobitoare. Nu exista nimeni în care să poată avea cu adevărat încredere sau căruia să i se poată confesa și, așa cum dovedeau paradele nocturne ale șobolanilor și gângăniilor, singurii deținuți dispuși să-și petreacă timpul împreună cu ea erau paraziții.

5.

Leah se trezi, speriată și fără suflare. Visase iar. De data asta era fugărită pe un coridor care părea să se prelungească la infinit. În vis, nu avea habar încotro merge, și nici de cine fuge. Știa doar că, în ciuda strădaniilor ei, avansa tot mai încet. Privise în jos și descoperise, uimită, că nu are picioare – era doar un trunchi care plutea și încerca să înhațe aerul, în disperarea ei de a scăpa de urmăritori.

Își îngropă fața în pernă și expiră. Coșmarul fusese atât de însuflețit, încât inima îi bubuia, iar pe frunte avea o peliculă subțire de transpirație. Se descotorosi de aceste gânduri întunecate și trase pătura în jurul ei, hotărâtă să mai fure câteva ore de somn înainte ca ziua aceea de muncă să înceapă. Dar când făcu asta, încremeni. Pătura refuza să se miște, iar Leah își dădu seama că respirația ritmică pe care o auzea nu era a ei.

Cineva stătea pe celălalt capăt al patului. Leah închise ochii, rugându-se să poată alunga această viziune tenebroasă, dar zgomotul acelei respirații continua să se audă. Inspirație, expirație, inspirație, expirație. Lui Leah îi veni să țipe, dar, în loc de asta, rămase nemișcată. Știa că ceea ce făcea în următoarele câteva minute avea să decidă dacă trăiește sau moare.

Putea să câștige puțin timp făcând pe moarta, astfel că se întoarse spasmodic, ca și cum ar fi dormit, și băgă brațul drept sub trup. Acum era ascuns, iar Leah își strecură încet mâna spre pernă. Acolo își ținea ea șișul – un cuțit improvizat, făcut dintr-o lamă de ras și un mâner de la o periuță de dinți. Îi salvase viața de mai multe ori, iar Leah dădu și acum să-l apuce, recunoscătoare.

Dar șișul nu era acolo. Abandonă orice precauție și bâjbâi frenetic, parcurgând fiecare centimetru al

saltelei reci. Dar, în timp ce ea făcea asta, o voce măsurată spuse:

— Cauți cumva ăsta?

Leah n-ar fi vrut, dar nu se putu abține să nu se întoarcă, să vadă cine vorbise. Celula încuiată era întunecoasă și scăldată în penumbră – nu putu distinge silueta care stătea pe capătul patului, dar *văzu* că ține în mână credinciosul ei șiș, a cărui lamă mortală lucea în lumina lunii.

6.

— Avem un atac cu cuțitul. Rănire, cu intenție de ucidere. Cine îl vrea?

Vocea detectivului-inspector Sanderson umplea biroul Departamentului de Cazuri Majore. Deși era devreme, încăperea era plină – cu unele fețe familiare și altele noi. Urmă o scurtă pauză – avea cineva nevoie de un caz nou? –, după care detectivul-agent Lucas făcu un pas în față, luându-i-o cu puțin înainte lui Edwards.

— Îl iau eu, spuse ea cu voioșie. Ceva ieșit din comun?

— Confruntare la un fast-food cu kebab. Făptașul susține că era autoapărare, dar mie mi se pare tentativă de crimă.

— Nu-mi pot imagina pledoarie mai bună pentru vegetarianism.

Atitudinea lui Lucas era glumeață, dar viteza cu care își luă legitimația și geanta îi contrazicea tonul. După încarcerarea lui Helen Grace, la etajul șapte se schimbaseră multe. Întreaga echipă își privise cu admirație lidera – inclusiv Sanderson –, iar căderea ei în dizgrație îi afectase pe toți. Helen se afla la conducerea Departamentului de Cazuri Majore de atâta timp, încât le luase o vreme să se obișnuiască să vadă pe altcineva în funcția ei. Dar acum Sanderson începea să se simtă confortabil în noul ei rol și privi dorința lui Lucas de a impresiona ca pe o dovadă a faptului că se făceau progrese. Poate că exista viață și după Helen Grace.

Sanderson considera că făcuse mai mult decât suficient pentru a-și câștiga avansarea, după ce trecuse cu rigoare și tact prin ancheta complexă referitoare la comportamentul criminal al predecesoarei ei. Dar tot fusese un șoc, atunci când detectivul-șef Gardam îi spusese că ea avea să fie noul detectiv-inspector. Jonathan Gardam încercase s-o liniștească, îndemnând-o să

remodeleze echipa după chipul ei. În parte, asta avea menirea de a o încuraja, dar era și o încercare deliberată de a repara o parte din răul provocat de arestarea lui Helen. Reputația Poliției din Hampshire primise o lovitură teribilă, în urma dezvăluirii faptului că adăpostise în mijlocul ei o ucigașă, iar Gardam părea hotărât să îndrepte acest lucru. Știa că Sanderson e o fată care procedează ca la carte – fără îndoială, asta contase foarte mult pentru promovarea ei.

În mod previzibil, cea care strica totul era Charlie Brooks. Loialitatea ei față de Helen era de nezdruncinat, iar faptul că Robert Stonehill se aflase în Southampton la momentul șocantelor crime S&M nu făcea decât să-i întărească astfel credința că Helen era nevinovată.

În realitate, nu exista nici cea mai mică probă care să-l lege pe Robert de acele crime, dar asta nu avea nicio importanță – Charlie era obsedată de Helen, iar Sanderson fusese nevoită s-o mustre de mai multe ori pentru neatenție.

Sanderson examină încăperea și fu iritată să constate că scaunul lui Charlie era gol. Nu se învoise pe motiv de boală, nu fusese trimisă în nicio misiune astăzi și știa că nu trebuie să absenteze fără permisiune.

Ceea ce impunea întrebarea: unde era?

7.

— Uită-te bine și spune-mi dacă îl recunoști.

Proprietarul în vârstă al magazinului se aplecă peste vitrina cu dulciuri și luă fotografia din mâna întinsă a lui Charlie.

— Ce-a făcut?

— Agresiune, lovire, furt. Aproape l-a omorât în bătaie pe proprietarul unui magazin de covoare pentru conținutul casei de marcat. I se poate întâmpla oricui, așa că, te rog, nu te grăbi.

Minciuna era atât de bine exersată, că i se rostogoli din gură cu cea mai mare ușurință.

— Pare un tip dat naibii, nu?

— Poți fi sigur, continuă Charlie. Credem că locuiește în zonă, poate că a intrat aici să ia țigări sau bere?

Proprietarul studie fotografia în tăcere. Charlie nu spuse nimic, nerăbdătoare să primească un răspuns, dar hotărâtă să nu-i tulbure concentrarea. Era probabil al cincizecilea proprietar de magazin cu care vorbise în ultimele câteva săptămâni și începea să aibă senzația că se agață de un fir.

Bărbatul din fotografie era foarte real – Robert Stonehill –, dar infracțiunea pentru care era căutat era complet fictivă. Nu existau niciun proprietar de magazin de covoare și nicio agresiune, iar Charlie știa că încalcă toate regulile atunci când inventează un caz de resortul poliției. Însă asta îi permitea să înregistreze o infracțiune în arhivă, oferindu-i timpul necesar pentru a se ocupa de ea. Era o înșelătorie care nu putea să dureze, în cele din urmă avea să fie prinsă, dar nu avea ce să facă.

O scurtă conversație telefonică cu Helen fusese de ajuns pentru a o convinge pe Charlie de nevinovăția acesteia, iar de atunci căutase probe care să ducă la eliberarea ei. Cercetase Docurile de Vest – acolo fusese centrul de comandă al lui

Robert –, dar probele primare pe care sperase să le descopere nu fuseseră de găsit. Echipa principală de anchetă *găsise* însă urma unui pantof de sport Vans, mărimea 42, în clădirea abandonată în care fusese arestată Helen, dar o respinsese drept irelevantă. Însă Charlie era convinsă că urma îi aparține lui Stonehill.

— Ce spui? A fost aici? Are cam 1,80 înălțime, e un tip liniștit, poartă haine normale, dar tenişi scumpi…

Stonehill lucrase, la o filială îndepărtată a magazinului Wilkinson, sub pseudonimul Aaron West. Charlie stabilise toate rutele posibile de la locurile crimelor la centrul lui de comandă şi, înarmată cu o fotografie şi o descriere recente ale lui, bătuse străzile, vizând supermarketurile, standurile de ziare şi micile magazine. Stonehill era abil, dar era totuşi o ființă umană. Trebuia să mănânce.

— Îmi pare rău, draga mea, nu-l recunosc.

— Mai uită-te o dată. E foarte import…

— Aş vrea să te ajut, dar n-a fost aici.

Acum tonul lui era mai dur, dar atitudinea bărbatului nu era răutăcioasă. Probabil că simțea disperarea ei. Charlie luă fotografia, îi mulțumi şi plecă. Mai avea pe lista ei trei locuri de verificat. Probabil că putea să se ocupe de ele, înainte ca absența ei să trezească cuiva suspiciuni serioase. Indiferent de consecințe, indiferent cât de deprimantă era această corvoadă a căutării din uşă în uşă, nu se punea problema să renunțe.

Nu atât timp cât o femeie nevinovată se afla în spatele gratiilor.

8.

— Să înceapă petrecerea.

Vocea lui Sarah Bradshaw răsună limpede, în timp ce ea descuia ușa celulei. Limbile încuietorilor se retraseră și Sarah smuci ușa grea spre ea. Ignoră murmurele de nemulțumire dinăuntru și trecu mai departe, descuind metodic fiecare celulă a acelei aripi. Avansase mult, iar deținutele începeau să apară. Prea amețite ca să se certe, prea epuizate ca să se opună, ieșiră cu pași târșâiți pe uși, așteptând ordinul de a merge la micul dejun. Nu exista nicio iritare, niciun fel de protest. Nu era de mirare că apelul era momentul preferat al zilei pentru Sarah.

— Luați-vă fețele de distracție, doamnelor. Începe o nouă zi în paradis…

Sarah zâmbi de una singură și deschise ușa ultimei celule, înainte de a traversa rampa centrală către latura estică. Aruncă instinctiv o privire în urma ei – în dimineața asta era singurul gardian de serviciu, grație deficitului de personal, și știa din experiență că nu trebuie să întoarcă niciodată spatele deținutelor. Spre satisfacția ei însă, toată lumea se purta frumos. Grace ieșise prima, ca de obicei, iar celelalte o urmară imediat. Dependentele, schizoidele și dementele, care la sfârșitul zilei se uitau la tine și te scuipau imediat în față, erau liniștite ca niște șoricei în dimineața asta. Uimitor ce putea să facă foamea.

Sarah își continuă drumul, fluierând dizarmonic și legănând cheile din mers. Ajunse la capătul rondului ei și se întoarse să-și cerceteze regatul. Acum, pentru prima oară, observă golul din cadrul șirului.

Toată lumea era prezentă, în afară de Leah Smith. Aceasta avea celula între cea a lui Helen Grace și cea a lui Rosie Haynes, o hoață înveterată

care vizita frecvent Holloway-ul. *Ele* erau amândouă pe palier, așteptând răbdătoare instrucțiunile, dar nu se vedea nici urmă de Leah. Nu era o persoană care să le conteste autoritatea, așa că – în cel mai bun caz – absența ei din șir însemna o deținută bolnavă sau recalcitrantă. În cel mai rău, era cod negru – terminologia închisorii pentru tentativă de sinucidere.

— Treci pe palier, Smith. Nu le face să aștepte pe aceste doamne drăguțe…

Spusese asta pe un ton plin de încredere, dar exista o anumită tensiune în vocea lui Sarah. Sinuciderile erau mizerabile și le înfuriau întotdeauna pe celelalte deținute, atunci când urma, inevitabil, închiderea celulelor.

— Nu mă face să vin după tine. Cel puțin dacă vrei să mai mănânci astăzi…

În continuare nimic, așa că Sarah făcu stânga-mprejur pe latura vestică a aripii. Celelalte deținute începeau acum să se manifeste, oferindu-i lui Sarah sugestii macabre pentru cum ar fi putut s-o trezească din somn pe Leah. Sarah le ignoră și parcurse rapid coridorul, pe lângă Baylis, Cooke și, în cele din urmă, și pe lângă Grace. Ajunse acum la celula lui Smith, trase aer în piept, deschise ușa și păși înăuntru.

Spre ușurarea ei, totul era liniștit. Se așteptase la cearșafuri sfâșiate, sânge pe podea sau chiar la inundarea celulei. Dar nu, Smith era întinsă pe pat, acoperită din creștet până în tălpi cu pătura.

— Mișcă-ți fundul, Smith, altfel *chiar îți fac* raport.

Leah nu mișcă nici acum. Furia lui Sarah Bradshaw începu să se transforme în frică. Dintr-un motiv pe care n-ar fi putut să-l numească, avea senzația intensă că în celula asta ceva nu e deloc în regulă. Părea destul de normală, curată și îngrijită… dar tăcerea dinăuntrul ei era straniu de sufocantă.

Indiferent ce ar fi fost, Sarah simți brusc nevoia de a afla. Așa că păși în față, prinse ferm colțul păturii și, după ce numără în cap până la trei, o trase jos de pe pat.

9.

Cathy Smith dădu la o parte plapuma, scoțându-i la lumină pe Dylan și pe Caleb, care se ascunseseră sub ea. Încerca de jumătate de oră să-i trezească pe gemenii în vârstă de cinci ani, dar în dimineața asta erau obraznici. În cele din urmă reușise să-i dea jos din paturile lor suprapuse, dar fugiseră imediat, ascunzându-se mai întâi în dulapul, apoi în patul ei.

De data asta, Cathy nu manifestă niciun pic de milă. După ce le descoperi ascunzătoarea, trase plapuma la o parte, dezvăluindu-i pe evadații care chicoteau. Încercară să scape, dar ea era pregătită. Se repezi și îi prinse pe fiecare de sub un braț, trăgându-i înapoi pe pat. Timp de un minut, băieții se zbătură, dând din picioare, apoi, înțelegând că situația lor e fără speranță, se aliară împotriva ei, gâdilând-o din răsputeri. Cathy protestă – era una dintre bunicile care se gâdilă foarte tare –, dar în secret îi plăcea la nebunie. În ciuda startului dur în viață de care avuseseră parte, băieții erau extrem de afectuoși și de iubitori.

Aveau doar șase luni, atunci când mama lor comisese o crimă. De trei, patru, chiar și de cinci ori pe zi, Cathy se gândea, iar și iar, la noaptea aceea, întrebându-se dacă exista ceva ce ea ar fi putut să facă altfel. Poate că dacă ar fi refuzat să aibă grijă de băieți, Leah nu ar fi mers la crâșma aceea, nu l-ar fi văzut pe mizerabilul ei prieten cu altă fată. Fusese oare prea îngăduitoare cu ea? Îi acceptase prea ușor schimbările de dispoziție, băutul, izbucnirile violente? Cathy se blestema adesea pentru neajunsurile ei, învinovățindu-se în întregime pentru tragedia care urmase. Alteori încerca să pună totul pe seama simplului ghinion. Leah nu a vrut s-o omoare pe fata aceea, nu și-a dat seama că e însărcinată…

Atâtea vieți irosite într-un moment de nebunie. Părinții acelei fete distruși de pierderea suferită, Leah care ispășea o sentință pe viață și Cathy care îi creștea pe cei doi băieți, în ciuda lipsei unui bărbat în casă sau a unui venit constant. Fiecare zi era o luptă pentru a o scoate la capăt, și totuși… fiecare zi aducea mici surprize, momente de bucurie care făceau ca totul să merite. Cathy era epuizată, dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu le purta niciodată pică băieților pentru că trebuia să aibă grijă de ei. La urma urmei, dacă nu i-ar fi luat ea, ar fi ajuns în plasament.

Cathy ținea familia laolaltă. Într-o bună zi, Leah avea să fie eliberată și atunci puteau să fie iar toți împreună. Până atunci, ea nu avea să bombăne, nu avea să se plângă. Avea să facă tot ce trebuia făcut, profitând la maximum de rarele lor vizite la Holloway. În apartament erau peste tot fotografii cu Leah, dar adevărul era că nimic nu putea să înlocuiască absența fiicei sale.

Cathy trase băieții spre ea, cu un ochi ațintit asupra ceasului, îi sărută pe rând pe fiecare obraz și spuse:

— Micul dejun, apoi hainele și dinții. Cât se poate de repede, vă rog!

Băieții mormăiră, dar Cathy era pregătită.

— Am Coco Pops pentru băieții cuminți care fac ce li se spune. Până la urmă, nu vrem să întârziem la Mami, nu-i așa?

Cathy zâmbi, în timp ce băieții o zbugheau. Știa că agonia lui Leah se întrerupea doar în timpul scurtelor lor vizite. Leah depindea de aceste întrevederi rare. Și, dacă era să fie sinceră, și ea la fel.

10.

Helen își croi drum prin mulțime, căutând un loc de refugiu. Nu văzuse niciodată cantina atât de aglomerată – deținutele tulburate se strângeau, în căutare de sprijin moral – și nu exista niciun loc liber nicăieri. Helen era rareori invitată la masa cuiva, dar de obicei exista un loc mai ferit pe care îl putea revendica drept al ei. În dimineața asta însă, grupurile și găștile închisorii se adunaseră în forță, căutându-și siguranța în numărul lor mare. Cele care îi prindeau privirea emanau ostilitate, chiar suspiciune, ca și cum Helen ar fi putut să fie responsabilă pentru moartea vecinei ei.

Mai ocoli o dată încăperea, cu tava în mână. La fiecare pas era înghiontită de coate rătăcite care își croiau drum spre coastele ei, dar în cele din urmă șansa îi surâse. Jordi, o fostă prostituată voioasă, îi prinse privirea și se trase la o parte, ca să-i facă loc. Helen o ajutase pe femeia analfabetă să-și scrie ultima cerere de eliberare condiționată – Jordi avea niște fiice adolescente de care îi era foarte dor –, iar acum, ele erau în termeni prietenoși. De aici și actul de milă al lui Jordi.

Helen se așeză rapid și aruncă o privire în jurul mesei. Babs, o viețașă de 70 de ani cu un șold șubred, dar inimă bună, îi făcu semn din cap, sprijinind tacit spiritul generos al lui Jordi. Noelle, o traficantă de droguri zgomotoasă care fusese întotdeauna corectă cu Helen făcu la fel, arătându-și rapid dinții de aur, după care se întoarse iar la fulgii ei de porumb. Helen nu le știa prea bine pe celelalte deținute de la masă și se aștepta ca ele să obiecteze față de sosirea ei intempestivă, dar astăzi dispoziția lor era reținută. În urma evenimentelor șocante ale nopții, ostilitățile fuseseră suspendate – Helen observă că în dimineața asta nimeni nu-și bătea capul să o ațâțe pe Lucy.

— Nu mănânci? întrebă Babs, în timp ce Helen se juca cu micul dejun.

— Poate mai târziu, răspunse Helen, chiar dacă de fapt nu se simțea în stare să înghită nimic.

— Mănâncă ceva. Până la prânz nu o să mai ai ocazia.

Helen se înduplecă să își ridice pâinea prăjită, dar, înainte să apuce să muște, Jordi se repezi.

— Ai auzit ceva noaptea trecută?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jordi, o întrerupse Noelle. Lasă femeia să halească în liniște.

— Întrebam doar…

— Nimic…, răspunse Helen, spre evidenta dezamăgire a lui Jordi. Chiar dacă am fost trează jumătate de noapte…

— Atunci ai văzut ceva? Când Bradshaw a intrat înăuntru?

Helen scutură iar din cap. La apel stăteai în fața celulei tale și nu te mișcai decât dacă ți se spunea să faci asta. Era parte din rutina deprimantă a vieții de închisoare, pe care o puteai nesocoti doar pe riscul tău, dar acum Helen își regreta obediența. Fusese evident, din clipa în care Sarah Bradshaw intrase în celula lui Leah, că se întâmplase ceva rău. Helen auzise țipătul înăbușit al lui Bradshaw, înjurăturile repezi și murmurate, apoi țipătul ascuțit al soneriei, atunci când gardiana panicată apăsase pe alarma de urgență. Campbell, Robins și ceilalți alergaseră în ajutor, în timp ce închiderea celulelor intra în vigoare. Deținutele înfometate fuseseră ținute înăuntru, până când celula lui Leah a fost sigilată corespunzător, fără ca Helen să poată afla vreun amănunt despre ceea ce se întâmplase.

Cod negru. Ăsta fusese primul gând al tuturor, dar zvonurile se răspândiseră rapid în închisoare, iar acum speculațiile luaseră o turnură mai sinistră. Oamenii spuneau că Leah Smith a fost ucisă.

Helen nu fusese mare prietenă cu Leah – vecina ei era suspicioasă, ostilă și înclinată către violență

–, dar tânăra tulburată fusese prima persoană pe care o cunoscuse la Holloway și care făcuse efortul de a-i arăta lui Helen cum funcționează lucrurile. O astfel de generozitate față de o polițistă încarcerată o surprinsese pe Helen, care mai târziu se întrebase dacă nu cumva ceea ce determinase acțiunile lui Leah nu fusese dureroasa ei lipsă de popularitate. Nu înțelesese niciodată pe de-a-ntregul de ce era Leah atât de detestată. Știa că deținutelor care făcuseră rău copiilor sau bebelușilor le este rezervată o ură specială, dar nepopularitatea lui Leah era atât de adânc înrădăcinată, încât Helen se întreba dacă nu e vorba despre altceva. Lipsa de informații – atât despre trecutul lui Leah, cât și despre soarta ei – o rodea. Afară ar fi putut să caute răspunsuri. Înăuntru, era la fel de ignorantă ca toți ceilalți.

— Dacă *chiar a fost lichidată,* există o grămadă de suspecți, spuse Noelle tenebros, aruncând o privire în jurul cantinei.

— Încetișor, Noelle, o avertiză blând Babs. Nu te apuca să arunci cu piatra…

— Dar e adevărat, nu? O grămadă de oameni cu conștiințe încărcate sunt aici în dimineața asta.

Helen o ascultă pe Noelle cum își continuă analiza jocurilor din închisoare. Jordi părea mai puțin interesată și plecă să mai caute mâncare, dar Helen era nerăbdătoare să audă ce avea de spus Noelle – chiar dacă majoritatea „faptelor” înșirate erau zvonuri și speculații lipsite de bază. Leah era o țintă care ar fi putut intra în palmaresul oricărei deținute. De asemenea, chiar dacă în ultima vreme încercase să se lase, era și alcoolică, și consumatoare frecventă de droguri, ceea ce o punea adesea în conflict cu autoritățile și cu găștile din închisoare. Și, ca să-i pună capac, irascibilitatea ei era legendară: cu puțin timp în urmă, amenințase o bucătăreasă că îi scoate ochii, pentru că îi dăduse prea puțină mâncare de fasole.

De astfel de lucruri depind viața și moartea în închisoare.

Noelle continuă să vorbească, dar informațiile solide erau greu de obținut în dimineața asta. Babs recursese la „Fetele de Aur” – micul cerc al pensionarelor care își petreceau ultimele zile la Holloway –, dar revenise cu mâna goală și, spre surpriza tuturor, Jordi, care se întorsese tulburată și fără suflare de la geamul de servire, fusese cea care le dăduse, în sfârșit, vestea.

— Sandra știe o fată care lucrează la biroul Guvernatoarei, spuse ea, arătând cu capul spre bucătăreasa zdravănă de la geamul de servire. Zice că a fost deja chemată o unitate din afara închisorii.

Atunci *nu* era o sinucidere obișnuită. Helen nu spuse nimic, dar știa că Serviciul pentru Detenție și Eliberare Condiționată ar fi fost chemat doar dacă moartea lui Leah avea ceva neobișnuit sau suspicios.

— Se spune că a fost ucisă în pat și că… și-au făcut numărul cu ea. I-au cusut gura. Și ochii.

Helen o privi lung pe Jordi, abia asimilând cuvintele.

— I-au *cusut* pleoapele de obraji, fir-ar a naibii. Așa au găsit-o – cu ochii închiși, rânjind cu gura până la urechi…

Noelle rămase tăcută, iar Jordi începu acum să plângă. Până și Babs, care văzuse mai multe decât oricine, părea zguduită. Helen își ținu gândurile pentru ea, dar mintea ei analiza deja această evoluție macabră. Mai auzise povești neplăcute din închisoare, dar asta era altceva. O făcea să-i vină rău și, din câte se părea, nu era singura – vestea Sandrei circula, iar atmosfera din cantină se schimbase brusc. În mod normal, deținutele erau zgomotoase și însuflețite la ora mesei. Dar nu și astăzi.

Astăzi toate păreau îngrozite.

11.

Era o priveliște groaznică. Pătura zdrențuită se afla pe podea, acolo unde o lăsase să cadă Sarah Bradshaw, iar puțin mai sus, pe patul îngust, zăcea cadavrul mutilat al lui Leah Smith.

Celia Bassett era Guvernatoare a Închisorii Holloway de peste cinci ani, dar nimic nu o pregătise pentru așa ceva. Fața lui Leah era ceruită și albicioasă, trupul ei era rigid și nu se vedea nicăieri nicio picătură de sânge. Leah, de obicei agitată, ar fi arătat liniștită și împăcată dacă n-ar fi fost zâmbetul ca un rictus care îi cuprindea fața brutalizată.

Celia avansă, în timp ce învelitorile de plastic ale pantofilor ei scoteau un foșnet straniu la contactul cu podeaua, și se forță să privească mai de aproape. Fu imediat izbită de culoarea aței de bumbac – un albastru prăfuit frumos – și de acuratețea cusăturii. Nu era perfectă, fiind probabil întreprinsă rapid și pe întuneric, dar era eficientă, închizând strâns gura și ridicându-i colțurile în sus. Pleoapele fuseseră tratate la fel, cusute zdravăn de obrajii lui Leah.

— Cel puțin a murit cu un zâmbet pe față, spuse o voce în spatele ei, cu un accent scoțian săltăreț, plin de sarcasm.

— Taci dracului din gură, Campbell, nu e deloc amuzant!

— Amuzant sau nu, acum nu mai e problema noastră…

Celia se întoarse, ca să-l mustre pe ofițerul ei cu cel mai înalt rang, dar acesta ieșea deja pe ușă. Îl numise Șef al Pazei de când anteriorul deținător al funcției plecase brusc, dar Campbell nu era deloc interesat de această tragedie subită. Asta o scotea din fire pe Celia – indiferent ce responsabilități avea el, Leah Smith era o ființă umană, pentru

numele lui Dumnezeu –, dar cinismul lui plictisit nu o surprinse. Holloway urma să fie închisă la sfârșitul anului, iar firava echipă de gardieni a închisorii trecuse deja de pragul epuizării, măcinată de stresul zilnic, de agresiune și violență. Ultimul lucru de care aveau nevoie era un eveniment major de felul acestuia, care ar fi putut să-i pună într-o lumină proastă, pe ei și șansele lor la un transfer decent, atunci când vechea închisoare avea să-și închidă porțile pentru ultima oară.

Și, bineînțeles, Campbell avea dreptate – acum *chiar nu mai ținea* de ei. Celia alertase Serviciul pentru Detenție și Eliberare Condiționată, iar un anchetator venea să preia controlul asupra a ceea ce era acum o anchetă de crimă. Celia știa din experiență că tipii de la SDEC sunt nemiloși, minuțioși și încăpățânați, neacordând atenție contextului, în dorința lor de a evalua „faptele". Anchetatorul avea să perturbe viața închisorii și să sporească anxietatea gardienilor și deținutelor deopotrivă, și poate că avea să scoată la lumină niște adevăruri extrem de neplăcute.

Celia privi lung cadavrul încă o dată, cu inima cât un purice. Suferințele lui Leah luaseră sfârșit. Dar pentru ceilalți, coșmarul abia începea.

12.

— De ce nu o putem vedea? Care e problema?

Chiar dacă era o femeie răbdătoare, Cathy Smith începea să se înfurie. Călătoria până la Holloway nu era niciodată ușoară – trebuia să meargă cu două autobuze și un metrou – și chiar și după ce ajungeai acolo, lucrurile nu se întâmplau niciodată la timp. Cathy avea mai multe slujbe de femeie de serviciu și doi băieți de hrănit, spălat și îmbrăcat – timpul ei era prețios, dar nimeni nu părea să înțeleagă asta. Programul de vizitare, care ar fi trebuit să fie bătut în cuie, era rareori respectat, iar când încercai să afli ce se întâmplă, întâmpinai doar priviri goale. Era ca și cum autoritățile ar fi vrut să pedepsească și rudele, chiar dacă acestea erau, bineînțeles, nevinovate.

Veniseră deja de peste o oră. Centrul pentru vizitatori era un loc neatrăgător pentru gemeni, chiar dacă astăzi prezența unui brad de Crăciun mic, de plastic, îi înveselise puțin. Le adusese bună dispoziție după o călătorie lungă, iar Cathy fusese mișcată de discuția lor însuflețită despre ce ar fi putut să le aducă Moș Crăciun anul acesta. Dar imediat ce băieții descoperiseră că darurile cu aspect generos de sub brad erau de fapt cutii goale, începuseră să se plângă. În mod normal, Cathy îi lăsa să se joace pe telefon, chiar dacă asta genera certuri, dar astăzi telefonul era descărcat. Nimic nu părea să-i meargă azi, așa că, furioasă, Cathy îl oprise a treia oară pe angajatul responsabil pentru vizitatori, pretinzând informații.

— Am cerut ca cineva de la biroul Guvernatoarei să coboare, dar, ca să fiu sincer, în clipa asta nici eu nu știu mai multe decât dumneata. Nu prind pe nimeni la telefon…

— Mâna dreaptă nu știe ce face mâna stângă, murmură Cathy.

Se îndepărtă, fără să mai aştepte să audă mai multe. De ce făceau mereu ca lucrurile să devină atât de jenante?

Se gândea cum ar trebui să procedeze, când îl zări pe Mark Robins cum trece în fugă prin centru. Era cea mai rapidă cale de ieşire din închisoare şi era evident că el se grăbeşte, dar Cathy ţâşni din cealaltă parte a sălii, ca să-l intercepteze. Le tratase întotdeauna amabil pe Leah şi pe Cathy, şi te puteai baza pe el că îţi va da un răspuns clar la o întrebare clară.

Robins tresări ca ars, atunci când Cathy îi atinse braţul. Astăzi, vorbăreţul gardian părea mut, lăsând-o pe Cathy să înceapă.

— Văd că sunteţi grăbit, domnule Robins, şi scuzaţi-mă că vă deranjez. Am venit s-o vedem pe Leah, dar ne tot amăgesc cu pretexte. Pe mine nu mă deranjează să aştept, dar e vorba de băieţi…

În mod normal, în această situaţie Robins ar fi liniştit-o imediat, dar el continuă să păstreze tăcerea.

— Dacă nu se poate, aş prefera să ştiu, concluzionă rapid Cathy. Cu siguranţă băieţii o să fie dezamăgiţi, dar nu vreau să-i ţin aici, dacă oricum nu intrăm. Putem să venim altă dată.

Ultimele ei cuvinte părură să aibă efect şi, în sfârşit, Robins vorbi.

— Uite ce e, Cathy, cel mai bine e să rămâi aici. O să transmit prin staţia de emisie-recepţie să coboare cineva, ca să vorbească cu tine.

— Să vorbească cu mine? De ce trebuie să vorbească cu mine?

— Aşa e cel mai bine, continuă Mark rapid. Acum trebuie să fug, dar un ofiţer de legătură cu familia o să vină la tine cât de curând. Ai cuvântul meu.

— Un ofiţer de legătură cu familia…?

Cuvintele i se stinseră pe buze – Robins se desprinsese deja de ea şi se îndrepta către uşă. Cathy se uită la el cum pleacă, dintr-odată cuprinsă

de frică. În mod normal, Robins era atât de serviabil, dar astăzi părea stingherit, chiar puțin speriat. Ce naiba se petrecea acolo? Ce se întâmplase cu Leah a ei?

Băieții râseră iar în fundal. Se jucau cu cadourile de sub brad, prefăcându-se că sunt Moș Crăciun. Dar, de această dată, Cathy nu fu în stare să se uite la ei. Iar ceva dinăuntrul ei îi spunea că anul acesta, micuții aveau să aibă parte de un Crăciun trist.

13.

Mergeau în șir, fără să iasă deloc din cadență. Deținutele șocate continuau să comenteze referitor la moartea brutală a lui Leah Smith, dar, chiar și așa, rutina zdrobitoare a închisorii se impusese iar. Urmau orele de lucru manual, timpul pentru socializare, gimnastica și puținele convorbiri telefonice permise, dar, imediat ce se termină micul dejun, deținutele fură expediate în aripa cu dușuri.

Pentru Helen, dușul de dimineață era de fiecare dată o provocare. Detesta să-și expună trupul gol în fața tuturor, dar a fost obligată să se oțelească în fața insultelor care plouau asupra ei, în timp ce colegele de detenție studiau cicatricile de pe trunchiul său. Mai mult, i se păreau șocante mirosurile, sunetele și priveliștile – deținutele care erau aduse la un orgasm zgomotos de prietenele lor din pușcărie, Lucy, transsexuala recalcitrantă, care era târâtă la duș după încă un „protest murdar”, în timp ce se zbătea și țipa, și chiar, din când în când, tentative de sinucidere scăldate în sânge.

Dar astăzi, Helen era pregătită să își înghită disconfortul, pentru că avea o misiune de îndeplinit. După ce își termină dușul, trecu rapid pe lângă separeuri, privind prin aburi ca un voyeur stângaci. Ignoră invitațiile și fluierăturile provocate de comportamentul ei și avansă de-a lungul șirului până când o găsi, în sfârșit, pe cea pe care o căuta. Rosie Haynes tocmai își termina dușul, iar Helen o abordă rapid, trăgând-o la o parte.

— Arde undeva? se răsti Rosie, evident iritată că era interceptată de extrem de detestata ei colegă de aripă.

— Nu arde nicăieri, voiam doar să vorbim.

Mai multe capete se întoarseră, așa că Helen o trase pe Rosie în separeu și porni iar dușul. Aproape imediat, nivelul zgomotului urcă din nou, în timp ce deținutele speculau referitor la evenimentele macabre ale dimineții.

— Despre ce? răspunse Rosie laconic.

— Leah, bineînțeles.

— Ce pot să-ți spun? Am auzit aceleași zvonuri pe care le-ai auzit și tu…

— Nu la asta mă refeream. Ai văzut sau ai auzit ceva noaptea trecută?

Erau foarte puține șanse, dar Helen trebuia să întrebe. Gândul că vecina ei fusese omorâtă cu brutalitate și mutilată, în timp ce ea dormea alături, era oribil. Celula lui Rosie se învecina cu cea a lui Leah de cealaltă parte, așa că era posibil ca aceasta să fi știut ceva.

— Eu am adormit pe la 3 noaptea și m-am trezit imediat după 6, continuă Helen. Ai auzit ceva între orele astea?

— Absolut nimic.

— Haide, Rosie, știu că nu prea dormi…

— Noaptea trecută am avut noroc. Am dormit neîntoarsă opt ore.

Spusese asta aproape pe un ton de triumf, ceea ce o înfurie pe Helen.

— Atunci ai auzit ceva din gură în gură? continuă ea rapid. Știi cumva dacă avea cineva o problemă cu ea?

— Tu vorbești *serios*? se răsti Rosie, ridicând vocea. Vaca aia tâmpită a omorât un copil. A băgat cuțitul drept în burta fetei. Ea a zis că nu știa că e gravidă, dar umblă vorba că știa *exact* ce face. Ca să fiu sinceră, mă miră că a rezistat atât aici.

— Nu cred că asta gândești cu adevărat…

— Nu? Dacă mă întrebi pe mine, pentru ăștia ca *ea* închisoarea e prea puțin.

— Și de ce-i ții partea, de fapt?

Alarmată de noua voce, Helen se întoarse și o văzu apropiindu-se pe Chantelle, o membră a

găștilor foarte tatuată.

— Știi ceva ce noi nu știm? continuă Chantelle acuzator.

— Bineînțeles că nu, răspunse Helen. Încerc doar să aflu ce s-a întâmplat noaptea trecută. Leah era mama a doi băieți mici…

— O lepădătură se îngrijește de altă lepădătură, spuse batjocoritor altă deținută, alăturându-se și ea zarvei. Interesant cum v-au pus laolaltă, nu?

Helen era acum înconjurată de un cerc de femei semidezbrăcate, dar refuză să dea înapoi. Leah Smith fusese asemenea multor femei de la Holloway, cu probleme psihice complicate, iar locul ei ar fi fost mai degrabă la spital, decât la închisoare. Dar uciderea ei nu stârnise niciun pic de compasiune. Pentru celelalte deținute, Leah fusese pur și simplu o ucigașă de copii care își pierduse dreptul la viață.

— Chiar dacă *am fi auzit* ceva, crezi că ți-am spune ție? reluă Rosie. Poate ai uitat că nu mai ai insigna!?

Grupul râse și aclamă, dar Helen se săturase.

— Nu-ți *pasă* că noaptea trecută cineva a fost ucis? spuse ea dintr-odată, îndreptându-și tot veninul spre Rosie. Cineva ca tine.

— Du-te dracu'. Eu nu sunt deloc ca vaca aia…

— Au ales celula lui Leah. Puteau la fel de ușor s-o spargă pe a mea. Sau pe a ta.

Pentru prima oară, Rosie nu avu o replică pregătită. Tăcerea ei demonstra exact asta – era la fel de speriată ca toate celelalte.

— Cel care a făcut asta a intrat în celula ei, a omorât-o, apoi a dispărut fără urmă, continuă Helen. Ceea ce înseamnă că niciuna dintre noi nu e în siguranță.

Helen se întoarse, ca să le înfrunte pe restul adversarelor ei. Cuvintele sale păreau să fi avut efectul dorit. Mulțimea care cu câteva clipe în urmă fusese agresivă și zgomotoasă era acum redusă la tăcere.

— Așa că, înainte să vă felicitați pentru moartea unei tinere femei, gândiți-vă mai bine la *asta.*

Helen își croi drum prin gloată și se îndreptă spre ieșire, urmărită la fiecare pas de treizeci de deținute neliniștite.

14.

Nu durase mult până să sosească întăririle. Celia Bassett abia se întorsese la biroul ei, când cei de la poartă sunaseră, ca să-i spună că sosiseră Benjamin Proud și echipa lui. Celiei îi stătu inima-n loc la această veste – sperase să aibă puțin timp să se adune, înainte de descinderea lor. În limbaj oficial, Proud și colegii lui erau cunoscuți drept Investigatorii Serviciului pentru Detenție și Eliberare Condiționată. În rândul angajaților ei, erau cunoscuți drept Inchiziția Spaniolă.

Zece minute mai târziu, Proud era în biroul ei. Se ocupară de formalități – un medic legist al Ministerului de Interne fu trimis la morgă, iar criminaliștii fură expediați la locul faptei –, apoi Proud intră imediat în subiect.

— O să am nevoie de o cronologie a acțiunilor lui Smith în ziua de dinaintea morții – ce a făcut, cu cine a vorbit – și o relatare exactă a ceea ce s-a întâmplat *după* descoperirea cadavrului ei. De asemenea, trebuie să am acces la dosarul ei medical, la detaliile despre orice consiliere prin care a trecut, dar și la dosarul ei de eliberare condiționată.

Proud spuse toate acestea fără să ridice privirea din dosar nici măcar o dată. Nu era un exemplar urât: umeri lați, impunător, cu o siguranță de sine care era impresionantă. Nu era unul dintre tocilarii ce aduceau cu niște roboți pe care i-i trimiteau de obicei. Dar asta îl făcea și extrem de periculos. În mod evident, era autoritar și încăpățânat și avea aversiune față de abureli. Cu siguranță nu avea să le facă viața ușoară, dar Celia nu era dispusă să se lase intimidată. Gestionase destul de bine închisoarea, în cele mai dificile circumstanțe, și nu intenționa să permită acestui ultim incident să-i pericliteze postul de la Holloway.

Proud se oprise din vorbit și, spre stânjeneala ei, Celia își dădu seama că îl privea lung.

— E totul în regulă, domnișoară Bassett?

— Da. Ce spuneați?

— Întrebam dacă ieri a avut loc vreo anomalie în închisoare? Ceva care ar putea fi relevant pentru moartea lui Smith?

— Nimic ieșit din comun. Avem multe deținute puse pe harță, așa că au fost câteva încăierări minore…

— Am nevoie de informații detaliate. Absolut tot despre cine a fost implicat și de ce.

Celia aprobă din cap, chiar dacă a întreba de ce se iscau aici altercații era ca și cum ai fi întrebat de ce răsare soarele dimineața.

— Avea prieteni sau rude care o vizitau regulat?

— Doar maică-sa și băieții ei. De fapt, sunt chiar acum în închisoare. Un ofițer de legătură cu familia îi aduce aici.

— O să vă las să vă ocupați de ei, spuse Proud repede. Dar, evident, îmi veți transmite detaliile importante despre starea de spirit a lui Leah pe care le-ați putea afla de la ei?

— Bineînțeles, răspunse Celia caustic. Dar cred că, în cazul ăsta, putem să excludem sinuciderea.

Proud nu păru impresionat de sarcasmul ei, așa că Celia continuă rapid:

— Între timp, nu ezitați să mergeți oriunde aveți nevoie, dar trebuie să insist să fiți însoțiți în permanență, pentru siguranța dumneavoastră.

— Evident, răspunse Proud, ridicându-se în picioare.

Îi întinse Celiei mâna și, în timp ce ea i-o strângea, spuse:

— *Dumneavoastră* mai aveți ceva de adăugat?

— Eu?

— Vreo suspiciune referitoare la cine ar putea fi autorul?

Proud continua să îi țină mâna, privind-o drept în ochi. Era un fel de test? Făcea asta întotdeauna?

— Niciuna. Dar, dacă îmi vine ceva în minte, veți fi primul care va afla.

Proud dădu din cap, îi eliberă mâna și făcu stânga-mprejur. Se îndepărtă rapid, dându-le instrucțiuni câtorva colegi – nepărând să-și dea seama că i se spusese o minciună flagrantă.

15.

O auzi, înainte s-o vadă. Helen se întorcea la celula ei de la dușuri, afundată în gânduri, când auzi un sunet aparte.

Scârț, scârț, scârț.

Helen ridică privirea și nu fu surprinsă să o vadă pe Annie Căruț cum vine pe coridor spre ea. Aruncă instinctiv o privire peste umărul drept. Alexis, bătăușa-șefă a lui Annie și una dintre fostele capturi ale lui Helen, apăru în spatele căruciorului, confirmându-i suspiciunea că nu era vorba de o întâlnire întâmplătoare.

Annie suferea de scleroză multiplă și ispășea o sentință de zece ani pentru infracțiuni legate de droguri, trafic de persoane, proxenetism și altele. De asemenea, se întâmpla să fie principala furnizoare de narcotice a comunității închisorii, mai ales grație timpului îndelungat pe care îl petrecea la infirmeria din Holloway. Orele de fizioterapie pe care le făcea acolo îi ofereau timp suficient să cultive legăturile necesare și să dobândească acces neîngrădit la medicamentele – atât oficiale, cât și neoficiale – din magazie. Nu se putea deplasa fără căruciorul cu rotile și, chiar dacă în închisoare asta ar fi trebuit să reprezinte un dezavantaj, influența și puterea financiară de care dispunea erau atât de mari, încât aceasta era aproape de neatins. Era potrivit să te pui bine cu Annie.

— Ei, nu-i așa că arăți plăcut? Așa de curată și îngrijită.

Helen zâmbi, dar nu spuse nimic, rămânând cu un ochi asupra lui Alexis, care reprezenta o sută de kilograme de pizmă și care avea un motiv personal să-și regleze conturile cu Helen.

— Dar așa ești tu, nu? continuă Annie. Domnișoara Mironosiță. Cam toată lumea din

închisoarea asta îmi e clientă, dar nu și tu…

— Mie nu-mi plac drogurile, Annie, știi asta…

— Ce, trupul e un templu? răspunse Annie, în timp ce își trecea ochii peste corpul tonifiat al lui Helen. Sau poate că te păstrezi în formă pentru când *o să ieși.*

Asta îi smulse lui Alexis un râs mecanic. În general, se presupunea că nimeni din închisoare nu e nevinovat și nu o să plece prea curând.

— Trebe' să crezi măcar, glumi Helen, păstrând un ton degajat.

— Tocmai d-aia, dă-mi voie să-ți dau un sfat, spuse Annie, apropiindu-se de ea cu căruciorul. Există o vorbă veche: curiozitatea nu face bine la sănătate. Îți sugerez să ții cont de ea. Ar fi păcat să trebuiască să-ți petreci Crăciunul la infirmerie.

Annie spusese asta zâmbind, dar expresia din ochii ei era una de răutate pură. Era evident faptul că discuția lui Helen cu Rosie nu trecuse neobservată.

— O să fiu cuminte, minți Helen. Dar acum scuză-mă, Annie…

Helen încercă să treacă pe lângă ele, dar simți cum capul ei e tras brusc în spate. Alexis o prinse de păr, după care îi puse o mână cărnoasă pe umăr și o forță să îngenuncheze. Rotulele lui Helen se izbiră violent de rampă, dar ea încercă imediat să se ridice. Însă corpolenta Alexis o țintuise la podea și nu putu să facă altceva decât să ridice privirea, pentru a vedea cum Annie Cărut se apropie și mai mult. Acum ochii celor două femei erau la același nivel, dar Helen era în dezavantaj clar.

— Sunt sigură că o să fii cuminte ca un *cățeluș,* spuse calm Annie. La urma urmei, până la procesul tău mai e, nu? Cât? Șase săptămâni?

— Șapte, murmură Helen.

— Atunci înțelegi ce vreau să-ți spun?

Helen nu răspunse nimic, refuzând să-i acorde lui Annie acea satisfacție. Dar adversara ei avea

dreptate – dacă Annie voia, avea suficient timp să se ocupe de ea.

— Așa că, dacă aș fi în locul tău, conchise Annie, nu mi-aș băga nasul în treburile altora…

Își trecu degetul peste nasul lui Helen, oprindu-l în cele din urmă pe buzele ei.

— Și mi-aș ține închisă gura asta drăguță.

16.

— Mă bucur foarte mult că am găsit timp pentru această mică discuție. Ar trebui să facem asta mai des.

Sanderson zâmbi stingher și se foi în scaun. Era singura parte a slujbei ei care îi făcea probleme. Detectivul-șef Jonathan Gardam o încurajase și o susținuse după promovare, dar, în continuare, îi era foarte greu să-l citească. Gardam spunea numai lucrurile potrivite, dar femeia nu era niciodată sigură dacă el chiar crede tot ceea ce zice și nici dacă era impresionat sau nemulțumit de prestația ei.

— Cred că e important să comunicăm eficient, continuă Gardam, lăsându-se pe spătarul scaunului. Ca să fiu sincer, cred că e singura zonă în care am eșuat cu predecesoarea ta.

Sanderson se uită la Gardam, dar nu spuse nimic. Noul ei șef nu recunoscuse niciodată că ar avea vreun regret în privința lui Helen – o zugrăvise întotdeauna ca pe o oaie neagră care pătase reputația departamentului prin comportamentul ei nesăbuit și obsesiv.

— Nu trebuie să pari atât de șocată, râse el, mustrând-o. Nu sunt complet megaloman. Helen ne-a trădat pe toți, dar eu, în calitate de comandant al ei, ar fi trebuit să-mi dau seama ce pune la cale…

— Nu știu cum ați fi putut să faceți asta. Ne-a mințit pe toți.

— Chiar și așa, să nu ai nicio bănuială despre ce pune la cale…

— Era o persoană foarte izolată. Și, în plus, una necinstită.

— Ei, mulțumesc, Joanne, dar asta n-o să mă împiedice să-mi fac reproșuri.

Sanderson zâmbi, dar simți cum roșește. Gardam nu îi mai spusese niciodată pe numele mic. Fără să-și dea seama, acesta continuă:

— Cred că am tolerat-o prea mult. Știu că asta nu poate să explice pe deplin ce a făcut ea, dar, în opinia mea, i s-a lăsat prea multă libertate aici. A încurajat o cultură a individualității și a asumării de riscuri majore. Cred că s-a îndrăgostit de propriul ei mit – polițista eroină care își pune întotdeauna trupul la bătaie. În cele din urmă, probabil a crezut că nu poate s-o atingă nimeni, că poate să facă orice, fără să i se ceară socoteală. Oamenii speculează că i-a omorât pe oamenii ăia pentru că o șantajau, dar eu cred că i-a ucis, pentru că a crezut că *poate* să facă asta.

— Presupun că n-o să aflăm niciodată, răspunse Sanderson sec, chiar dacă și ea se întrebase adesea același lucru.

— Și de asta cred că lucrul în echipă este atât de important. Departamentul acesta, secția aceasta a fost recent lovită groaznic și e datoria noastră – datoria ta – să contribuim la reconstruirea încrederii în Departamentul de Cazuri Majore. De acum încolo, cuvintele noastre de ordine vor fi integritate, solidaritate, unitate.

Gardam prelungi ultimul cuvânt, ca să-l accentueze și mai tare, apoi continuă:

— Gata cu jucătorii solitari. Fie faci parte din echipă, fie ai ieșit. E foarte simplu.

Sanderson aprobă viguros din cap, chiar dacă această conversație începea s-o facă să se simtă inconfortabil.

— Oricum, te-am răpit suficient de la însărcinările tale, spuse Gardam, ridicându-se. Dar am vrut să avem această discuție. Știu că ești ambițioasă, știu că crezi în sistem, așa că nu am nicio îndoială că o să insufli echipei tale valorile necesare. Acum îți aparține, Joanne.

Gardam îi strânse mâna și o privi în ochi.

— Nu mă dezamăgi, spuse el.

17.

Charlie mergea grăbită pe trotuar, căutând ținte adecvate. Morris Road era o arteră aglomerată, care făcea legătura dintre restaurantele și barurile din Bedford Place și gară și, mai departe, Docurile de Vest. Ar fi fost o rută bună pentru cineva care voia să plece din centrul orașului și să se întoarcă la docuri, fiind în general aglomerată, astfel că n-ai fi atras atenția asupra ta. Strada avea câteva magazine și o crâșmă, dar altfel era destul de banală.

Charlie zări un stand de ziare, traversă strada și intră. Se întrebă în sinea ei, în timp ce examina interiorul, de ce se mai chemau standuri de ziare. Deveneau din ce în ce mai mult magazine ieftine de băutură care, din întâmplare, vindeau și ziare, atât de mare era varietatea expusă de cidru ieftin și bere. Charlie nu avea nicio îndoială că toți adolescenții de 15 ani din zonă veneau aici să-și ia alcool și țigări. Dar ea nu pentru asta venise aici, așa că scoase din geantă fotografia lui Robert Stonehill și se grăbi spre proprietar.

Era un asiatic tânăr care părea mai interesat de smartphone-ul lui, decât de servirea clienților. Dar legitimația lui Charlie îi atrase atenția și luă binevoitor fotografia. Se uită la ea, în timp ce Charlie deja derula înainte – calculând câte magazine mai putea să bifeze înainte de a se întoarce la bază – când proprietarul începu brusc să vorbească.

— Da, l-am văzut pe tipul ăsta.

Charlie ridică rapid privirea.

— De câteva ori. Cu ceva timp în urmă…

— Când?

— În august, cred. Nu, de fapt în septembrie…

Septembrie era răspunsul corect. Brusc, Charlie simți cum tensiunea din interiorul ei crește, în timp

ce punea următoarea întrebare:

— Cât de sigur ești?

— Destul de sigur, știi. N-a spus nimic niciodată. Doar și-a luat laptele și pâinea și a întins nişte bani. Am crezut că e un drogat sau ceva. Se uita prin tine.

Charlie privea deja prin magazin, iar în colțul îndepărtat al încăperii zări camera de supraveghere.

— Care sunt șansele să ai înregistrări cu el?

— E posibil, răspunse el. Bătrânului meu îi place să țină sub observație magazinul… și pe mine, desigur!

Bărbatul râse.

— Atunci ai putea să-mi arăți înregistrările?

Tânărul dădu din umeri, ocoli tejgheaua și, după ce întoarse semnul cu „Închis” spre exterior, o luă spre spatele magazinului. Charlie îl urmă, cu inima bătându-i rapid. După săptămâni de căutări zadarnice, avea în sfârșit o pistă.

18.

Helen intră în celula ei, apoi se opri brusc. Nu era singură.

Se grăbise spre Aripa B, nerăbdătoare să-și adune gândurile după convorbirea cu Annie, dar acum era evident că nu o să aibă ocazia. Celula ei fusese răsturnată cu fundul în sus – salteaua era pe podea, articolele de toaletă împrăștiate, cărțile rupte de pe cotor. Doi gardieni în uniformă întreprindeau, transpirați, o percheziție minuțioasă. În schimb, Cameron Campbell stătea în mijlocul micii camere, supraveghindu-le calm eforturile. Se întoarse, când Helen intră.

— Ia uite cine-a venit…

— N-am știut că astăzi are loc percheziția celulelor, domnule, răspunse Helen calm, ignorându-i zeflemeaua. Dacă aș fi știut, aș fi sărit peste duș…

— Nu are loc nimic. Căutăm doar la tine, Grace.

Helen îl privi lung, dar nu spuse nimic. În orice direcție s-ar fi îndreptat, părea să trezească ostilitate și suspiciune.

— Pot să întreb de ce? continuă ea în cele din urmă, ascunzându-și cu greu iritarea.

Avea doar câteva bunuri și puțină intimitate și detesta această intruziune grosolană.

— Nu, nu poți. Eu sunt Șeful Pazei aici și voi face orice mi se pare necesar pentru a garanta siguranța deținutelor.

— Înțeleg.

— Așa că fă-le viața mai ușoară ăstora, spuse Campbell arătând spre colegii lui, care acum examinau pardoseala de sub pat, și spune-ne unde le ții.

— Ce să țin, domnule?

— Acul și ața, Grace, nu face pe neștiutoarea. Unde sunt?

Helen nu se putu abține să nu râdă, dar sunetul pe care îl scoase era urât și încrâncenat.

— Doar nu credeți serios că eu aș avea ceva de-a face cu moartea lui Leah?

— Ba exact asta cred, răspunse Campbell, îndreptându-se spre ea.

— E ridicol, veni răspunsul stins al lui Helen.

— Mie mi se pare destul de logic.

Continuă să avanseze, așa că Helen făcu un pas în spate. Îl regretă imediat, pentru că acum se trezi în colțul celulei. Campbell profită imediat de asta, avansând rapid, ca să o prindă la ananghie.

— Lucrez în închisoarea asta de zece ani și n-am mai văzut niciodată *așa ceva,* arătă el spre celula lui Leah. Dar apoi apari tu și, în doar câteva săptămâni…

— Fii serios, mie îmi plăcea Leah…

— Nimănui nu-i *plăcea* de Leah. Încerci să te dai bine pe lângă celelalte, descotorosindu-te de singura persoană mai detestată decât tine?

— Bineînțeles că nu, e o idee nebunească…

— Atunci poate ai făcut-o pentru că ți-a *plăcut*?

Helen nu spuse nimic, studiindu-l pe Campbell. Oare chiar credea că ea e responsabilă sau doar se folosea de această ocazie, ca să-i facă viața un iad?

— Despre *asta* e vorba? Te excită?

Campbell se apropie și mai mult, iar Helen simți cum ceva o apăsa pe coapsă. Privi în jos și se sperie când văzu bastonul lui Campbell înfipt în ea. Campbell începu să ridice bastonul, privind-o drept în ochi, trecându-i-l peste vintre, burtă și piept și oprindu-l în cele din urmă pe gâtul ei.

— Victima numărul patru, nu? Sau mai sunt și altele despre care nu știm?

Helen aruncă o privire rugătoare spre ceilalți gardieni, care își încheiau percheziția. Dar ei nu făcură niciun efort s-o ajute. În mod evident, erau obișnuiți cu tacticile lui Campbell și nu aveau de gând să se implice.

— Uite ce e, eu nu am ac. N-am atins-o niciodată pe Le…

Dar nu apucă să-și termine propoziția, deoarece Campbell îi înfipse bastonul în trahee, țintuind-o de perete.

— Nu mă minți, Grace. Ești o perversă mizerabilă, căreia îi place la nebunie să provoace durere și nefericire…

Helen încercă să răspundă, dar nu putea nici să respire, cu atât mai puțin să vorbească.

— O perversă care crede că poate să se reapuce de lucru, continuă Campbell, cu nasul acum la doar câțiva milimetri de nasul lui Helen. Dar ascultă-mă pe mine. Conduc închisoarea asta de ceva ani și întotdeauna a mers totul strună. Și așa o să și rămână.

Acum o privea cu ură, iar în timp ce vorbea, pe fața ei aterizau stropi de salivă.

— Știu că tu ai făcut-o, iar după ce voi avea dovezi, o să mă asigur că nu se mai repetă. Înțelegi ce-ți spun?

Helen aprobă din cap, chiar dacă asta o durea, deoarece lemnul tare al bastonului era apăsat cu putere pe gâtul ei.

— Bine, răspunse Campbell energic, îndepărtându-se brusc de ea.

Helen se lăsă în față, înghițind aer cu lăcomie și frecându-și gâtul învinețit. Între timp, Campbell le făcu celorlalți gardieni semn să plece. Îi urmă spre ușă, dar se opri în pragul ei și se mai întoarse o dată spre Helen.

— Până data viitoare…

Apoi plecă, lăsând-o singură în mijlocul dezastrului.

19.

Era o scenă de balamuc. Deținutele se îmbulzeau, încercând să-și facă loc în micul spațiu ticsit. Andrew Holmes era preot la Holloway de peste cinci ani, dar nu văzuse niciodată atât de multe suflete în modesta lui capelă. Fostul atelier era folosit pentru a găzdui adunări de cel mult 20 sau 30 de oameni, dar în dimineața aceasta erau cel puțin de două ori pe atât.

— Chiar ieri am vorbit cu ea, spuse Noelle cu emoție, ridicând vocea ca să se facă auzită prin larmă.

— Știu, răspunse Andrew. E un șoc groaznic atunci când cineva cunoscut, un prieten, ne este luat în mod bru…

— Nu înțelegi. Nu i-am spus ceva drăguț. I-am spus că e o vacă, pentru că nu voia să preia tura mea la spălătorie.

— Și acum regreți asta?

— Nu știu, dar n-ar fi trebuit să-i spun asta, nu-i așa?

Andrew zâmbi întristat și trecu mai departe. Noelle venea regulat aici, chiar dacă nu era clar dacă femeia crede cu adevărat sau doar îi place partea de socializare a slujbelor. Cu siguranță, „căința” ei pentru diversele sale abateri era una superficială. Trădată de prietenul ei dealer cu mai mulți ani în urmă, Noelle era categoric o femeie împotriva căreia se păcătuise mai mult decât păcătuise ea față de alții, cel puțin în propriii ei ochi.

— E adevărat ce se spune despre ea?

Andrew vorbea cu înlăcrimata Maxine, o creștină evlavioasă cu o nefericită înclinație către cleptomanie, dar se trezi că insistenta Noelle îl trage înapoi.

— Că a fost tăiată și așa mai departe?

— Noelle, trebuie să mă ocup și de alții. Nu știu mai multe decât ti…

— Trebuie să știi *ceva.* Faci parte din personal.

— Chiar și așa. Zona mea de influență e capela.

— Dacă știi ceva, trebuie să ne spui. Nu ne ascunde nimic!

Pe Andrew îl izbi teama subită din tonul lui Noelle. Era o femeie formidabilă, impresionantă, cu cel puțin 15 centimetri mai înaltă decât el și cu aspect dur. Dar azi părea agitată.

— Știu cine a făcut asta? continuă Noelle, agățându-se încă de brațul lui. Au prins pe cineva?

Andrew își dădu seama acum că întreaga încăpere le asculta conversația, iar deținutele sperau să primească măcar o fărâmă de încurajare. Își desprinse brațul de Noelle, tulburat, și își netezi stiharul. Știa că în ochii deținutelor e un personaj comic, cu gulerul lui clerical ponosit și cu ochelarii strâmbi, dar astăzi trebuia să pară impunător și stăpânit. Pentru binele lor, dacă nu pentru al lui.

— Vă promit că, în clipa în care aud ceva, veți fi primele care o să aflați, spuse el, adunându-se. Îmi dau seama că toate sunteți îngrijorate pentru siguranța voastră și înțeleg de ce.

Andrew fu încântat să vadă că deținutele dau din cap, poate mulțumite de faptul că, în sfârșit, cineva le asculta preocupările.

— După ce terminăm aici, o să mă duc direct la Guvernatoare, ca să încerc să aflu mai multe. Între timp, v-aș ruga să încercați să rămâneți calme. Sunt sigur că se va face o anchetă amănunțită și că vinovatul va fi identificat rapid.

Grupul dădu iar din cap. În mod evident, asta sperau toți cei de față.

— Dar pentru moment, aș vrea să vă sugerez să ne rugăm pentru Leah și familia ei. În săptămânile care urmează, rudele sale vor avea nevoie de cât mai mult ajutor.

Spre surpriza lui, toate femeile prezente se lăsară în genunchi, fără nicio agitație sau vreun protest. De obicei, chemarea la rugăciune provoca un exod parțial în timpul slujbei, dar nu și astăzi. Foarte adesea, sarcinile lui Andrew îl demoralizau – era greu să aduci speranță celor care ajunseseră deja la disperare –, dar acum simțea o nevoie presantă față de ceea ce reprezenta el. Iată că exista, în mod straniu, și o parte bună a lucrurilor, iar preotul știa că, în viață, trebuia să primești ce ți se oferă.

În mod normal era un războinic singuratic într-un ocean de suflete pierdute, dar în dimineața aceasta, pentru prima oară după ani de zile, Andrew Holmes simți bucurie în fața vieții.

20.

Charlie abia îndrăznea să respire. Săptămânile de chin, săptămânile de căutări deznădăjduite se reduseseră la acest moment.

Era în micul birou din spatele magazinului, privind imaginile neclare, alb-negru, de pe camerele de supraveghere. Fiecare client remarcat îi provoca o nouă însuflețire, noi speranțe, doar ca să se dovedească a fi un pensionar șchiop sau o mamă adolescentă. Dar, când ajunse la jumătatea înregistrării din 14 septembrie, văzu că în magazin a intrat un tânăr. Un bărbat care, la prima vedere, arăta ca Robert Stonehill.

Avea o șapcă cu FC Portsmouth și își ținea capul în pământ, dar ceva din fizicul lui părea familiar. Bărbatul parcurse rapid culoarele, băgând mâncare ambalată, ieftină, în coș. Biscuiți, tăieței, lapte, pâine, ciocolată. Nu arăta niciun fel de preocupare – era ca și cum viteza tranzacției ar fi fost mai importantă decât articolele în sine. În mod frustrant, camera de supraveghere era plasată în spatele casei, departe de rafturi, proprietarul părând a fi mai preocupat de banii din casa de marcat și de băutura din spatele tejghelei, decât de marfa expusă. Era dificil să vezi fața bărbatului, dar acesta apăru în curând dintre rafturi și avansă grăbit spre casă. Charlie se aplecă în față, pe scaunul ei.

Era evident că individul se grăbește. Își plăti marfa, întinzând o bancnotă de 20 de lire, ținând în tot acest timp capul plecat. Dar apoi, în timp ce primea restul, aruncă o privire spre dreapta sus. Probabil că verifica rapid, să vadă dacă magazinul are camere de supraveghere, și astfel privise drept în obiectivul camerei. Se întoarse rapid și plecă, dar Charlie era sigură de ceea ce văzuse. Forma feței, ochii, expresia vicleană – era *el.*

Dar asta nu era tot. Charlie mai observă ceva și opri înregistrarea. Reuși să distingă lângă ușă

silueta completă. Fața proaspăt rasă, hanoracul mulat pe corp și, cel mai important, perechea de tenișі Vans din picioarele lui. Pentru prima oară, Charlie avea ceva concret cu care să poată confirma varianta lui Helen.

Și, de aceea, simți cum îi dau lacrimile.

21.

Helen privi rapid în sus și traversă în grabă curtea închisorii. În prima săptămână de încarcerare zărise o dronă care plutea deasupra ei. Helen presupusese că presa încerca astfel să facă rost de imagini. Mai mult, bănuia că e opera Emiliei Garanita, care acum își făcea un nume în presa națională, datorită subiectului senzațional generat de cazul „Robert Stonehill”. Emilia – alt parazit care se hrănea cu rămășițele lui Helen.

Dar astăzi nu era nicio dronă – nu mai fusese văzută deja de săptămâni –, iar Helen se îndreptă în grabă spre celălalt colț al curții. Le căuta pe „Ascultătoare”, un grup de deținute care ofereau servicii confidențiale de consiliere colegelor lor. Autorităților le plăcea de ele, deoarece influența lor subtilă putea contribui la ținerea sub control a deținutelor. Lui Helen îi plăcea de ele, deoarece erau deținătoarele secretelor Holloway-ului.

Trebuia să afle cine era responsabil pentru moartea lui Leah. Acum, sarcina ei avea o urgență suplimentară – ar fi încercat oricum să-i facă dreptate lui Leah, dar amenințările agresive ale lui Campbell sporiseră nevoia de a acționa fără întârziere. Așa că, după ce îndreptase stricăciunile produse celulei ei, o luase imediat spre curtea destinată socializării.

În dimineața aceasta, serviciile Ascultătoarelor erau la mare căutare, iar Helen fu nevoită să-și aștepte rândul. În cele din urmă, Eleanor, o pensionară cu inimă bună care ispășea o sentință pentru fraudă cu ajutoare sociale, se eliberă. Helen o prinse și cele două începură să se plimbe pe lângă gard.

— Ce-ai auzit? întrebă Helen, trecând direct la subiect.

— Nu prea multe, răspunse Eleanor, iritată de tonul agresiv al lui Helen. E evident că a enervat pe cineva…

— Haide, Eleanor. Leah nu avea nicio amică aici, dar știu că vorbea mult cu voi. Erați singurele care *voiau* să vorbească cu ea.

— Și tot ce ne-a spus trebuie să rămână confidențial.

— De ce? Nu mai poate să-i facă nimeni rău. Iar dacă știi ceva…

— De ce te interesează atât de mult?

— Pentru că e o ființă umană.

— Lasă asta în seama autorităților. O să urmeze o anchetă…

— Și la ce o să se ajungă? Ești aici de suficient timp. Nu au resursele necesare sau personalul… O să cerceteze câteva zile într-o parte și-n alta, n-o să găsească nimic, apoi o să declare cazul „inexplicabil”…

— Atât de tânără și atât de cinică…, spuse Eleanor, pe jumătate zâmbind.

— Nu e amuzant, spuse Helen prinzând-o pe Eleanor de braț și oprind-o. Poate că celelalte de aici sunt dispuse să uite de asta, dar eu nu sunt.

Eleanor privi în jos spre mâna lui Helen. Apoi zâmbetul ei se stinse, și ea continuă:

— Și ce o să faci dacă *chiar afli* ceva?

— O să anunț autoritățile competente.

— Deci acum vrei să fii și polițistă, și turnătoare? întrebă Eleanor cu încrâncenare. Tu chiar vrei să mori, nu-i așa?

— M-am descurcat și în situații mai grele.

— Crezi?

— Uite ce e, Eleanor, cu cât stăm mai mult aici și vorbim, cu atât o să creadă lumea că suntem amice. Așa că probabil e în interesul tuturor să-mi spui odată ce știi. N-o să te mai deranjez, promit.

Eleanor aruncă o privire rapidă prin curte, apoi spuse:

— N-ai auzit asta de la mine, dar se spune că Leah s-a dus să se întâlnească cu Guvernatoarea. Că era marioneta lui Bassett.

— Îi dădea informații?

— Încerca să obțină mutarea în aripa îmbunătățită.

— Pe cine a turnat?

— Nu știu sigur, dar nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama. Aprovizionarea ei cu heroină s-a terminat cam brusc, nu? Și era mare consumatoare.

În mintea lui Helen apărură imagini cu Leah stând la coadă să-și ia păhărelul cu metadona de un verde scârbos.

— Crezi că Annie a făcut asta?

— Posibil. Dar cine poate să știe sigur? În caz că n-ai observat, Helen, închisoarea asta e plină de criminali.

Helen tăcu, timp de o clipă. Eleanor avea dreptate – existau o grămadă de suspecți înghesuiți între zidurile părăginite ale închisorii. Era oare nebună să creadă că îl poate găsi pe vinovat?

— Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa-o așa, continuă Eleanor. Ăsta e sfatul *meu* pentru tine. Acum am terminat? După cum vezi, în dimineața asta serviciile mele sunt foarte solicitate…

Eleanor se desprinse din mâna lui Helen și se duse spre colegele ei Ascultătoare, care erau înconjurate de o mulțime de deținute agitate. Eleanor avea dreptate – bineînțeles că avea dreptate –, dar cuvintele ei nu afectaseră niciun pic hotărârea lui Helen de a descoperi făptașul. În sfârșit, avea niște informații și un posibil suspect și simțea acel foc familiar cuprinzând-o. Dacă putea să demaște un criminal, neutralizându-l și pe Campbell prin asta, atunci cu atât mai bine. Ucigașul lui Leah lovise nemilos și nu-și primise pedeapsa și nu aveai cum să-ți dai seama dacă sau când ar fi putut să lovească iar. Pentru binele ei și al celorlalte dintre zidurile vechi ale închisorii, Helen trebuia să acționeze.

22.

Jordi se uită la Helen cum se întoarce prin curte. Din punctul ei de observație de sus, vedea întreaga scenă: grupul de deținute care se țineau pe lângă garduri și marșul solitar al lui Helen spre aripa ei. În mod normal, asta ar fi înveselit-o – îi plăcea la nebunie faptul că Helen nu se lăsa intimidată de *nimeni* –, dar astăzi, izolarea prietenei ei o întrista. Părea atât de fragilă și de vulnerabilă de aici, de sus, ca și cum ai fi putut să întinzi mâna și s-o strivești.

Jordi se prinse de bare și o urmări pe Helen până când aceasta dispăru din câmpul ei vizual. Ar fi trebuit să fie acolo, împreună cu ea – în mod normal, Jordi era prima care ieșea din celulă la ora de socializare –, dar astăzi nu putea să dea ochii cu nimeni. Acum, când inima ei era sfărâmată.

Scrisoarea zăcea pe podea, acolo unde Jordi o lăsase să cadă. Era scurtă și impersonală, iar mesajul ei era zdrobitor. Apelul îi fusese refuzat. Nu mai avea nicio speranță să apară în fața comisiei de eliberare condiționată. Nicio șansă de a pleda pentru libertatea ei. Nicio șansă de a-și vedea iar copiii.

Suzanne și Chloe creșteau atât de repede, niște adolescente stângace, iuți la mânie, cu un trecut dificil. Se scurseseră aproape zece ani de când fuseseră date în plasament și, de fiecare dată când se gândea la ele, lui Jordi îi venea să plângă. Le dăduse naștere, le crescuse timp de cinci ani, depunând toate eforturile posibile, apoi îi fuseseră luate. Aruncate în sistemul de asistență socială, confruntându-se cu cine știe ce pericole, greutăți și dureri. Îi scriau și, din când în când, vorbeau la telefon, încercând să o țină la curent cu viețile lor. Dar Jordi își dădea seama că ele îi ascund unele lucruri, iar asta o speria. Nu doar din cauza

pericolelor și tentațiilor cu care se confruntau ele, ci din cauză că erau nevoite să le facă față fără ea. Ea nu putea să le ajute, să le aline. Se aveau una pe cealaltă, dar orice om are, din când în când, nevoie de mama lui. În cele mai sumbre momente ale ei, Jordi se întreba dacă fetele aveau să-i întoarcă spatele într-o zi. Ar fi putut oare… să o uite pur și simplu?

Traversă încăperea, rupse scrisoarea în două și o aruncă la gunoi. Cererea ei de eliberare condiționată fusese formulată perfect – grație lui Helen –, dar cu ce o ajutase asta? La fiecare șase luni, oamenii o încurajau să încerce iar. Binefăcători cu diplomă în drept, care îi ofereau false speranțe. Raționamentele lor erau întotdeauna logice – la urma urmei, ea era martorul „nevinovat" al crimei comise de Eric. La început, ea și Eric avuseseră o „schemă" bună. Jordi mergea prin oraș și atrăgea clienții dependenți de pariuri pe o străduță laterală, unde Eric îi jefuia. Era o buzunăreală facilă și, o vreme, lucrurile merseseră bine, până în acea noapte îngrozitoare. Jordi parcă vedea și acum clientul care riposta, amenințând că-i distruge pe amândoi. Și își amintea cum Eric îl lovise în cap fără oprire, în timp ce ea țipa și încerca să-l oprească. Jordi spusese juriului adevărul – că nu avuseseră intenția de a-l ucide –, dar asta nu avusese nicio importanță pentru jurați sau pentru judecător. Ea și Eric primiseră amândoi închisoare pe viață pentru crimă, cu mici șanse de eliberare condiționată. Asta nu o împiedicase să încerce, iar și iar, pentru că fetele aveau nevoie de ea, dar deziluzia era cu atât mai rea. În închisoare, cea care te ucide e speranța, nu disperarea.

Adevărul era că Jordi nu avea să iasă niciodată de aici. Nu avea să fie niciodată o mamă adevărată pentru fetițele ei. Era o situație cu care trebuia să se împace. Dar în astfel de zile, Jordi se întreba dacă mai are puterea să facă asta.

23.

— Era cât pe ce să renunț. Trebuia să fii aici de acum o oră!

Emilia Garanita păstră un volum scăzut, dar scuipă cuvintele. Se lupta cu mai multe termene de predare strânse și articolul nu se scria singur. Mai ales în timp ce ea stătea în această cafenea, urmărindu-i pe constructorii polonezi cum flirtează cu mamele adolescente. Sarah Bradshaw se așeză pe scaunul din fața ei și își șterse fruntea cu mâneca, ignorând-o. Părea cu răsuflarea tăiată, transpirată și nefericită.

— Unde ai fost, de fapt? o întrebă Emilia, îndulcindu-și tonul.

Avusese nevoie de mai multe săptămâni ca s-o îmbrobodească pe Bradshaw. Ar fi fost o prostie să strice toată această muncă, pentru că o lua acum prea tare.

— Pregătirea personalului, spuse Sarah, fără să ridice ochii de la masă. N-am putut scăpa.

Emilia avea impresia intensă că gardiana o minte, dar deocamdată nu știa sigur de ce. Decise să nu insiste – acum avea altceva de făcut. Se uită, să se asigure că fetele de la tejghea sunt ocupate, și împinse smartphone-ul de cealaltă parte a mesei. Sarah îl înhăță cu stângăcie și îl băgă în buzunarul gecii.

— E un telefon neînregistrat, cu un singur număr în memorie. Așa că nu poate fi pus în legătură cu tine. Numărul de telefon nu poate fi pus în conexiune directă nici cu mine.

Sarah dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Iar asta e pentru tine, continuă Emilia, împingând un plic gros pe masă. Mai sunt și alții – dacă mi-aduci ce-mi trebuie.

— Mulțumesc, murmură Sarah, băgând plicul lângă telefon.

— Bineînțeles, dacă vei fi prinsă, nu ne-am întâlnit niciodată.

— Sigur.

— Bine, atunci nu vreau să te mai țin, încheie Emilia, nerăbdătoare să înceapă să lucreze la articolul pentru *Evening Standard.* La urma urmei, timpul înseamnă bani.

Sarah dădu din cap stingher și plecă în grabă. Emilia o urmări cum iese cu un amestec de amuzament și preocupare. Multe lucruri depindeau de asta – Emilia riscase enorm atunci când demisionase de la *Southampton Evening News* –, iar Sarah nu era cea mai abilă complice. Pe de altă parte, puțini ar fi suspectat un personaj atât de stângaci, așa că poate nici nu era, la urma urmei, o alegere atât de proastă. Emilia spera că luase o decizie bună.

Dacă *așa era,* iar lucrurile mergeau conform planului, atunci riscul pe care și-l asumase avea să producă rezultate spectaculoase.

24.

Helen mergea rapid pe coridor, în direcția bibliotecii. Voia să fie singură o vreme, ca să analizeze ipoteza care prindea contur în mintea ei. Până acum se putea baza doar pe zvonuri și insinuări, dar *era* logic. Annie fusese furnizoarea lui Leah – de heroină, iarbă și Dumnezeu știe ce altceva –, iar în ultima vreme, Leah rămăsese fără marfă. Mai mult, Annie suferise de curând o mare pierdere – autoritățile închisorii descoperiseră o mare rezervă de droguri sub un panou fals din celula uneia dintre partenerele ei.

Bineînțeles, Annie nu fusese afectată de această descoperire, dar aghiotanta ei executa acum 30 de zile la Izolare – temuta unitate a închisorii –, iar Annie fusese lovită puternic la buzunar. Era puțin probabil să accepte pierderea cu mâinile încrucișate, iar dacă Leah fusese responsabilă – pentru că își turnase furnizoarea, ca să intre în grațiile Guvernatoarei –, atunci cu siguranță „a plătit" pentru asta.

Helen chibzuia la cum ar fi mai potrivit să avanseze cu ancheta ei, când un zgomot o făcu să ridice ochii. În fața ei, pe coridor, era Alexis. Stătea sprijinită de perete, dar privea drept spre Helen, cu un zâmbet vag întins pe toată fața. Ceea ce o alarma pe Helen și mai tare era faptul că mâna ei dreaptă era ascunsă vederii, îndesată în buzunarul hanoracului. Helen o băgase pe Alexis la închisoare pentru un șir de atacuri violente, motivate rasial, din urmă cu câțiva ani, iar bătăușa de o sută de kilograme nu uitase și nici nu iertase.

Helen se întoarse rapid, vrând să fugă spre curtea închisorii, dar altă aghiotantă a lui Annie apăru acum, blocându-i posibilitatea de retragere. O luă apoi la dreapta, spre aripile deschise ale Blocului A. Nu era aripa ei, dar dacă putea să

ajungă acolo, era în siguranță. Ar fi existat prea mulți martori, pentru ca bătăușele lui Annie să încerce ceva.

Alexis și prietena ei o urmăreau în ritm alert, așa că Helen începu să sprinteze, înghițind metrii dintre coridorul prost luminat și siguranța aripii vecine. Deținutele erau pe urmele ei, dar Helen era într-o formă mai bună decât ele și avea un avans prea mare. În curând ajunse la ușile de acces și se năpusti printre ele, scoțând un puternic oftat de ușurare.

Ajunsă pe rampă, examină blocul, în căutarea altor deținute, nerăbdătoare să înceapă o conversație cu cineva, cu *oricine.* Dar, spre groaza ei, aripa era complet pustie. Nu o mai văzuse niciodată așa și își dădu seama că tocmai *aici voiseră* bătăușele ca ea să se ducă.

Sprintă de-a lungul rampei, mustrându-se pentru prostia ei, dar în timp ce făcea asta apăru altă fată a lui Annie care îi blocă drumul. Auzi cum ușile aripii se deschid în spatele ei – Alexis și prietena ei se iviră –, așa că se uită imediat peste balustradă, spre rampa de dedesubt. Până jos erau cel puțin șapte metri, dar dacă ateriza cum trebuie, probabil ar fi avut șanse să scape…

Numai că Annie postase și acolo două membre ale găștii ei, anticipându-i mișcarea.

Helen se îndreptă de spate și se întoarse spre Alexis, care zâmbea batjocoritor. Nu exista nicio îndoială: era prinsă în capcană. Și nu avea altceva de făcut decât să lupte pentru viața ei.

25.

— Trebuie să redeschidem ancheta.

Vocea lui Charlie era fermă, în ciuda vârtejului din stomacul ei. Ea și Sanderson erau închise în biroul celei din urmă, iar pe ecranul laptopului din fața lor pâlpâia imaginea alb-negru a lui Robert Stonehill.

— Spui asta ca ofițer de poliție sau ca prietenă a lui Helen?

— Nu mă lua de sus.

— E o întrebare legitimă.

— Nu, nu e. În permanență, toți au fost foarte bucuroși să respingă varianta lui Helen despre ceea ce s-a întâmplat, dar uită-te la fața asta. Și uită-te la data de pe cronologie. E 14 septembrie – ziua de dinaintea primei crime – și iată-l pe Robert Stonehill urmând o rută directă de la „Camerele de Tortură” spre Docurile de Vest.

— Știm că Stonehill a fost în Southampton în perioada asta. Nu e ceva nou.

— Dar uită-te la comportamentul lui. Dacă era acolo din întâmplare, de ce se furișează așa? Vede camera de supraveghere și practic iese în fugă din magazin.

— Observi o grămadă de lucruri în doar câteva secunde de înregistrare.

— Uită-te la încălțămintea lui. O urmă proaspătă de Vans a fost găsită la baza lui de la docuri…

— Baza lui Helen de la docuri.

— O urmă proaspătă de Vans, mărimea 42 – mărime bărbătească – a fost găsită acolo, iar aici *el* poartă aceeași marcă…

— Dumnezeule mare, Charlie, tu știi câți tenişi Vans se vând în Marea Britanie în fiecare an?

Charlie o fixă pe șefa ei pentru o clipă, încercând cu disperare să-și stăpânească furia. Își

dădea seama că mulți dintre colegii ei trăgeau deja cu ochiul la dialogul lor și trebui să se opună impulsului de a o plesni pe Sanderson, oricât de tentant ar fi fost.

— Ești o polițistă bună, Joanne, continuă Charlie pe un ton mai înmuiat. Nu ți se pare ciudat că Robert Stonehill a lucrat la Wilkinson timp de trei luni, dar a dispărut chiar în ziua în care Helen a fost arestată? Helen l-a urmărit de la magazin până la docuri, exact ceea ce plănuise el. Pentru că a vrut să-i facă o înscenare…

— Tu îți dai seama ce nebunesc pare asta? Nu avem nicio probă care să certifice faptul că această „urmărire" a avut loc – nicio imagine de la camerele de supraveghere, niciun martor…

— Atunci de ce avea Helen noroi pe ghete, atunci când a fost arestată? A alergat peste o parcelă, pentru numele lui Dumnezeu, în timp ce îl urmărea…

— Deci acum îți bazezi cazul pe noroi?

Pentru prima oară, Charlie ezită. Dacă o spuneai așa, chiar părea stupid. Deschise gura să răspundă, dar Sanderson i-o luă înainte.

— Sunt doar probe circumstanțiale. În timp ce noi deținem probe irefutabile care o pun pe Helen în legătură cu scenele crimelor, ca să nu mai amintim de propria ei depoziție prin care a recunoscut faptul că și-a mințit colegii, prietenii…

Sanderson accentuă ultimul cuvânt, privind drept spre Charlie.

— Așa că, deși apreciez loialitatea ta față de o fostă colegă, e timpul să renunți. Consideră asta un avertisment oficial. Helen ne-a înșelat pe toți și acum va trebui să răspundă la tribunal pentru acțiunile ei. Probele au fost evaluate, data procesului ei a fost stabilită…

Sanderson făcu o pauză, înainte de a da lovitura de grație:

— Și ancheta asta este închisă.

26.

Helen așteptă ca amândouă să ajungă aproape lângă ea, înainte să lovească. Alexis și prietena ei se mișcau rapid, simțind mirosul de sânge, dar Helen ridicase mâinile, în semn că se predă. Alexis o privi cu dispreț și deschise gura ca să slobozească o salvă de ocări. Dar nu mai apucă. Cu viteza fulgerului, Helen își înfipse pumnul în gura ei, făcând-o să cadă pe spate.

Complicea lui Alexis atacă instantaneu, lansând un pumn sănătos în direcția lui Helen. Dar aceasta eschivă cu abilitate lovitura și se roti, ca să-și lovească puternic, cu genunchiul în stomac adversara. Atacatoarea ei băgă mâna în buzunar, cu răsuflarea tăiată, iar Helen profită de acea întârziere de o fracțiune de secundă, ca să o împingă cu putere în balustrada metalică din spate. Se izbiră amândouă de ea și, în timp ce femeia se prăbușea la podea, Helen se îndreptă rapid în direcția din care venise.

Dar, dintr-odată, se izbi puternic cu fruntea de rampă și se întoarse, amețită, ca să descopere că Alexis o ține de gleznă. Helen dădu sălbatic din picior, încercând cu disperare să se elibereze, dar era deja prea târziu. Acum, femeile o atacau din toate unghiurile și ea se trezi târâtă într-o celulă goală. Țipă după ajutor, dar ușa fu trântită brusc, izolându-i țipetele. Era singură cu atacatoarele ei.

— Îți place puțină durere, nu-i așa, spuse Alexis tărăgănat, scuipând sânge spre ea.

Helen îi scosese doi dinți din față lui Alexis, dar asta nu o făcea să se simtă mai bine, mai ales că acum adversara ei scoase din buzunar o armă. Helen simți că îi piere răsuflarea – era un ciorap lung îndesat cu baterii butucănoase – o armă obișnuită în închisoare, capabilă să producă răni groaznice dacă era mânuită cu pricepere. Alexis

roti ciorapul, care prinse viteză tot mai mare, în timp ce mai multe perechi de mâini o țintuiau pe Helen. Apoi brusc și fără niciun avertisment, Alexis îi zdrobi rotula lui Helen.

Helen urlă de durere, dar peste câteva secunde simți cum ciorapul lovește iar, izbind-o în burtă. Rămase fără suflare și, imediat, îi veni să vomite. Alexis ridică din nou brațul, dar când atacă de data asta, Helen își eliberă o mână și reuși să pareze lovitura. Imediat după asta, primi o lovitură zdrobitoare la ceafă. În mod evident, Alexis nu era singura înarmată.

Helen simțea că i se învârte capul. Loviturile curgeau acum din toate părțile, dar ea nu putea să-și miște brațele sau picioarele, ca să le oprească. Își pierdea cunoștința rapid și întreaga scenă se derula printr-o ceață oribilă. Nu mai auzea bine, vedea dublu și nu avea altceva de făcut decât să se abandoneze atacului.

Rezistența ei se apropia de sfârșit.

27.

— Cine ar fi în stare să facă așa ceva?

La început, Cathy Smith nu putuse să spună nimic, dar acum își găsise vocea.

— Cine i-ar face așa ceva lui Leah a mea?

— Nu știm încă, dar îți promit că îi vom da de capăt.

— Era o fată bună, nu sărea la bătaie, continuă Cathy, abia auzind intervenția Celiei Bassett. Și a încercat întotdeauna să vă ajute.

— Am apreciat asta, și tocmai de aceea ai cuvântul meu că-l vom găsi pe ucigaș. Avem o echipă care deja lucrează la asta…

— Sigur e ea? Ai văzut-o cu ochii dumitale?

— Am fost chemată în celula ei imediat și, da, ea e. Îmi pare foarte rău.

Cathy lăsă capul în jos și își trecu mâinile peste fața obosită.

Celia vedea prin geamul ușii cum asistenta ei îi distrează pe băieții lui Leah. În mod evident, nu aflaseră despre tragedie, iar Celia se întrebă imediat cum avea să le spună Cathy.

— Cine a găsit-o?

Celia se întoarse și descoperi că cealaltă femeie o privea fix.

— O gardiană, Sarah Bradshaw – cred că o știi.

Cathy aprobă slab din cap, apoi spuse:

— Și unde e acum?

— La… la morgă.

— Vreau s-o văd.

— O s-o vezi.

— Vreau s-o văd acum. Nu cred până când n-o văd.

— Nu știu dacă e o idee bună, cu băieții aici, și, în plus, medicul legist încă face… încă o analizează, așa că deocamdată…

— Nici n-ar fi trebuit să fie aici.

Cathy o privea fix pe Celia, cu o ostilitate neascunsă. Celia nu spuse nimic – auzise de o

grămadă de ori această reclamație.

— Ar fi trebuit să fie la spital. Era izolată, deprimată…

— Înțeleg asta…

— Da? Ai văzut cum îi arătau brațele? Cum se tăia?

Celia văzuse brațele lui Leah și, chiar dacă era deprimant, nu era ceva neobișnuit. Chiar dacă n-ar fi recunoscut niciodată public așa ceva, automutilarea era la ordinea zilei în Holloway.

— Celelalte deținute îi purtau sâmbetele încă de la început. Ai știut asta și n-ai făcut nimic.

— Nu e adevărat, Cathy. Am intervenit de multe ori în apărarea ei.

— Și la ce a folosit asta? Cum întorceați spatele, cum începeau iar.

Exista un anumit adevăr în spusele ei, dar mâinile Celiei erau legate, în afara cazului în care se întâmpla ceva „serios".

— V-a implorat s-o mutați. Ai spus că o să fie mutată.

— N-am zis așa ceva, o corectă Celia, mulțumind în gând stelelor ei norocoase că nu exista nicio înregistrare a conversațiilor ei cu Leah.

— *Ba da.* Știm amândouă că asta ai spus. Și, chiar dacă n-o să pot dovedi niciodată, ai moartea lui Leah pe conștiință.

Cathy se ridică brusc și porni spre ușă. Celia se ridică și ea, exact la timp ca s-o vadă pe mama îndurerată cum se întoarce și îi aruncă:

— Ai sângele ei pe mâini.

28.

Trupul gol al lui Leah arăta straniu în lumina puternică. Morga era veche și părăginită, degradându-se încet, pe măsură ce autoritățile plănuiau să închidă permanent închisoarea. Nu era nici pe departe locul indicat pentru desfășurarea unei autopsii, dar Benjamin Proud știa că viteza e esențială, așa că decisese să nu o mute pe Leah la altă unitate. Crimele din închisoare erau greu de soluționat – probele dispăreau rapid, deținuții refuzau să vorbească și până și gardienii erau reticenți în a-și oferi ajutorul. Benjamin voia să strângă probele cât mai repede posibil – cea mai bună speranță a lui de a-l prinde pe ucigaș era de a-l surprinde, chiar în timp ce încerca să-și ascundă implicarea în această crimă brutală.

Leah zăcea pe lespedea din fața lui, trupul fiind o adevărată hartă a traumei, neglijării și urii de sine. Numeroase tatuaje, încă și mai multe cicatrice de lamă și un lung șir de urme de ac cicatrizate – asta pe lângă degetele pătate de nicotină, unghiile crăpate și părul corporal abundent. Nu era o femeie care avusese o părere prea bună despre ea sau care găsise prea multă alinare în viață. Deja de ani de zile, Leah supraviețuia, nu trăia, dar umilința supremă fusese păstrată pentru final. Benjamin se cutremură, în timp ce studia fața ei. Gura și ochii fuseseră deschiși pentru examinare, dar găurile sângerii ale cusăturii rămâneau, ca o decorație macabră.

— Nu e o priveliște prea frumoasă, nu-i așa?

Benjamin se întoarse și văzu cum se apropie doctorul Asim Khan. Își luă mina serioasă, oficială și răspunse tot printr-o întrebare:

— Ce ai aflat?

— Nu prea multe, până acum. Am luat sânge pentru analize și probe din gură și de sub unghii.

Am luat probe de păr de la cap și subsuori…

Benjamin își trecu privirea peste partea superioară a trupului lui Leah, în timp ce Khan continuă:

— … evident, îmi revin cele mai ingrate sarcini… Deja am efectuat prima analiză a corpului. Nu există tăieturi sau vânătăi la mâini, adică eventuale indicii că s-ar fi apărat, dar unghiile sunt rupte, așa că va trebui să vorbești cu echipa criminalistică – s-ar putea să existe fragmente de unghii la locul faptei.

Benjamin își notă acest lucru, apoi întrebă:

— Cauza morții?

— Necunoscută.

— Tu vorbești serios?

— După o primă examinare, nu am găsit nicio rană sau vreo contuzie evidente. Mai mult, nu există urme de legare, decolorare facială și nici aspect de vomă în trahee.

— Te rog, nu-mi zice că a murit din cauze naturale…

— Examinarea internă o să ne spună mai multe.

— Să sperăm.

Benjamin își regretă imediat sarcasmul. Khan depunea toate eforturile, în circumstanțe dificile. Dar cazul acesta era iritant – anchetase multe morți în închisoare de-a lungul anilor, dar nimic de genul acesta.

— Cusătura a fost făcută înainte sau după momentul decesului? continuă el.

— După, aș spune, judecând după lipsa sângerării, îi răspunse medicul legist.

— Deci făptașul nostru intră în celulă, o ucide și apoi rămâne acolo, calm, ca s-o coasă?

— E o presupunere destul de adecvată și, crede-mă, ăsta e doar începutul…

Benjamin îl privi lung pe Khan, pregătindu-se pentru alte vești proaste. Nu-i plăcea expresia de pe fața medicului legist.

— La prima vedere, părea că doar ochii și gura au fost mutilate, dar de fapt s-a lucrat mult mai minuțios de atât.

Khan își îndreptă atenția spre partea de jos a trunchiului victimei. În timp ce ochii lui Benjamin se târau pe trupul lui Leah, Khan conchise macabru:

— Criminalul nostru chiar și-a făcut de cap.

29.

— Chiar te-au căsăpit, nu-i așa?

Helen întoarse capul spre voce și regretă imediat. O dureau toate și orice mișcare, oricât de mică, era chinuitoare. Mai mult, vederea ei era încețoșată și, chiar dacă vedea trei forme care stăteau în picioare în fața ei, nu putea să distingă cine sau ce erau.

Nu voia decât să închidă ochii și să doarmă, dar se forță să fie puternică, miji privirea către acele forme și, treptat, vederea i se normaliză. Descoperi, surprinsă, că în fața ei stăteau Jordi, Noelle și Babs.

— Cum te simți? continuă Babs cu blândețe. Există vreo parte a trupului care *nu* te doare?

Helen zăcea în patul confortabil al infirmeriei închisorii, chiar dacă nu avea habar cum ajunsese acolo. Îi era prea rău ca să poată vorbi, așa că dădu din umeri drept răspuns la întrebările lui Babs. Adevărul era că, deși era plăcut surprinsă că încă e în viață, avea dureri groaznice.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, continuă Babs mâhnită. Toată dimineața, Annie a fost pusă pe scandal. Slavă Domnului că măcar *una* dintre noi se uita unde trebuie.

Babs făcu un gest spre Noelle. Helen urmă privirea ei și fu surprinsă să vadă că voinica traficantă de droguri roșește.

— Mă întorceam de la capelă, când am văzut cum se strânge gașca lui Annie, murmură Noelle. Se mișcă în haită doar când pun la cale ceva. Așa că le-am urmărit, iar când am văzut ce pun la cale…

— Le-a fugărit până în Aripa B și le-a plătit câtorva dintre ele cu aceeași monedă, adăugă Babs aprobator. Apoi ea și Jordi te-au cărat la infirmerie.

Mai bine decât să aștepți să facă ceva gardienii, crede-mă pe mine…

Dintr-odată, Helen simți lacrimi în ochi. Voia să le mulțumească celor două femei, dar nu-și putea găsi cuvintele. Așa că, în loc de asta, întinse mâna, pe care Jordi, copleșită de vinovăție, i-o prinse cu nerăbdare.

— Îmi pare rău, scumpo, spuse Jordi, cu voce întretăiată. Eram prea prinsă cu durerile mele, când ar fi trebuit să am grijă de *tine.*

Helen respinse această idee cu un gest al mâinii. Nu voia ca Jordi să se învinovățească – bătaia asta era doar din vina ei.

— Cum arăt? croncăni ea în cele din urmă, dorind să schimbe subiectul conversației. E rău?

— Nu chiar, răspunse Noelle rapid. Câteva copci, câteva bandaje și va trebui să ții o vreme pungile alea cu gheață, dar în afară de asta…

Helen reuși să zâmbească, deși bănuia că Noelle minte. Nu putea să scape de bubuitul din cap, de fierbințeala violentă a rotulelor și nici de durerea surdă de la coaste. Bănuia că, în timpul atacului, îi fuseseră fracturate câteva coaste.

— Oricum, ca să te ajutăm să te refaci, interveni Jordi, ți-am adus câteva bunătăți.

— Ne-am spart pușculițele, îi mărturisi Noelle.

Cele trei femei scoaseră din hanorace: batoane de ciocolată, reviste, o sticlă de sirop de coacăze și, mai prețioase decât toate celelalte, patru pachete de țigări. O adevărată comoară, după standardele Holloway-ului.

— Cred că v-a costat o avere…, protestă Helen.

— Ne-am curățat, dar nu puteam proceda altfel, conchise Jordi.

Îngrămădiră prada pe patul lui Helen, care rămase fără grai pentru o clipă. Femeile acestea aveau atât de puțin – 15 lire pe săptămână cu care să-și cumpere articole de toaletă, mâncare și rechizite pentru scris – și cheltuiseră tot pentru ea.

— Nu știu ce să spun, reuși în sfârșit să rostească.

— Atunci nu spune nimic, răspunse Babs sobru, făcând un gest asistentei. Hai să te scoatem de aici și să te ducem la adăpost, în celula ta. Infirmeria e teritoriul lui Annie – nu cred că vrei să stai aici niciun minut mai mult decât e necesar.

— Și o celulă e mai sigură? răspunse Helen, având încă proaspătă în minte moartea lui Leah.

— Poate că da, poate că nu, continuă Babs, aplecându-se mai mult. Dar uite un sfat. Dintr-o monedă de zece pence poți să faci o șurubelniță bună. Scoate șuruburile patului și proptește-l în ușă. Atunci… nu poate să intre nimeni.

Babs se îndreptă de spate când sosi asistenta, făcându-i cu ochiul lui Helen. Nu era prima oară în ziua aceea când Helen se simțea recunoscătoare pentru sprijinul lor. Avea puțini aliați la Holloway, dar când avusese nevoie, aceste trei femei îi săriseră în ajutor, ceea ce o mișca într-un mod pe care n-ar fi putut să-l exprime. Fără îndoială, viața nu înceta niciodată să te surprindă. Chiar găseai bunătate în cele mai neașteptate locuri.

30.

— Ar fi trebuit s-o vezi, Steve. Mi-a spus – *mi-a ordonat* – așa, pur și simplu, să abandonez cazul. Helen a fost bună cu ea – a și promovat-o, pentru numele lui Dumnezeu – și acum a fost înjunghiată pe la spate.

Charlie umbla într-o parte și-n alta prin bucătărie. Venise acasă de peste o oră, dar furia ei nu dădea semne de liniștire. Îl surprinsese de mai multe ori pe Steve cum privește neliniștit spre tavan, temându-se ca ea să n-o trezească pe Jessica.

— Și ce-o să faci?

— Nu știu, dar, dacă Joanne crede că o să renunț, e nebună. Șefa noastră – prietena noastră – putrezește în închisoare…

— Dar ce *altceva* ai putea să mai faci? Dacă Helen spune adevărul, Stonehill trebuie să fi dispărut deja de mult de aici. A obținut ce-a vrut…

— *Dacă* spune adevărul? îl întrerupse Charlie, nereușind să-și ascundă iritarea.

Steve tăcu o clipă, apoi continuă cu voce măsurată:

— Uite ce e, Charlie, eu țin la Helen, știi asta. Dar riști foarte mult doar în virtutea cuvântului ei…

— Helen spune adevărul.

— N-ai cum să știi asta și ar trebui să fii nebună să-ți sacrifici cariera de dragul unui principiu. Tu și Sanderson vă luptați deja de luni de zile. Ești sigură că nu e doar un pretext pentru încă o ceartă?

— Tu ai ascultat ce am spus eu…

— Am auzit destule, crede-mă.

— Atunci mă aștept la mai mult de la tine. Mă aștept să mă *susții.*

Pentru o clipă, Steve păru să nu-și găsească cuvintele. Apoi ridică privirea, iar Charlie văzu în

expresia lui o furie reală.

— N-ai niciun drept să-mi spui așa ceva.

Vocea lui Steve devenise dintr-odată puternică și aspră.

— Te-am susținut încontinuu. Chiar și atunci când aveam îndoieli. Așa că să nu îndrăznești să mă acuzi că nu te sprijin.

Jessica se foi, la etaj. Steve porni spre ușă, scuturând din cap.

— Steve…

— Te iubesc, Charlie. Dar nu forța nota.

Steve scuipă aceste cuvinte, cu trupul tremurând vizibil, apoi începu să urce energic scările. Charlie se uită la el cum pleacă, simțindu-se vinovată și neghioabă. Steve avea dreptate – nu avea niciun motiv să se descarce pe el. În cele din urmă, supărarea avea să-i treacă, dar Charlie știa că va trebui să facă eforturi mari, ca să reușească să-l îmbuneze. Se blestemă singură. Ziua aceea începuse atât de promițător, dar sfârșea cu o palmă răsunătoare peste față. Cele mai bune planuri ale ei erau acum ruinate.

31.

Unde greșise? Ce făcuse ca să merite *asta*?

Cathy Smith stătea pe un scaun uzat în camera pentru rude, afundată în gânduri. Dylan și Caleb se jucau cu niște mașinuțe, râzând și ciorovăindu-se, dar astăzi Cathy era imună la fericirea lor. Fiica ei – singurul ei copil – era moartă.

Nu părea posibil. Cum se putea ca atât de multă dragoste, atât efort, atâta grijă să fie depuse pentru cineva, doar pentru ca acesta să dispară apoi din viața ta? Nu avea să mai râdă niciodată cu Leah, nu avea s-o mai cicălească, nu avea să mai discute niciodată cu ea. Leah nu mai era.

Era asta, cumva, *vina ei*? În ciuda tuturor strădaniilor ei, nu îi oferise lui Leah cel mai bun start în viață. Nu avusese un tată care să aibă grijă de ea, niciun frate care să-i țină partea – erau doar ele două, străduindu-se să se descurce. Ar fi trebuit s-o convingă să continue școala, să ajungă ceva, dar Leah fusese hotărâtă să-i urmeze pe amicii ei. Spusese că avea să-și ia o slujbă și să contribuie la bugetul familiei, dar așa-numiții ei prieteni erau niște trântori preocupați doar să facă rost de pileală și de droguri. Și, imediat după ce Leah îl cunoscuse pe *el,* se terminase totul. Cathy încercase s-o avertizeze pe fiica ei – își dăduse seama cum e el în clipa în care îl văzuse –, dar, bineînțeles, Leah nu voia s-o asculte. Semăna prea mult cu mama ei.

Istoria se repetase, dar de data asta cu o turnură tragică. Fata aceea, copilul ei și acum și Leah erau toți morți. Unii ar fi putut să numească asta dreptate, o egalare a scorului, dar, dacă ar fi putut să privească în clipa asta în inima lui Cathy, n-ar fi îndrăznit să facă acest lucru.

Ce avea să le spună băieților? Se străduise atât de mult să se asigure că Leah face parte din

gândurile lor, din viața lor. Ce trebuia să facă acum? Ei aveau foarte puține amintiri reale cu mama lor – erau doar niște bebeluși, atunci când Leah fusese condamnată. Tot ce își „aminteau" ei trebuia să fie insuflat de Cathy; toate acele suvenire ale unei vieți prețioase care acum fusese aruncată la gunoi.

Viitorul se desfășură dintr-odată în fața lui Cathy: lung, sumbru și plin de incertitudine. Aveau să se descurce, dar ce avea să se întâmple cu băieții când ea nu mai era? Cine o să aibă grijă de ei? Nu mai exista nimeni altcineva. Doar bunica lor, cu o sănătate șubredă și o inimă rănită, sperând, împotriva rațiunii, că avea să reziste suficient de mult ca să-i vadă ajunși la liman. Asta era, deci, amara moștenire a băieților.

32.

Helen stătea întinsă în patul de la infirmerie, ațipind când și când. În ciuda protestelor aprige ale lui Babs, asistenta insistase să o mai țină sub observație câteva ore, până când efectul puternicelor sedative trecea. Era decizia corectă – Helen fiind foarte amețită –, dar situația o făcea să fie neliniștită. Capul ei era plin cu imagini cu prietenele lui Annie care se întorceau să termine ce începuseră.

O parte a ei tânjea după somn, cealaltă jumătate era disperată să rămână trează. Treptat, Helen simți cum trupul ei cedează, iar epuizarea își spune în sfârșit cuvântul. Era plăcut să închidă ochii și să se desprindă de lume. Alungă orice gând despre Leah, Annie sau referitor la situația ei nenorocită din închisoarea care o chinuise timp de mulți ani și pe sora sa.

Cum fusese oare pentru Marianne? Se confruntase adesea cu astfel de cazuri în care trebuia să faci față prin orice mijloace sau să fii înghițit de viu? Răspunsul standard al lui Marianne în fața ostilității fusese întotdeauna violența – scosese cuiva un ochi în închisoare –, dar oare se apăra sau *ea* era agresorul? Marianne nu era de felul ei o bătăușă, dar, în mod evident, locul acesta avusese un efect teribil asupra sa.

Helen era acum complet absentă – pierdută în visuri ciudate și înspăimântătoare despre sora care își croia drum prin această mizerie și nefericire – când, deodată, simți cum trupul ei se tensionează. La început nu-și dădu seama de ce – își ridică pleoapele grele, dar nu vedea altceva decât asistenta care completa acte în biroul ei și pe celelalte paciente care dormeau lângă ea…

Dar apoi auzi un zgomot. Pași care se îndreptau încet în direcția ei. Helen se forță să se ridice din

pat. Era slăbită și capacitățile ei de apărare erau la pământ, fiind astfel la dispoziția oricui. Dar nu putea să moară, nu aici… Le simțea prezența, la doar un metru de ea acum. Continuau să se îndrepte spre ea, iar când se forță să deschidă ochii, Helen întrezări ceva întunecat, strâns într-un pumn, care se îndrepta spre ea… Întinse mâna și prinse încheietura atacatoarei. Spre surpriza ei, aceasta scânci, iar acum, când vederea i se stabiliză, Helen văzu cum Sarah Bradshaw încearcă să se desprindă din strânsoarea ei. Dar Helen nu avea de gând să-i dea drumul.

— Ce faci? spuse ea scrâșnit.

— Dă-mi drumul.

— Spune-mi.

În timp ce zise asta, ochii ei se fixară asupra obiectului din mâna lui Sarah. Nu era un cuțit sau o bară metalică, era un smartphone.

— Cine?

— Dă-mi drumul, altfel te raportez.

Dar, în loc să-i dea drumul, Helen îi răsuci cu putere mâna. Sarah înghiți o înjurătură aprigă și își smuci cu furie brațul.

— Spune-mi cine te-a trimis, altfel jur că îți rup încheietura, continuă Helen.

— Garanita. Emilia Garanita.

Sarah expiră încet, aruncând o privire neliniștită spre secția asistentelor.

Helen își slăbi strânsoarea, epuizată de efort. Sarah se trase în spate, înjurând încet și frecându-și încheietura.

— A, nu, nici să nu te gândești, spuse Helen, ridicându-se neîndemânatic în șezut. Încă n-am terminat cu tine.

— Ba da, ai terminat, vacă nebună ce eș…

— Vrei sau nu o fotografie? Pentru *asta* ai venit, nu?

Sarah ezită, neștiind sigur cum să continue.

— Știu că nu arăt cel mai bine, continuă Helen, indicând spre vânătăile și copcile ei. Dar bănuiesc

că tocmai asta e ideea.

Sarah aruncă încă o privire spre asistentă, se repezi înainte și ridică telefonul la nivelul ochilor lui Helen. Atunci Helen se aplecă spre Sarah, îi puse mâna peste telefon și o trase spre ea.

— Uite care e târgul, Sarah. N-o să te demasc, pentru a fi concediată, ba chiar o să te las să-ți faci poza, dar vreau ceva în schimb.

Sarah se holbă la Helen, alarmată, apoi șopti slab:

— Ce vrei?

Helen se apropie și mai mult, până când ajunse practic nas în nas cu gardiana smiorcăită.

— Vreau informații, Sarah. Iar tu o să mi le dai.

33.

Ușa se deschise larg, iar Jordi intră cu pași mari în cameră.

Imediat, două femei imense se apropiară de ea, dar Annie Căruț le opri cu un gest al mâinii. Jordi își continuă drumul spre Annie, supraveghindu-le cu ochii plini de furie pe femeile care o plăceau.

— Nu aveai niciun drept să faci asta…

— Să fac ce? spuse nevinovat Annie, punând *Contele de Monte Cristo* pe patul de alături.

— Puteai s-o omori, pentru numele lui Dumnezeu…

— Nu știu despre ce vorbești, Jordi, continuă Annie, aruncând o privire peste umărul ei, ca să se asigure că nu vine vreun gardian. Te rog, nu-mi spune că te-ai apucat iar de bău…

— Dacă nu știi nimic, atunci de ce rottweilerului tău îi lipsesc doi dinți?

Jordi arătă spre Alexis. Imensa femeie făcu imediat un pas în față, dar fu oprită iar de Annie. Controlul pe care îl avea asupra acestor femeie părea să fie total.

— A căzut pe scări, nu-i așa? Poate că a avut un accident în timp ce se spăla pe di…

— Ce ai venit să spui, Jordi? o întrerupse Annie, înăcrindu-se brusc.

— Las-o în pace pe Helen. E un om bun…

— E polițistă…

— E un om bun, care nu face probleme nimănui…

— Asta depinde de punctul fiecăreia de vedere, nu-i așa? Îi place să-și bage nasul acolo unde nu e dorită, să perturbe mersul normal al închisorii…

— Să perturbe afacerea ta, vrei să spui…

— Și trebuie încurajată să-și înfrâneze instinctele naturale. Aici nu e loc pentru o polițistă justițiară…

— Și Leah? Ea ce naiba ți-a făcut? Are copii, pentru numele lui Dumnezeu, copii mici…

— Mi se rupe inima, răspunse Annie, fără să arate niciun semn de emoție. Dar lumea asta e crudă, nu-i așa?

Annie o privi lung pe Jordi, provocând-o să mai spună ceva. Era o priveliște intimidantă, Annie fiind înconjurată de gașca ei, dar Jordi încă nu terminase.

— Helen e o fată de treabă…

— N-aș fi crezut să apuc ziua în care tu te împrietenești cu o polițistă…

— Tu și prietenele tale ați întrecut măsura…

— Nu, tu ai întrecut măsura, Jordi, strigă brusc Annie. Și, dacă ai puțină minte, o să-ți găsești altă tovarășă de joacă. Eu am fost corectă cu tine încă de când ai ajuns aici. De fiecare dată când ai avut nevoie de o doză, te-am rezolvat…

— La un preț de patru ori mai mare decât prețul străzii…

— Cerere și ofertă, Jordi. Tu ceri, eu îți ofer. Dar asta poate să se schimbe foarte ușor.

Annie lăsă cuvintele să plutească în aer, înainte de a continua.

— Din cauza evenimentelor recente, stocul meu e puțin cam redus, iar unele suflete nefericite vor fi nevoite să rămână fără. Aș putea să tai numele *tău* de pe listă. Dar poate că ai scăpat de dependență și te-ai dezintoxicat…

Ultima frază fusese plină de sarcasm, iar Jordi simți cum îi piere hotărârea, chiar dacă se ura pentru asta. Ar fi trebuit să continue să lupte în numele lui Helen, dar era la cheremul lui Annie, care știa foarte bine că Jordi nu avea să-și învingă niciodată dependența. Jordi simți din nou că-i joacă ochii în lacrimi – când devenise așa o ratată fără coloană vertebrală?

Era înfrântă, dar Annie încă nu terminase. Se apropie, o prinse pe Jordi de brațe, o trase spre ea și îi șopti un ultim avertisment:

— Eu sunt prietena ta, Jordi. Singura ta prietenă. Așa că fă-ți o favoare. Ține-ți părerile pentru tine… și nu te mai apropia de Grace.

34.

— Spune-mi cum arăta.

Sarah Bradshaw privi neliniștită spre secția asistentelor, dorindu-și în mod evident să fie oriunde altundeva decât acolo unde se afla. Ca și cum ar fi simțit asta, asistenta Evans ridică în sfârșit privirea de la hârtiile ei – evident surprinsă de prezența unui gardian la infirmerie la o oră atât de târzie. Bradshaw îi zâmbi stingher și, după o clipă de ezitare, asistenta își reluă lucrul la documente.

— Ce vrei să spui? murmură ea, refuzând în continuare să o privească pe Helen.

— Camera lui Leah. Când ai găsit-o, cum arăta camera?

— Arăta… normal. Ea era întinsă pe pat, cu pătura deasupra. Părea liniștită.

— Era sânge pe podea? Pe pereți?

— Nu.

— Urme de luptă?

— Nu.

— Vreo vânătaie pe ea, urme de haine rupte?

— Nu, din câte am văzut eu. Arăta la fel ca de obicei, în afară de…

Copleșită de amintiri, Sarah își lăsă vocea să se stingă. Helen o privea cu atenție. Judecând după expresia ei, zvonurile despre mutilarea lui Leah erau adevărate.

— Spune-mi.

— Te rog, am povestit deja asta o dată…

— Atunci fă-o iar.

Sarah ridică în sfârșit privirea, ochind smartphone-ul pe care Helen îl strângea bine în mână, și continuă cu voce scăzută:

— O cususe.

— Cine?

— El… ea… mă rog.

— Ce îi făcuse? Ce-ai văzut?
— Îi… îi cususe pleoapele de obraji. Îi cususe și gura, închisă, dar și…
— Da?
— Făcuse la fel cu vaginul și… tot restul.
— Ce vrei să spui? întrebă Helen, străduindu-se să-și înghită repulsia.
— Nasul, urechile, fundul, toate fuseseră umplute. N-a scăpat nicio părticică a ei.
— Umplute cu ce?
— Nu știu sigur. Părea vaselină sau ceva. Îi ieșea din urechi, din fund… A îndesat-o ca lumea.
Sarah scutură din cap și, în sfârșit, se întoarse spre Helen.
— De ce a trebuit să facă *asta*? Putea, pur și simplu…
Vocea lui Sarah se stinse, atunci când epuizarea și emoția acelei zile o copleșiră în sfârșit. Apoi lăsă capul în jos și plânse încet, iar Helen se trezi că îi pune mâna pe umăr, ca s-o aline. Observă cu colțul ochiului că asistenta Evans ridică din nou capul, apoi îl lasă iar în jos. În mod evident, considera că nu e treaba ei, iar Helen îi era recunoscătoare pentru discreție.
— Echipa criminalistică a găsit ceva la locul faptei?
Sarah scutură din cap, dar nu ridică privirea.
— Nicio amprentă sau fibre de haine, nimic care să le poată indica cine a făcut asta?
— Din câte știu eu, nu, răspunse Sarah încet. Dar, oricum, probabil că nu mi-ar spune mie.
— Bun, am nevoie de raportul legistului.
— Tu vorbești serios? N-am acces la as…
— Trebuie să-l văd, iar tu o să mi-l aduci. Sunt sigură că ai prieteni la biroul Guvernatoarei.
Sarah părea îngrozită, dorindu-și în mod evident să-i spună lui Helen să plimbe ursul. Dar nu-i mai rămăsese niciun strop de energie, așa că privi iar în podea. Lui Helen nu-i plăcea să o strângă astfel cu ușa, dar puținele detalii pe care le primise despre

moartea lui Leah o alarmaseră. Nu semăna cu niciuna dintre crimele comise în închisoare cu care se întâlnise ea vreodată. Părea ceva mult mai rău.

— Fă rost de raport pentru mine și o să mă port frumos, continuă Helen. Dacă nu, o să te fac să-ți pierzi slujba. Poate crezi că sunt terminată, Sarah, dar încă am prieteni în Serviciul pentru Detenție și Eliberare Condiționată, care nu îi privesc cu ochi buni pe gardienii corupți…

— Bine, bine, să văd ce pot rezolva…

— Mă bucur foarte mult să aud asta, replică Helen, dându-i telefonul și întinzându-se la loc pe pat.

— Atunci ce zici de fotografia aia?

35.

Era târziu și Emilia Garanita era obosită. Stătuse toată ziua la Costa Coffee și atmosfera i se părea deja încărcată. Acum, când lucra ca freelancer, nu mai avea birou, așa că trebuia să profite de wi-fi-ul gratuit oriunde îl putea găsi. Cafeneaua era în centru, liniștită și prietenoasă, dar Emilia era la a șasea cafea pe ziua aceea și începea să se simtă agitată și plictisită. Tânjea să părăsească acest cocon ciudat și să soarbă aerul rece al nopții – locuia în Londra doar de câteva săptămâni și încă îi plăcea foarte mult să umble pe străzi după căderea întunericului, absorbind priveliștile și sunetele. Holloway-ul era o parte mai stranie a capitalei – mondenă și scumpă în unele zone, dar săracă și periculoasă în altele. Emiliei îi plăcea să încalce această linie de demarcație și să se abată de la cărările sigure, în căutarea a ceva interesant.

Avea suficient timp să exploreze, deoarece cunoștea puțini oameni în Londra. Într-un fel, fusese o decizie pripită să se mute aici, dar atunci când șansa îți bate la ușă, trebuie să răspunzi. Așa că hotărâse să lase la o parte prudența și să profite de efemera notorietate adusă de publicarea poveștii lui Helen Grace. Fusese o imensă satisfacție să intre în biroul redactorului-şef de la *Southampton Evening News* și să-și depună demisia. Redactorul-șef nu o apreciase – sau plătise – suficient niciodată. Dar chiar și așa, saltul în necunoscut era demoralizant, iar Emilia fusese încântată atunci când câteva ziare naționale cumpăraseră articole de la ea. Avea articole în *Daily Mail, The Telegraph,* chiar și în *The Guardian*, profitând de notorietatea lui Helen și de propriul interes față de crimele în serie, și se descurca bine. Își scotea cheltuielile – nu mai mult de atât, deocamdată –, dar cine știe ce putea să aducă viitorul?

La închisoarea Holloway se întâmpla ceva. Sarah Bradshaw păruse neliniștită și distrată când se întâlniseră, iar câteva convorbiri telefonice cu contactele pe care le cultiva la centrul pentru vizitatori al Holloway-ului o convinseseră că ceva nu e în regulă. Informațiile clare erau greu de obținut deocamdată, dar, în mod evident, ceva îi tulburase pe angajați. Mai târziu, în ziua aceea, ofițerul de presă de la Holloway îi confirmase că o deținută murise și că Serviciul pentru Detenție și Eliberare Condiționată ancheta circumstanțele morții, dar Emilia era sigură că asta nu e întreaga poveste.

Intenționase să îi trimită un SMS lui Sarah, dar în cele din urmă se răzgândise, nevrând să amestece lucrurile. Sarah avea o altă treabă de făcut, dar, după ce termina, Emilia avea de gând să-i traseze o nouă sarcină. Avea s-o coste mai mulți bani, dar, dacă se întâmpla ceva interesant, ea trebuia să afle.

Voia să-și verifice contul bancar personal, ca să vadă dacă are banii necesari cu care să plătească pentru noi informații, când telefonul ei bipăi. Îl înhăță și fu încântată să vadă că Sarah îi trimisese un SMS cu o fotografie atașată. Emilia citi cele câteva cuvinte – „bătaie în închisoare, Grace rănită” –, apoi deschise fotografia.

Duse imediat mâna la gură și ridică rapid privirea, să vadă dacă icnetul ei atrăsese atenția cuiva. Ascunse ecranul și privi imaginea, uluită de ceea ce vedea. Helen Grace arătând absolut jalnic, foarte învinețită. Își dădu seama că nu avea niciun motiv să se îndoiască de competența lui Sarah – era *perfect.*

Emilia își deschise deja cel mai recent articol – despre modul în care erau tratați polițiștii în spatele gratiilor –, gata să-i atașeze fotografia. Avea să provoace niște valuri la închisoare, dar, dacă Sarah își păstra calmul, nimeni nu avea să pună fotografia în legătură cu ea. În ceea ce-o

privește pe Emilia, ei bine, era ideal – un articol convingător și încă o dovadă, dacă mai era necesar, că doar *ea* avea acces privilegiat la această poveste. Nu exista nicio îndoială – Helen Grace era un dar inepuizabil.

36.

Celia Bassett închise ușa și se încuie înăuntru. O trimisese acasă pe asistenta ei, își închisese telefonul și spusese personalului de noapte să nu fie deranjată. Raportul doctorului Khan era pe biroul ei, într-un dosar albastru simplu. Medicul legist își încheiase examinarea cu câteva ore în urmă și, încălcând protocolul, își redactase raportul la fața locului. Asistenta Celiei făcuse cópii pentru Proud, Khan și pentru ea. Expresia de pe fața ei sugera că îl citise, în timp ce făcea asta, și că acele însemnări nu erau deloc o lectură facilă.

Celia o trimisese acasă în parte datorită preocupării față de starea ei, în parte din dorința de intimitate – avea nevoie de puțin spațiu și timp ca să încerce să-și adune gândurile, după cea mai cumplită zi din cariera sa. Văzuse, în timpul petrecut ca guvernatoare de închisoare, niște priveliști înfiorătoare și deprimante, dar nimic care s-o tulbure atât de tare precum moartea lui Leah. Tot ceea ce avea legătură cu această omucidere părea de necrezut.

„Nu are niciun rost să-ți faci griji din cauza fantomelor”, spunea mereu tatăl ei. Era un bărbat solid din Yorkshire care credea în munca susținută, în judecata limpede și în străduința neabătută. Celia moștenise multe trăsături de la el. De fiecare dată când trebuia să dea piept cu o sarcină neplăcută, prefera să o abordeze frontal, fără ezitare sau amânare. „Veștile proaste nu devin mai bune odată cu trecerea timpului” era altă maximă a răposatului ei tată.

Deschise dosarul și parcurse pe diagonală datele despre identitate, vârstă și așa mai departe. Le știa deja. Se opri mai mult asupra enumerării lungi a rănilor – de-a dreptul șocante –, dar nu întârzie

asupra fotografiilor. În schimb, se grăbi către concluziile detaliate ale doctorului Khan.

Citea rapid, absorbind detaliile neplăcute ale unui trup devastat de încercările vieții, dar, când dădu ultima pagină, se opri brusc. La început nu-i veni să creadă. Întoarse capul, apoi privi iar raportul, dar nici la a doua lectură nu părea mai bine. Celia se lăsă pe spătarul scaunului, iar raportul căzu pe birou.

Nu putea fi adevărat, nu-i așa? Dar era acolo, scris clar în raport negru pe alb. Celia se holbă, șocată, la paginile ofensatoare. Intenționase să citească raportul și apoi să se ducă acasă să doarmă puțin, dar acum nu mai mergea nicăieri. Și nici nu avea să doarmă. Situația era mult mai rea decât și-ar fi putut imagina.

37.

Mark Robins era evident șocat de starea feței lui Helen, dar se străduia din răsputeri să ascundă asta.

— Hai să ne întoarcem în celula ta. Cred că ți-ar prinde bine puțin somn de frumusețe.

Nu o spusese cu răutate, așa că Helen luă brațul lui și începu să facă manevre, ca să se dea jos din pat. În sfârșit, după multă muncă depusă pentru convingerea asistentelor, fusese declarată aptă să se întoarcă în celula ei, dar acestea insistaseră să fie însoțită de un gardian.

Sarah Bradshaw avea altceva de făcut, iar Campbell nu avea nicio intenție să-i vină în ajutor, așa că Helen nu fusese surprinsă să-l vadă pe Robins.

— Cu pași mici, continuă el încet. Nu vrem să cazi și să-ți zdrobești fața… din nou.

Helen ignoră blânda lui zeflemea, concentrându-se în schimb asupra mersului. Fiecare pas era un adevărat chin – de la rotule spre șolduri o săgeta durerea, dar fu plăcut surprinsă să descopere că picioarele îi susțineau greutatea.

Cei doi ajunseră la ușă – încet și ezitant –, apoi ieșiră pe coridor.

Închiderea celulelor trecuse de mult, iar închisoarea era acum învăluită în întuneric. Helen se cutremură în sinea-i, în timp ce șchiopăta de-a lungul rampei, chiar dacă o mică parte a ei se bucura că, în seara asta, coridoarele închisorii sunt pustii. Spera ca dimineață să fie ceva mai bine, dar știa că acum constituia o imagine jalnică. În închisoare se profita de orice semn de slăbiciune, așa că se bucura că, pentru moment, deținutele nu o observau. Dușmanii ei de la Holloway nu aveau nevoie de încurajări.

Robins se străduia să-i distragă atenția de la rănile ei, pălăvrăgind amabil în timp ce parcurgeau împleticit rampa. Helen nu petrecuse prea mult timp cu el și fu surprinsă să descopere că Robins era, de fapt, un om atent și amabil. Avea ochi căprui-închis și o față plăcută, iar în alte condiții, Helen l-ar fi putut considera atrăgător. Dar era parte a unui regim căruia îi făcea plăcere s-o chinuie și, chiar dacă bănuia că Robins nu e un sadic nativ, consimțământul lui le permitea celorlalți să abuzeze de poziția lor, ceea ce îl condamna definitiv în ochii lui Helen. Dar, în seara asta, era o companie destul de plăcută, insistând galant ca Helen să se țină de brațul lui, în timp ce avansau pe rampă ca melcul.

Când se apropiară de Aripa B, Robins schimbă brusc subiectul, abandonând flecăreala.

— Vrei să-mi spui cum a avut loc acest accident?

Evitase, până acum, să o întrebe asta și Helen se gândi, în sinea ei, dacă el așteptase în mod deliberat, ca să-i câștige încrederea, înainte să o chestioneze despre atac.

— Presupun că nu m-ai crede, dacă ți-aș spune că am căzut pe scări.

— Nu.

— Atunci cred că e mai bine să nu spun nimic.

Robins dădu din cap, apoi continuă:

— Știi, nu e nevoie să suferi în tăcere. Sunt sigur că ai o părere proastă despre sistemul de aici, dar el poate să lucreze și în favoarea ta, dacă știi să-l folosești.

— Credeam că eu sunt suspectul principal. Inamicul public numărul unu.

— Doar în ochii lui Campbell.

Robins lăsă cuvintele să plutească în aer, în timp ce mergeau încet, prin Aripa B, spre celula lui Helen. Peste 30 de secunde ajunseră la ușa ei. Robins o deschise, dar atunci când ea dădu să intre, el o opri încă o dată.

— Există destui oameni cu care poți să vorbești, dacă ai nevoie de ajutor. Asistentele, preotul, evident. Și eu. Nu suntem toți ticăloși.

Îi puse mâna pe braț, cu un gest prietenos de susținere, apoi se trase în spate ca s-o lase să-și continue drumul. Helen îi mulțumi dând din cap – neștiind cum să reacționeze –, apoi intră în celulă. Robins își mai luă o dată rămas-bun și închise ferm ușa în spatele ei, iar limbile încuietorilor se auziră cu un clinchet mulțumit.

Helen se așeză pe pat și privi în jurul ei. Se obișnuise în ultimele câteva săptămâni cu celula, dar în seara asta i se părea nefamiliară și amenințătoare. Adevărul era că se simțea foarte înfricoșată – deprimată de uciderea barbară a lui Leah și de evenimentele brutale ale zilei. O copleșea senzația că suferința ei e abia la început și că, până la sfârșitul ei, avea să se mai verse sânge. Chiar dacă încerca să rămână optimistă, să aibă speranță, nu vedea în fața sa decât zile sumbre. În seara asta norii erau groși și luna bine ascunsă, iar Helen, asemenea tuturor celorlalte deținute de la Holloway, era pierdută în întuneric.

38.

Era târziu deja și închisoarea era tăcută. Începuse tura de noapte și deținutele fuseseră încuiate bine în celulele lor. Toate în afară de una. Leah Smith întreprindea o călătorie pe care puține dintre prizoniere ar fi crezut că ea o s-o facă vreodată. Pleca de la Holloway pentru totdeauna.

Mama ei era în curtea bătută de vânt, așteptându-și fiica. Cathy găsise o prietenă care să-i ia pe băieți câteva ore, în timp ce ea îndeplinea această sarcină neplăcută, dar importantă. Băieții protestaseră amarnic – nu voiau să se despartă de bunica lor și își dădeau seama că ceva nu e în regulă. Dar Cathy insistase și îi expediase, promițându-le bunătăți. Nici nu se punea problema ca băieții să fie aici și să asiste la asta.

Fusese chemată o firmă de pompe funebre, care, atunci când coșciugul sosi pe un cărucior al închisorii, era pregătită. Căruciorul coborî rampa către curtea pietruită a închisorii hurducându-se, iar Cathy, împietrită, avu pentru o clipă impresia că sicriul o să se răstoarne. Dar lucrătorii de la pompe funebre erau experimentați și cunoșteau terenul de la Holloway, și împinseră căruciorul peste pietrele curții spre dricul care aștepta.

Amorțită. Așa se simțea Cathy în timp ce îl privea cum avansează. Chiar era posibil ca fiica ei, carne din carnea ei, să se afle în lada aia simplă din lemn? Dar chiar și acum, în timp ce privea cu o uimire catatonică, ceva nou și neplăcut începu să îi pătrundă în conștiință.

Femeile strigau.

La început nu își dădu seama de unde vin strigătele, dar apoi văzu fețele lipite de ferestre care priveau spectacolul de jos. Unele deschiseseră geamurile, în ciuda temperaturii glaciale, și își exprimau răspicat sentimentele. Câteva strigau

adio sau chiar aclamau „evadarea” lui Leah de la Holloway, dar majoritatea huiduitoarelor făceau ceva mai puțin plăcut. Leah fu însoțită, pe drumul spre gura deschisă a dricului, de insulte ca: „lepră”, „turnătoare” și „curvă”.

Cathy refuză să ridice privirea, refuză să reacționeze. Simțea că i se frânge inima, dar nu avea să le ofere plăcerea de a o vedea plângând. Avea să-și păstreze demnitatea, și pentru ea, și pentru Leah, în timp ce în sinea ei blestema inimile lor negre. Rămase așa, perfect nemișcată și tăcută, în timp ce Leah ajungea în spatele mașinii lungi și negre. Un angajat al pompelor funebre se îndreptă rapid spre Cathy, murmură câteva cuvinte de condoleanțe și îi strânse mâna, apoi se întoarse la dric.

Cathy se trase la o parte, ca să-i facă loc să treacă pe lângă ea și să iasă pe poarta închisorii. Continua să plouă cu ocări – Leah pleca de la Holloway apostrofată fără încetare. Între zidurile acestei închisori nu exista iertare. Nici măcar în moarte.

39.

Helen plecă de la fereastră, incapabilă să privească. Presupusese că deținutele aveau să asiste la plecarea lui Leah și se așteptase la unele ocări. Dar nu la torentul de venin care se revărsase asupra sărmanei ei mame. Femeia continua să rămână acolo, neștiind unde să se ducă sau ce să facă. Familiile erau întotdeauna cele care sufereau cel mai mult.

Helen se întoarse în pat, cu capul plin de gânduri neliniștitoare. Presupusese că gașca lui Annie o atacase pe Leah – gura cusută fiind un avertisment la adresa altor turnătoare –, dar acum nu mai era atât de sigură. Nu doar natura sexualizată a atacului – mutilarea organelor genitale și astuparea tuturor orificiilor – o punea pe gânduri, ci și grija cu care fusese făcut totul. Bătăușele lui Annie erau brutale și eficiente, dar neîndemânatice. Mai mult, învelirea atentă a trupului cu pătura sugera o motivație mai profundă decât simpla răzbunare. Oare aparenta „tandrețe" a crimei și ascunderea trupului indicau un fel de afecțiune față de Leah? După ce o ucisese, criminalul voise să arunce un voal peste faptele lui? Sau asasinul încerca să compună un tablou bolnav, cu un înțeles ascuns? Adevărul era că moartea lui Leah semăna mai mult cu o crimă ritualică decât cu simpla răzbunare tipică închisorii.

Nimeni nu spunea asta, dar Helen simțea că și celelalte gândesc la fel. Modul în care fusese ucisă Leah era pervers și neobișnuit, și le făcuse pe deținute să se simtă vulnerabile și speriate, inclusiv pe ea. Se ridică din pat, săltă salteaua și scotoci după mica ei pungă de pânză. Acolo își ținea lucrurile de preț – dacă puteai să le spui așa: timbre, cartele telefonice, țigări, până și nasturi și

pixuri – în închisoare cele mai stranii lucruri deveneau valută. Obiectul cel mai asemănător cu o monedă de zece pence era un nasture metalic, așa că Helen îl scoase și se lăsă în genunchi.

Din fericire, se potrivea perfect în capul șuruburilor care fixau patul de podea, iar Helen începu să răsucească. La început încet, de teamă să nu rupă nasturele, dar apoi cu mai multă forță, deoarece șurubul refuza să cedeze. Șuruburile fuseseră vopsite, probabil pentru a face mai dificile tentativele de a le scoate, așa că Helen îl abandonă pe primul și trecu la următorul. De data asta nu putu nici măcar să bage nasturele în capul șurubului – vopseaua era prea groasă și avea să dureze o veșnicie s-o îndepărteze. Așa că trecu la al treilea, iar când acesta rezistă și el, la al patrulea.

Răsuci, trase și învârti din răsputeri, dar șurubul refuza să se clintească. Helen se bazase pe pontul lui Babs – era o poliță de asigurare că nu va avea aceeași soartă ca vecina ei –, dar se simți neliniștită când tentativa ei eșuă. Nu se speria ușor, dar celula era învăluită în întuneric, nu avea nicio armă cu care să se apere și exista un criminal în libertate.

În noaptea asta nu avea să doarmă.

40.

O aștepta.

Sanderson ajunsese la secție la opt fix, doar ca să-l găsească pe Jonathan Gardam deja în biroul ei, admirându-i certificatele înrămate de pe perete. Erau doar câteva, comparativ cu recolta predecesoarei ei, dar chiar și așa simțise nevoia să le expună, pentru a-și dovedi că locul său era acolo. Sanderson nu privi cu ochi buni intruziunea lui Gardam, dar își înghiți iritarea și adoptă cel mai voios ton, ca să-l salute.

— Ați ajuns înaintea mea, domnule.

— Nu-ți face griji, spuse Gardam, întorcându-se spre ea cu un zâmbet degajat. Nu te verific. Dar voiam, într-adevăr, să discutăm puțin în liniște. Am auzit că ai probleme cu detectivul-sergent Brooks.

Sanderson zâmbi stingher. Cum naiba transpirau atât de rapid lucrurile astea? Probabil se aflase doar din gură în gură, dar Sanderson îl credea capabil pe Gardam să aibă o cârtiță în echipa ei. Era tipul acela de jucător.

— Urmărește unele piste din ancheta referitoare la detectivul-inspector Grace. Crede că există unele direcții care au fost trecute cu vederea.

— Și *tu* ce crezi?

— Cred… că ancheta e închisă, și asta i-am și spus aseară.

Gardam dădu din cap, dar nu spuse nimic. Sanderson, simțind că ar mai fi trebuit să spună ceva ca să umple tăcerea, continuă:

— Am trimis-o acasă, dar mă aștept ca în dimineața asta să vină. Pe moment avem un program foarte încăr…

— Crezi că e înțelept?

— Nu… n-am știut ce altceva să fac, răspunse Sanderson, prinsă pe picior greșit de intervenția lui lipsită de menajamente.

— Acum e echipa ta, replică Gardam, privind-o în față. Orice greșeli, orice insubordonare se reflectă direct asupra ta. Din vasta mea experiență, rahatul plutește în sus.

Sanderson știa că așa e – dovada era numărul șefilor de secție obligați să-și dea demisia din cauza politicienilor și comisarilor de poliție îngrijorați. Dar nu era clar cum s-ar aplica asta în situația ei. Chiar dacă erau nechibzuite, acțiunile lui Charlie demonstrau loialitate, hotărâre și multă ingeniozitate. Sanderson spera că le face tuturor o favoare dacă reușește să înăbușe rapid această chestiune.

— Înțeleg asta, dar nu știu dacă e cu adevărat o problemă disciplinară. Am vorbit cu ea și sper s-o putem lăsa așa. Detectivul-agent Brooks e o polițistă talentată și experimentată…

— Știu că voi două vă cunoașteți de multă vreme, continuă Gardam, atenuându-și puțin zâmbetul, dar trebuie să fii atentă ca asta să nu te orbească în fața defectelor ei.

Sanderson dădu din cap, iritată de subînțelesul cuvintelor lui. În ciuda tuturor evenimentelor, încă o respecta pe Charlie.

— Ei bine, domnule, dacă chiar credeți că o acțiune disciplinară e nece…

— Eu nu vorbesc despre asta, Joanne. Durează luni de zile și poate să se complice…

— Exact. Atunci ce îmi sugerați să fac?

— Îți sugerez să redobândești controlul asupra echipei tale. Dacă o persoană nu se potrivește, atunci găsește o modalitate de a te debarasa de ea. Pe termen lung, o să fie cel mai bine pentru toată lumea.

Acum echipa începea să sosească – ochii lor zvâcneau inevitabil spre discuția din biroul lui Sanderson –, așa că Gardam își luă rămas-bun. Își transmisese mesajul și plecă rapid, schimbând câteva cuvinte cu cei întâlniți în drumul spre ieșire. Sanderson așteptă până când el dispăru, apoi țâșni

din sanctuarul ei și se îndreptă spre biroul lui Charlie. Cum se întâmplase atât de des în ultimele zile, Charlie nu era de găsit. Dar detectivul-agent Edwards venise, iar Sanderson se grăbi spre el.

— Ai idee când vine detectivul-agent Brooks? întrebă ea pe un ton degajat.

— Nu vine, replică Edwards, fără să ridice privirea.

În mod evident, auzise despre cearta lor violentă și nu dorea să fie implicat.

— Ce vrei să spui? răspunse Sanderson.

— Tocmai s-a învoit pe motiv de boală. Mi-a trimis un SMS… acum 10 minute.

Sanderson îi mulțumi lui Edwards și se întoarse încet în biroul ei. Charlie știa că, dacă nu venea la serviciu, trebuia să ia legătura cu comandantul ei. Faptul că nu făcuse asta sugera că pune la cale ceva. Dacă ignorase avertismentul de seara trecută și decisese să acționeze pe cont propriu, atunci îi făcea jocul lui Gardam.

Îi plăcea de Charlie, dar nu era dispusă să își sacrifice cariera pe altarul prieteniei lor de odinioară. Dacă Charlie într-adevăr îi ignorase sfatul, atunci nu avea de ales, trebuia să îi suspende cariera de la secția de poliție Southampton Central.

41.

Charlie stătea în încăperea întunecoasă, cu ochii ațintiți asupra ecranului imens. Izolată de lumea exterioară, impresionată de imaginile pe care le urmărea, Charlie se simțea în alt univers, ca și cum ar fi urmărit viața altcuiva.

Era într-o cameră de montaj de la studiourile BBC din strada londoneză Havelock. Toate serviciile lor locale își aveau sediul acolo, inclusiv BBC Solent, postul de știri care acoperea comitatul Hampshire și Insula Wight. În mod previzibil, postul făcuse toate eforturile în privința subiectului Helen Grace, trimițând reporteri și tehnicieni să relateze în detaliu despre punerea ei sub acuzare de la Old Bailey[1] și încarcerarea la Holloway. Acum, Charlie se bucura pentru interesul lor.

Nu putea să uite un lucru pe care-l spusese Steve cu o seară în urmă. Steve sugerase că dușmanul lui Helen trebuia să fi plecat de mult, după ce obținuse ceea ce voia. Într-un fel, avea dreptate – Charlie era sigură că Stonehill fugise din Southampton –, dar oare chiar ar fi părăsit țara? Ar fi lipsit de la apogeul căderii în dizgrație a lui Helen – procesul ei public din Londra? După ce investise atât timp și efort pentru a-i aranja prăbușirea, oare n-ar fi rămas ca să se bucure de roadele trudei lui? Abia după ce Helen era condamnată, Stonehill avea să obțină ceea ce dorise cu adevărat.

Dacă era ascuns într-o zonă obscură a țării, era practic imposibil de găsit, mai ales acum, când Sanderson declarase ancheta închisă. Dar Charlie avea o teorie despre locul unde putea fi el. Știa că își forțează norocul dacă îl abordează pe un vechi prieten de la BBC, dar era un risc pe care trebuia să și-l asume, ca să-și testeze teoria. Echipa de știri a BBC Solent fusese trimisă în fiecare zi să filmeze deplasările lui Helen spre și dinspre Old Bailey și relatase despre aparițiile ei la tribunal.

Era oare posibil ca Stonehill să își fi făcut apariția *acolo*? Și-ar fi asumat un risc extraordinar, dar, după ce îi reușise crima secolului, nu ar fi vrut să se afle acolo în persoană, ca să vadă cum se derulează totul?

Charlie discutase cu reporterii care acoperiseră cazul – și care, în mod evident, credeau despre ea că e dementă –, apoi ceruse să vadă înregistrările. Erau multe benzi – ore întregi de înregistrări cu Old Bailey în acele zile cețoase de toamnă –, așa că Charlie urmărea relatările pe repede înainte, încordându-și ochii obosiți, ca să zărească ceva familiar în imaginile sacadate.

Făcu o scurtă pauză, ca să se uite la ceas. În mod inevitabil, Sanderson avea să afle până la urmă unde e ea și nu avea să-i placă acest act atât de fățiș de sfidare. Oare avea s-o coste slujba? Foarte posibil. Singura ei speranță era să găsească ceva concret, ceva care să-i justifice toate strădaniile, dar până acum nu descoperise nimic notabil. Văzuse cârdul de fotografi care alerga pe lângă camioneta închisorii, încercând să o fotografieze pe Helen prin ferestrele fumurii, la ieșirea din Holloway. Și văzuse scene similare la poarta din spate a lui Old Bailey, atunci când camioneta G4S intrase în viteză.

Derula, în pripă, spre plecarea lui Helen de la tribunal. Acuzata dispăru iar din câmpul vizual în camioneta blindată, dar asta nu împiedică gloata de fotografi să o urmărească pe stradă. De ce făceau asta? Oare prindeau vreodată fotografii decente? Charlie derulă banda înapoi – își dădea seama că începe să obosească și voia să verifice totul – și de data asta, când porni iar înregistrarea, observă ceva care o intrigă. Atunci când începură să alerge, fotografii lăsară să se vadă un mic mănunchi de privitori, membri ai publicului care veniseră să caște gura. Două femei în vârstă, o mamă cu căruciorul și, exact în spatele lor, un bărbat. Era greu de zărit la prima vedere, fiind ascuns de

ceilalți privitori, dar ceea ce ieșea în evidență era șapca lui. Charlie își amintea că fusese o zi de toamnă plăcută, nici ploioasă, nici foarte însorită. Dar acest om purta o șapcă trasă mult peste față.

Din simplu instinct, Charlie chemă un tehnician și îl rugă să mărească imaginea. El făcu întocmai, fără niciun chef, iar Charlie se uită cu gura deschisă cum pe ecran începe să se distingă mare parte a feței lui Robert Stonehill. Nu i se vedea părul, dar Charlie era sigură că e el.

Îl îmbrățișă pe tehnicianul surprins și părăsi camera în grabă. Ieși din clădire și alergă la mașina ei. Inima continua să-i bată foarte rapid atunci când urcă. În sfârșit, perseverența ei dăduse rezultate. Așa cum sperase, Robert nu se putuse abține să nu asiste la căderea în dizgrație a lui Helen. Simpla lui prezență era suficient de incitantă – părea să dea mai multă greutate variantei lui Helen și Charlie –, dar oferea și un indiciu prețios referitor la amplasamentul lui. Cu două săptămâni în urmă, fusese bine sănătos în Londra.

Și într-acolo se îndrepta acum Charlie.

42.

Helen nu dormise deloc și abia putea să pășească. Dar știa că Cameron Campbell o urmărește cu atenție de pe rampa de deasupra, așa că traversă târșâit cantina cât de rapid putu, vrând să evite orice altă confruntare.

O dureau coastele și se simțea deshidratată, irascibilă și tensionată. Dar nu era singura care suferea – toate păreau să fi avut o noapte grea. Bineînțeles, exista o anumită ușurare că rămăseseră nevătămate până dimineața, dar fețele care se întorceau spre Helen, în timp ce ea trecea, aveau expresii bântuite. Helen bănuia că rămăseseră treze toată noaptea și își supravegheaseră celulele, căutând semne de mișcare. Nu era surprinsă că neliniștea lor era amestecată cu suspiciune și ostilitate. Ca și Campbell, era evident că unele dintre ele credeau că Helen ar putea fi responsabilă pentru moartea lui Leah. Întrebarea era dacă și ce anume erau dispuse să facă în privința asta.

Se îndreptă spre coada pentru micul dejun și fu consternată să-l vadă pe Andrew Holmes cum se apropie. După sosirea lui Helen la Holloway, preotul închisorii fusese foarte atent – chiar dacă ea nu-și dădea seama dacă asta se datora notorietății ei sau faptului că bărbatului i se părea că ea are cu adevărat nevoie de ajutor. Dar ceea ce știa cu siguranță era faptul că-l considera pe acesta moralist și fățarnic. Lipsea foarte puțin ca Helen să nu-i spună ce crede despre religia organizată, așa că schimbă direcția, luă o tavă abandonată și se așeză la coadă, reușind să evite tentativa lui de a iniția o conversație.

În timp ce își aștepta răbdătoare bolul cu terci și cana de ceai, își dădu seama brusc cât e de lihnită. Trecuse mult timp de când nu mai mâncase cum se cuvine și, chiar dacă copcile de la buză limitau

alimentele pe care le putea consuma, un bol de terci ar fi căzut la fix.

După ce fu servită, în sfârșit, Helen se îndreptă spre Noelle și Babs, care arătară un efort ostentativ de a-i face loc la masa lor. Annie, care mânca la două mese mai încolo, ignoră aparent pantomima lor, dar Helen era sigură că gestul lui Noelle fusese înțeles. În închisoare, cele mai puternice semnale erau cele fără cuvinte.

— Arăți așa cum mă simt eu, spuse Noelle mâhnită, atunci când Helen se așeză delicat pe bancă.

— Mulțumesc mult. Sigur că da, lovește fata care e la pământ…

— Ar putea fi mai rău, ai putea să arăți ca asta, continuă Noelle, făcând un gest spre Babs. Are doar 25 de ani și uită-te la ea…

— Du-te dracu', replică deținuta septuagenară, înăbușindu-și un zâmbet.

— Te simți mai bine după meciul de box? continuă Noelle.

— Puțin, minți Helen. Tu?

— Nodurile degetelor sunt puțin jupuite, răspunse Noelle, întinzându-le către Helen pentru ca aceasta să le poată vedea. Dar, la naiba, a meritat.

Noelle reîncepu să mănânce, hăpăind zgomotos fulgii de porumb. Helen făcu la fel, îndreptându-și atenția spre bolul cu terci din fața ei. Astăzi cele care serveau fuseseră mai prietenoase ca de obicei și îi dăduseră o porție mai mare. Helen punea acest fapt pe seama solidarității generate de frica colectivă, dar când luă prima lingură de terci descoperi că fusese foarte naivă. În timp ce spărgea crusta groasă a terciului, un gândac de bucătărie imens ieși la suprafață zvârcolindu-se, încercând să scape cu viață din fiertura groasă și lăptoasă. Helen se trase în spate, ca și cum ar fi fost curentată, și ridică furioasă privirea, ca să

descopere că lucrătoarele de la bucătărie râdeau la ea.

Îndurase multe umilințe în timpul petrecut la Holloway, dar acum se trezi că se ridică în picioare și începe să străbată cu greu sala, în direcția lor. Babs strigă după ea, îndemnând-o să se așeze la loc, dar astăzi Helen era prea montată. O cuprindea iar acea ceață roșie familiară, iar în urechi auzea un zumzet straniu, dar când se apropie de deținutele vinovate, o mână se întinse spre ea și o prinse.

Helen se roti și îl văzu pe Mark Robins cum o ține de braț.

— Las-o așa, Helen.

Ea încercă să se desprindă de el, dar el o ținea strâns.

— Las-o așa, am spus. Ești așteptată altundeva.

Acum Helen cedă. Ceața roșie se împrăștia, iar ea se simți ușurată că oportuna intervenție a lui Robins o împiedicase să facă o prostie. Dar următoarele lui cuvinte o indispuseră groaznic.

— Avem nevoie de o mostră.

Helen închise ochii – era oare posibil ca ziua asta să devină și mai proastă decât până acum? Testarea aleatorie pentru droguri era unul din cele mai umilitoare aspecte ale vieții de închisoare, deoarece un gardian, de obicei bărbat, trebuia să fie de față la toate etapele procesului. Însă, dacă refuzai să oferi o mostră atunci când ți se cerea, asta ducea inevitabil la un avertisment oficial, la pierderea privilegiilor și, în unele cazuri, la douăzeci și patru de ore de închidere în celulă. Oricât de cumplit ar fi fost, nu aveai cum s-o eviți, așa că Helen își înghiți mândria și se lăsă condusă de acolo, însoțită constant de râsetele colegelor de detenție.

43.

Alexis o urmări pe Helen cum pleacă, din punctul ei de observație din cantină. Încă spumega în urma bătăii lor, iar batjocura pe care o îndurase de când începuse să lucreze în dimineața asta nu îi ameliorase dispoziția. Imediat cum ajunsese, una dintre lucrătoarele de la cantină începuse să cânte: „De Crăciun nu vreau decât să-mi reprimesc cei doi dinți din față”, iar celelalte lucrătoare i se alăturaseră. Le plăcea la nebunie, râdeau și țipau, savurând nenorocirea ei.

Alexis ar fi vrut să le rupă în bătaie, și ar fi făcut-o, dacă nu ar fi fost deja supravegheată. Campbell o întrebase despre dinții lipsă și, în mod evident, nu crezuse explicația ei neconvingătoare. Drept rezultat, stătea cu ochii pe ea, așteptându-se la probleme. Astfel, cum primise deja un ultim avertisment, Alexis fusese obligată să-și înghită furia. Perspectiva încă unei ture la Izolare era prea cruntă pentru a putea fi contemplată.

În loc de asta, Alexis se dedicase treburilor ei, gândindu-se încontinuu cum să se răzbune pe Helen Grace. Gândacul de bucătărie nu fusese ideea ei – lucrătoarele de la cantină făceau asta foarte des ca să se distreze, dar pe ea o plictisea. Totuși, nu se punea problema să lase nepedepsită bătaia pe care o primise din partea lui Grace. Se lăuda deja de săptămâni de zile că o s-o expedieze pe Grace de la Holloway cu picioarele înainte, iar dinții din față lipsă deveniseră acum un memento stânjenitor al eșecului ei. Neînduplecata polițistă îi mai distrusese viața o dată – o băgase la pârnaie doar pentru că își reglase unele conturi cu musulmanii din zona ei – și acum amenința să facă asta iar.

Trebuia să riposteze. Trebuia să fie văzută cum o doboară pe Grace, cum iese victorioasă din lupta

lor permanentă. Dacă reușea să facă asta, atunci dinții lipsă aveau să înceapă, în cele din urmă, să fie văzuți ca o medalie de onoare. La urma urmei, aici nu iubea nimeni foștii polițiști căzuți în dizgrație.

Trebuia să fie ceva dureros. Trebuia să fie ceva care să inducă frică în inimile tuturor celorlalți viermi de aici. Și, în timp ce privea prin bucătărie, în minte i se înfiripă o idee. Avea să fie chinuitor. Avea să fie înfiorător. Dar cel mai bine era că avea să fie permanent.

44.

E uimitor ce poate să facă ura.

Charlie gonea pe autostrada M3 spre Londra, dar gândurile nu i se îndreptau spre drumul din fața ei. Se ducea în capitală, ca să-l urmărească pe dușmanul lui Helen și, în timp ce mintea ei răsucea pe toate părțile posibilele urmări pe care le-ar fi putut produce o astfel de confruntare, Charlie se gândea și la motivul care îl împinsese pe Robert Stonehill să pună la cale această răzbunare groaznică.

Era singura rudă în viață a lui Helen. Cei doi erau legați prin naștere – ea era mătușa lui și simțise că are datoria de a-l proteja. Helen voise să fie îngerul lui păzitor și, cu timpul, sperase să dezvolte o relație apropiată cu nepotul ei, dar Emilia Garanita îi pusese capăt.

Charlie o detesta pe jurnalista nedemnă de încredere, dar nu urâse niciodată suficient pe cineva, încât să vrea să-i facă rău. Asta nu era valabil și în cazul lui Robert Stonehill. Garanita descoperise cine era el și umpluse ziarul la care lucra atunci cu numele lui. Presa națională preluase subiectul și, dintr-odată, toată lumea află că el e fiul lui Marianne Haynes, infama criminală în serie a cărei domnie a terorii luase sfârșit atunci când propria ei soră o împușcase mortal.

Charlie fusese acolo, în acea zi îngrozitoare, și știa că Helen făcuse ceea ce trebuia. Dacă nu ar fi apăsat pe trăgaci, ar fi fost ucisă și ea, iar Marianne ar fi câștigat. Dar Robert nu vedea lucrurile așa. O disprețuia pe Helen pentru că îi ucisese mama și pentru că lui îi distrusese viața ordonată, devenind apoi, fără să vrea, sursa știrii senzaționale a lui Garanita.

În mod evident, Robert nu avea să se oprească decât atunci când căderea în dizgrație a lui Helen

avea să fie completă, iar asta deopotrivă o bine dispunea și o îngrijora pe Charlie. Îi oferea șansa de a-l prinde, dar, de asemenea, sugera că Robert avea să lupte pe viață și pe moarte, ca să-și realizeze planul. Charlie îl vâna fără sprijin oficial, fără întăriri și, dacă dădea de necaz, trebuia să se descurce singură. Mai fusese în astfel de situații și lucrurile nu se terminaseră de fiecare dată cu bine pentru ea.

Nu avea de ales – trebuia să fie curajoasă și să meargă mai departe –, dar nu putea să ignore teama care creștea în interiorul ei. Era mânată de senzația de nedreptate și de dorința de a o ajuta pe Helen, dar adversarul ei era condus de ceva mult mai puternic: de ură. Ura față de propria lui rudă. Asta era ceea ce îl făcea periculos. În astfel de situații, sângele apă nu se face.

45.

Helen își dădu jos chiloții și puse paharul de plastic între picioare. Robins stătea în colț, privind stânjenit, dar cu hotărâre, fără să-și dezlipească ochii de ea nici măcar o clipă. Evident, exista o logică solidă în spatele acestui lucru, dar asta nu făcea deloc ca sarcina să fie mai ușoară. În timp, Helen descoperise că singura modalitate de a trece prin asta era să închidă ochii și să încerce să-și creeze iluzia că e singură.

Simțea cum se congestionează și era conștientă de prezența lui Robins în încăpere, dar se forță să se relaxeze, își încetini respirația și, în cele din urmă, urina începu să curgă. Totul se termină în mai puțin de un minut, iar Helen, ușurată, îi întinse paharul lui Robins, care îl luă, îl închise rapid și apoi îl băgă într-o pungă pentru mostre cu fermoar.

Helen își trase rapid pantalonii, străduindu-se să nu pară stânjenită. Aștepta ca Robins să o lase să plece, dar el nu dădea niciun semn că ar face asta. În schimb, îi întinse mostra ei lui Campbell, care stătea în ușă, și se întoarse iar spre Helen. După ce Campbell plecă, ochii lui Robins se ațintiră asupra feței ei foarte învinețite.

— Te-ai mai gândit la ce ți-am spus? o întrebă el.

— Sigur, răspunse Helen. Dar sunt în regulă, serios.

— Chiar așa?

Amândoi știau că Helen minte. Întrebarea era dacă Robins va face sau nu caz de asta.

— Dacă îmi dai un indiciu, pot să mă asigur că vei fi protejată.

— Nu cred că cineva poate să promită asta aici.

— Pot să vorbesc cu Guvernatoarea, să o conving să fii mutată în altă aripă…

— Dar de ce ai vrea să faci asta? întrebă Helen, dintr-odată curioasă.

Robins o privi, ca și cum ar fi măsurat-o, apoi explică:

— Pentru că eu cred că viața ta s-ar putea să fie în pericol.

— Și eu la fel. Dar e în regulă aici. Mulțumesc.

Helen nu era deloc convinsă de adevărul afirmației ei curajoase, dar nu putea să își părăsească aripa acum, să-și abandoneze prietenele și colegele de detenție unei sorți incerte. Acum, când o adusese în joc și pe Bradshaw.

— Ei, e decizia ta. Acum hai să ne întoarcem la celula ta.

Robins o conduse spre ușa camerei de testare, dar Helen se desprinse din strânsoarea lui.

— De fapt, nu o să mă întorc la celula mea imediat.

— Tu vorbești serios?

— E ora de socializare, nu-i așa?

— Ești sigură că e o idee bună?

Helen era pe punctul de a răspunde, dar, înainte ca ea să apuce să facă asta, Robins spuse:

— Știi ce? Lasă-mă să te conduc la celula ta și poate amâni până mâine să te întâlnești cu prietenele tale.

— Ești foarte amabil, răspunse Helen pe un ton decis. Dar va trebui să refuz.

Robins păru surprins. O cercetă bănuitor, așa că Helen continuă rapid, nerăbdătoare să pună capăt acestei conversații:

— Trebuie să ajung undeva.

46.

Atunci când Helen ciocăni și intră, Babs ridică privirea de la romanul ei. Septuagenara puse cartea jos și își strânse picioarele, ca să-i facă loc lui Helen să se așeze la capătul patului.

— Cum te-ai descurcat?

— Păi, Robins se uita atent, dar tot am reușit, așa că…

— Eu sunt aici de aproape 20 de ani și tot nu m-am obișnuit.

— E cineva care s-a obișnuit?

— Ai fi surprinsă, continuă Babs, cu o mină atotștiutoare. Unora dintre fete chiar le face plăcere să-i determine pe bărbați să roșească. Altele se folosesc de ocazia asta, ca să le conteste autoritatea. Așa era sora ta. Îi privea întotdeauna drept în ochi. Le arăta că nu e stânjenită, îi făcea să întoarcă primii privirea. A scăpat de multe ori cu trucul ăsta.

Nu rostise cuvintele pe un ton critic și, în alte circumstanțe, Helen s-ar fi folosit de ocazia asta ca să o iscodească mai mult – în ultimele câteva săptămâni, Babs și celelalte viețașe îi oferiseră o perspectivă privilegiată asupra timpului petrecut de Marianne la Holloway. Dar venise să o vadă pe Babs cu un motiv, așa că se opuse tentației și trecu direct la subiect.

— Mă întrebam dacă m-aș putea uita în albumele tale? În arhiva ta, vreau să spun…

Babs o privi cu atenție pe Helen, apoi răspunse:

— Vrei să te uiți la decupajele mele?

— Dacă nu te deranjează.

— Pot să te întreb de ce?

— Pentru că e cea mai bună sursă de informații de aici. Pentru că tu știi pe toată lumea…

— Știu ce-au făcut, dar asta nu e același lucru.

— E adevărat, dar chiar și așa, ar putea fi de neprețuit.

— Nu te poți descotorosi de vechile obiceiuri, nu?

— Cam așa ceva.

Babs tăcu o clipă, ca să se gândească la cererea lui Helen, apoi spuse:

— Ei, eu sunt dispusă să te ajut, dar fii atentă. În închisoare au fost uciși oameni pentru mult mai puțin decât pentru că au pus o întrebare.

— O să fiu atentă.

Babs se aplecă, băgă mâna sub pat și scoase o cutie uzată de carton, plină cu albume. Babs era „negustoarea de decupaje" a Holloway-ului și păstra însemnări despre fiecare deținută – din trecut sau din prezent – care făcuse închisoare la Holloway. Ca istoric neoficial al închisorii și al vremelnicei ei populații, Babs era un adevărat izvor de cunoaștere.

Helen decise să le analizeze în ordine cronologică și îl deschise pe primul. Avea timpul de partea ei și era hotărâtă să procedeze minuțios.

— Ce anume cauți?

— Pe cineva cu înclinații exotice, îi răspunse Helen, hotărând să-i ascundă lui Babs cele mai urâte detalii despre moartea lui Leah.

Babs păru să înțeleagă și nu spuse nimic. Se sprijini de pernă, ca s-o lase pe Helen să citească în liniște. Helen răsfoi rapid decupajele – trecând peste traficantele de droguri, prostituate și hoațe și concentrându-se asupra criminalelor și a celor implicate în infracțiuni de natură sexuală.

Multe fețe nu îi erau familiare – moarte sau deja eliberate –, dar pe unele dintre viețașe le recunoscu, femei ale căror crime erau suficient de serioase pentru ca ele să fie în spatele gratiilor, fără perspectiva punerii în libertate sau a eliberării condiționate. În timp ce Helen gonea printre articole, în fața ei dansa o galerie de fețe

întunecate: femei care își uciseseră copiii, părinții, frații și chiar, în unul dintre cazuri, un polițist.

Avansa rapid spre sfârșitul albumului, când se opri brusc – privirea îi fusese atrasă de un mic articol cu titlul „Sarrington e condamnată pe viață”.

Dădu pagina rapid, continuându-și căutarea.

— Poți să-l citești, dacă vrei.

Helen ridică privirea, ca să descopere că Babs îi zâmbește. În mod evident, nu-i scăpase faptul că Helen trecuse peste articolul referitor la ea.

— Nu e necesar, răspunse Helen.

— Nu mă deranjează. Nu e niciun secret.

— Zău, e în regulă…

Helen termină albumul și îl înapoie. Nu se făcea să întrebi pe cineva în ce necaz se băgase, ca să ajungă în spatele gratiilor – dacă voia să-ți spună, se oferea ea să facă asta, nu invers.

— Nu ești puțin curioasă? o tachină Babs.

— Poate…, dădu Helen din umeri. Dar nu e treaba mea să întreb.

— Atunci o să-ți spun eu, ca să te scutesc de deranj. Sunt aici pentru că mi-am ucis soțul.

Helen dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Te șochează? Am făcut-o cu sânge rece, intenționat.

Helen o privi lung, neștiind cum să reacționeze. Oare ceea ce vedea pe fața lui Babs era vinovăție? Sau altceva?

— M-am căsătorit cu bărbatul greșit. Un bărbat violent, gelos și crud. Mă lovea aproape în fiecare zi, chiar și atunci când eram gravidă. Mă izbea cu capul de ușă, mă târa de păr, de fiecare dată când era băut se descărca pe mine.

Helen dădu iar din cap – ecourile comportamentului tatălui ei răsunau clar și puternic.

— Ca o vacă proastă ce sunt, am rămas cu el. Am avut un copil. M-am gândit că asta ar putea conta, dar n-a făcut altceva decât să agraveze

lucrurile. Într-o zi, m-am întors acasă ca să descopăr că o aruncase pe Jeannie a noastră pe scări. Avea doar șase ani, sărmana copilă. Și-a rupt o mână, ar fi putut să-și rupă gâtul – era îngrozită. În noaptea aia l-am atacat cu ciocanul, în timp ce dormea. M-am asigurat că nu o să ne mai facă rău niciodată, nici mie, nici lui Jeannie.

— Și ți-au dat închisoare pe viață pentru asta? spuse Helen.

Era furioasă, deoarece părea să fie încă un caz în care sistemul de poliție și cel de justiție condamnaseră cu asprime o femeie.

— Păi, l-am lucrat destul de bine.

Helen dădu din cap, dar imaginile invocate de cuvintele lui Babs nu erau plăcute, iar Babs păru să simtă asta.

— Îmi pare rău dacă asta te tulbură, dar prefer să auzi de la mine, decât de la vreuna din celelalte fete.

— Mă bucur că mi-ai spus.

— Oamenii mă întreabă dacă regret. Ei, regret că sunt aici, asta e sigur. Primesc o grămadă de scrisori și cărți poștale de la Jeannie…

Babs arătă spre un teanc de scrisori aranjate cu grijă de pe raftul ei ordonat.

— Dar nu e același lucru cu a fi împreună cu ea, știi. Dacă regret că i-am făcut lui asta? Nu, nu cred – chiar dacă psihologului închisorii îi spun altceva.

Helen râse, iar Babs, odată confesiunea încheiată, își reluă lectura. Helen era bucuroasă pentru acest răgaz, pentru ocazia de a-și aduna gândurile. Era încântată că Babs simțea că poate să i se confeseze, dar asta o făcea să înțeleagă și absurditatea poziției ei. Căuta o criminală într-un ocean de femei profund vătămate. Mai mult, pentru a face asta, tocmai ceruse ajutorul unei criminale condamnate.

47.

Celia își privi nervoasă ceasul, în timp ce gardienii ei se strângeau în sala de ședințe înghesuită. Benjamin Proud insistase ca tot personalul închisorii să participe la întâlnire, ceea ce însemna că acum deținutele erau în grija personalului auxiliar. Nu era o situație ideală nici într-o perioadă bună, iar gândul acesta o făcu pe Celia să se cutremure. Astăzi deținutele erau la limită. Oare Proud chiar credea că angajații part-time puteau să facă față situației, dacă apărea ceva? Poate că pur și simplu nu-i păsa, știind foarte bine că responsabilitatea pentru orice s-ar fi întâmplat avea să fie a *ei.*

— Acum, că suntem toți aici, putem să începem, declară Proud când ultimul gardian intră în încăpere.

— În sfârșit, spuse în barbă Campbell.

Proud răspunse printr-o privire întunecată. În mod previzibil, lui Campbell nu păru să-i pese – disprețul lui față de bărbatul cu costum scump era evident.

— După cum știți, luni noapte a avut loc un incident foarte grav. Eu și echipa mea îl anchetăm acum și e sarcina noastră să încercăm să înțelegem ce s-a întâmplat și să ne asigurăm că niciun colțișor nu rămâne nerăscolit.

Celia îi zări pe câțiva gardieni cum se uită unul la celălalt. Deja își dădeau seama unde bate Proud.

— În cadrul acestui proces, toți cei care au fost aici în noaptea aceea și au avut acces la Aripa B vor fi intervievați.

— Cu *noi* vreți să vorbiți? interveni Mark Robins, abia stăpânindu-și furia.

— Vreau să vorbesc cu toți cei care au fost aici luni seara și aștept din partea voastră o cooperare *deplină.*

Privirea lui inspectă întreaga încăpere, în căutarea – sau în speranța? – unei provocări. Nimeni nu îl înfruntă în mod direct; în schimb, ochii lor se rotiră spre Celia, cerându-i ajutorul. Dar Celia lăsă ochii în podea, nesimțindu-se în stare să le susțină privirea.

— Aș vrea să spun foarte clar că nimeni nu e suspectat, continuă Proud. Este o componentă standard a acestui proces. Dar programul vostru de lucru va fi într-adevăr perturbat. În următoarele câteva zile vă vom intervieva în diverse momente, dar vom începe printr-o percheziție a dulapurilor personalului și a zonelor de recreere.

— Ce dracu', tu vorbești serios? explodă brusc Campbell. Acum *noi* suntem suspecții?

Celia Bassett știuse că asta o să urmeze. Era surprinsă că nu se întâmplase mai devreme.

— Nimeni nu e suspect, dar perchezițiile vor fi întreprinse. Am aici un mandat…

— Păi, știi foarte bine unde poți să ți-l bagi.

Campbell îl fixa pe Proud cu încrâncenare, provocându-l să răspundă insultei.

— Chiar și așa, continuă Proud, evitând confruntarea, percheziția va decurge conform planului, iar eu vă voi fi recunoscător dacă îi veți însoți pe subordonații mei la dulapurile voastre și îi veți ajuta cu tot ce vă solicită. Nu trebuie să vă amintesc că, dacă nu le oferiți concursul vostru, asta constituie infracțiune.

Urmă o pauză lungă, în timp ce gardienii se uitară unii la alții și apoi la Campbell, neștiind ce să facă. În cele din urmă, Campbell se ridică de la masă, cu un oftat adânc și obosit.

— Cum vreți voi, spuse el. Dar o să vă ia o zi jumate să verificați toată pornografia din dulapul lui Bradshaw.

Se îndreptă spre ușă, făcându-i cu ochiul lui Sarah Bradshaw, care de-a lungul întregii întâlniri stătuse retrasă într-un colț al încăperii, urmărind cu atenție, dar nespunând nimic. Sarah zâmbi stingher

– asemenea multora din încăpere, părea stânjenită și preocupată.

Încet-încet, gardienii ieșiră unul după altul, pe lângă Celia. Mulți o ignorară, alții aruncară priviri dezaprobatoare în direcția ei. Celia simți cum roșește și rămase cu privirea ațintită în podea. Chiar dacă nu-i plăcea, nu îi învinovățea pe gardieni pentru atitudinea lor. Nu făceau decât să-i transmită ceea ce ea deja recunoscuse în sinea-i: că situația începea să scape de sub control și că, acum, ea nu mai avea puterea de a influența evenimentele. Nu se simțise niciodată atât de neajutorată și lipsită de valoare ca astăzi.

48.

Se uita la un suflet chinuit.

Fusese o dimineață dificilă la cantină și, imediat după aceea, Andrew Holmes se retrăsese în biroul lui, în căutarea solitudinii. Biroul era mic, ocupând un spațiu deloc atrăgător din celălalt capăt al Aripii B, dar era oaza *lui.* Prăfuită, liniștită și calmă – antidotul perfect față de viața din închisoare. Dar nu și cu această ocazie. Imediat ce deschise ușa, Andrew văzu, pe unul dintre scaunele uzate, silueta înaltă a lui Lucy.

Prefăcându-se entuziasmat, preotul se așeză, ca să-i asculte ultimele suferințe. Lucy era o vizitatoare regulată nu pentru că îl plăcea foarte mult pe Andrew sau pentru că ar fi fost prea religioasă, ci pentru că nu o asculta nimeni altcineva.

Într-un fel, Andrew nici nu le învinovățea pe celelalte deținute pentru că o evită. Nu era vorba despre faptul că prizonierele ar fi fost intolerante cu transsexualii sau că s-ar fi temut foarte tare de acest personaj instabil. Era vorba mai degrabă de faptul că Lucy constituia adesea o companie foarte deprimantă, din simplul motiv că ea însăși era… deprimată.

Andrew susținea de multă vreme că locul lui Lucy era la spital mai degrabă decât la Holloway, dar nimeni nu părea că ar vrea să-l asculte, așa că Lucy rămase unde era. Uneori își manifesta nefericirea profundă prin acte de violență gratuită sau „proteste murdare” respingătoare. Alteori părea să cadă într-o stare de tristețe aproape catatonică, precedând, de regulă, altă tentativă de sinucidere.

În cele mai bune momente ale ei, Lucy era pur și simplu morocănoasă. Asta părea să fie starea ei și acum.

— Taică-meu încearcă să facă pe curajosul, îi spuse Lucy. Dar eu îmi dau seama că situația asta îl omoară, cum mă omoară și pe mine. Noi nu ne avem decât unul pe celălalt, înțelegi, și, chiar dacă l-am făcut să treacă prin multe, i-e dor de mine, mai ales de Crăciun.

— Trebuie să fii puternică. Știu că totul pare deznădăjduit, dar vă aveți unul pe celălalt și asta trebuie să însemne ceva. Situația *o să se amelioreze.*

— Poate, răspunse Lucy inexpresiv, coborându-și privirea în podea.

— Nu v-ați certat, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, de ce dracu' spui asta?

Dintr-odată ochii i se aprinseră, după ce cu câteva secunde înainte fusese placidă. Era stilul ei clasic – nu puteai să prevezi niciodată cum o să reacționeze de la o clipă la alta.

— Fără niciun motiv, dar păreai nesigură în privința viitorului, a relației dintre tine și tatăl tău…

— Nu din cauza lui, niciodată din cauza lui. Omul acela… omul acela e stânca pe care mă bazez. Fără el aș muri.

Era adevărat. Andrew știa că tatăl lui Lucy, Paul, nu o judecase sau criticase niciodată pe fiica lui – nici măcar atunci când ea înjunghiase mortal un bărbat cu o halbă spartă. Era adevărat că Lucy fusese provocată prin jigniri odioase, dar, chiar și așa, puțini bărbați și-ar fi sprijinit neabătut copilul care îi provocase atât de multă suferință, de-a lungul atât de multor ani.

— Atunci care e problema? De ce ești așa de îngrijorată?

— Nu el e problema, ci închisoarea asta.

— Lucy, știu că ți se pare greu să stai aici…

— Tu chiar nu înțelegi, nu-i așa? aproape că pufni Lucy drept răspuns. Tu, mai mult decât oricine altcineva, ar trebui să poți să vezi lucrurile așa cum sunt.

— Lucy, ești incoerentă, ce vrei să spui?
— Mă refer la Leah.
— Ce-i cu ea?
— Ea a fost doar prima.

Andrew nu spuse nimic, privind-o pe Lucy cu precauție. Era adesea dificil să-ți dai seama dacă vorbește rațional sau s-a retras într-un loc întunecos și fantastic.

— A fost o ucigașă de copii, cea mai de jos scursură. Și a fost făcută să plătească.

— N-ai cum să știi asta.

— Nu simți și tu asta? Vine judecata. Și când o să vină, ciudații ca mine n-o să aibă nicio șansă…

Dintr-odată, Lucy păru îngrozită.

— Ăsta e momentul în care ai nevoie de prieteni… și eu n-am nici măcar unul aici.

Își trăsese genunchii la piept, ghemuindu-se ca o minge, ca pentru a se proteja de violența ce o aștepta… În ochi avea lacrimi și întregul trup îi tremura, dar Andrew rămase calm și întinse mâinile, ca să apuce mâinile lui Lucy.

— Mă ai pe mine.

Lucy ridică imediat privirea, surprinsă de această manifestare bruscă de afecțiune, de forța din vocea lui. Îl privi atent, ca și cum ar fi vrut să se hrănească cu încrederea lui.

— Știu că ți-e frică, dar eu am de partea mea pe cineva foarte puternic, cineva care poate să te ajute. Așa că hai să nu mai vorbim despre Leah sau despre dreptate răzbunătoare. Să ne concentrăm, în schimb, pe ajutorarea noastră reciprocă, așa cum se cuvine unor buni creștini.

Lucy aprobă vag din cap, mișcată de cuvintele preotului.

— Știu că nu ți-am mai cerut asta până acum, dar vrei să ne rugăm împreună?

Lucy aprobă iar. Dintr-odată, părea că ai fi putut s-o conduci ca pe-o marionetă, atât de slăbită era. Andrew îi zâmbi cald, în timp ce îi strângea mâinile în mâinile lui, și continuă:

— Bun. Vrei să începi tu sau să încep eu?

49.

Trecuse o oră și Helen nu avansase cu identificarea vreunui posibil suspect. Închise al treilea album și se uită la celelalte răsfirate, din fața ei. Dintr-odată, i se păru o misiune fără speranță. Avea să persevereze, dar până acum nu găsise nicio deținută care să se potrivească. Dăduse peste acte odioase de crimă și brutalitate sexuală, dar nicio mutilare la scara pe care o îndurase Leah. Dăduse peste multe personaje tulburătoare, dar niciunul care să manifeste calmul și priceperea supranaturale ale ucigașului lui Leah.

— Vrei puțin ajutor? întrebă Babs, lăsând iar la o parte romanul pe care îl citea. Nu știu dacă o mai pot suporta pe Marian Keyes[2].

— Dacă vrei, răspunse Helen abătută. Dar, ca să fiu sinceră, cred că ar fi la fel de util dacă m-aș duce la secția de lucru manual și aș întreba dacă s-a apucat cineva de cusut în ultima vreme…

— Așa te vreau, spuse Babs zâmbind. Știam eu că, în cele din urmă, o să prinzi stilul de umor al Holloway-ului.

Helen luă albumul al patrulea și îl deschise. În timp ce ea făcea asta, Babs începu să răsfoiască nonșalant albumul al cincilea.

— Tu ești experta, continuă ea. Și nu vreau să-ți spun eu cum să-ți faci meseria, dar te-ai gândit la posibilitatea ca ucigașul să *nu* fie inclus în paginile acestor albume?

— Bineînțeles, dar pare un loc bun din care să pornești.

— Poate. Și n-o să te judec pentru că crezi asta. Ești polițistă și noi suntem o adunătură de criminale, hoațe și curve…

— N-am spus niciodată că…

— Nu, dar te gândești uneori la asta. N-ai fi o ființă umană dacă n-ai face-o.

Tonul lui Babs era calm. Helen nu credea că veterana închisorii o mustră, dar nu era sigură.

— Dar n-ar trebui să îngădui instinctelor și trecutului tău să te orbească față de posibilitatea ca niciuna dintre noi să nu fie responsabilă.

Helen știa unde duce asta. Fără îndoială, îi trecuse prin cap acest gând – doar pentru a-l respinge ca fiind prea extravagant. Babs însă părea cât se poate de serioasă.

— Cauți pe cineva care avea o răfuială cu Leah. Cineva care avea acces cu ușurință la celula ei, care putea să vină și să plece după bunul plac. Cineva care crede că e de *neatins* în închisoarea asta.

Cuvintele ei plutiră în aer o clipă, apoi Babs conchise:

— Deci, nu ți se pare probabil ca ucigașul lui Leah să fie, de fapt, unul dintre *ei*?

Helen o privi lung. Nu ar fi vrut să-și imagineze un astfel de scenariu, dar logica lui Babs era solidă și foarte tulburătoare. Dacă avea dreptate, dacă într-adevăr un gardian *vâna* deținute, atunci nimeni nu era în siguranță.

50.

Gardienii rămaseră tăcuți în timp ce echipa lui Proud își făcea treaba. Își deschiseseră dulapurile, așa cum li se ceruse, dar protocolul solicita ca ei să rămână de față în timp ce era întreprinsă percheziția. Era umilitor pentru toți, în diferite grade. Unele dulapuri erau adevărate cocini, altele erau de o ordine scrupuloasă. Unele conțineau obiecte stânjenitoare – romane erotice uzate sau afișe zdrențuite cu femei –, altele ascundeau bunuri mai private: fotografii ale foștilor parteneri sau suvenire ale unor copii care își luaseră de mult zborul. Toată lumea simțea tensiunea – umilirea publică era un lucru supărător, dar exista posibilitatea foarte reală ca percheziția să scoată la lumină ceva mai semnificativ și mai sinistru.

Sarah Bradshaw rămase tăcută. Voia doar ca totul să se termine. Părea că toți ceilalți simt același lucru. Celia Bassett părea că nu se simte bine, Mark Robins își schimba greutatea de pe un picior pe altul, încurcat, și până și Campbell arăta acum mai puțin încrezut. Era chinuitor să trebuiască să-i urmărești pe supușii lui Proud cum scot pe rând fiecare obiect – cum discută despre el și îl evaluează. Simțeai judecata tăcută, din partea răscolitorilor și a colegilor deopotrivă.

Adevărata întrebare, cea care o preocupa pe Sarah în dimineața aceasta, era *până unde* avea să meargă percheziția. Era stânjenitor ca depozitul tău ascuns de ambalaje goale de ciocolată sau reviste cu vedete să fie expus în fața colegilor, dar nu era o contravenție pentru care să fii concediat. Însă, dacă ancheta s-ar fi prelungit dincolo de dulapuri, cu o percheziție corporală sau – Doamne ferește – cu una până la piele, atunci situația ar fi stat foarte diferit.

Sarah avea telefonul lui Garanita asupra ei, dar se putea descurca cu asta, dat fiind că telefonul mobil era neînregistrat și era greu de pus în legătură cu proprietarul. Ar fi trebuit să explice de ce avea un singur număr în lista de contacte, dar oamenii știau că nu are partener și presupuneau că nu are nici pretendenți, așa că, poate, ar fi fost capabilă să-i păcălească. Mai alarmante erau documentele pe care le avea asupra ei, documente pe care le luase direct din biroul Guvernatoarei, cu nici jumătate de oră în urmă.

Folosindu-se de reputația ei de neîndemânatică, Sarah reușise s-o scoată pe asistenta lui Bassett din cameră, răsturnându-i pe birou o cană plină cu ceai. Victima înfuriată a acestui accident alergase pe coridor spre oficiul de curățenie. Era o distanță bunicică, iar acolo trebuia să negocieze cu posacul Șef al Operațiunilor, ceea ce îi oferise lui Sarah suficient timp să scoată actele cerute și să le facă cópii, înainte ca asistenta să se întoarcă, bodogănind extrem de prost-dispusă, cu un sul întreg de șervete de bucătărie.

Sarah plecase imediat și era în drum spre Aripa B, când fusese abordată de un membru al echipei lui Proud. Îi sărise inima din piept, temându-se că furtul fusese deja descoperit, dar de fapt interceptarea ei făcea parte dintr-o convocare generală decisă de Proud. Sarah încă avea documentele în mână și trebuise să gândească rapid, în timp ce se îndrepta spre sala de ședințe. Și de asta transpira acum.

Stătea perfect nemișcată, încercând să pară deschisă și onestă, dar inima îi bubuia în piept. O percheziție asupra persoanei ar fi ridicat întrebări la care era imposibil de răspuns, întrebări care, inevitabil, ar fi avut ca efect concedierea ei din Serviciu. La spate, sub betelia pantalonilor de uniformă gri-cărbune, avea o copie a raportului medicului legist despre Leah Smith. Își asumase un risc teribil pentru a-l obține, iar acum Sarah

Bradshaw se temea că era pe punctul de a plăti pentru asta.

51.

— Ăsta e tipul pe care-l caut.

Detectivul-inspector Frank Percival se uită la fotografie, apoi la Charlie.

— E urmărit pentru mai multe infracțiuni grave – agresiune și lovire, spargere cu circumstanțe agravante, fraudă în privința identității, detalie ea. A fost zărit în nordul Londrei cu zece zile în urmă.

— E în sistem?

— Absolut. Nu suntem siguri în privința numelui pe care îl folosește în prezent, dar toate detaliile pe care le *avem* au fost introduse de oamenii noștri. Dosar Nr. HP 1456.

Percival dădu din cap și începu să tasteze la laptop informațiile. Charlie îi zâmbi și se folosi de această ocazie, ca să studieze departamentul. Unitatea de Furt al Identității a Poliției Metropolitane avea personal suficient și era mult mai „high-tech" decât unitatea lor. La început, Charlie nu știuse prea bine de unde să înceapă căutarea lui Robert Stonehill, dar cum acesta avea un palmares de fraudă cu carduri și furt al identității, departamentul acesta părea foarte potrivit.

Implicarea altei filiale a poliției era o mișcare riscantă. Charlie știa asta, dar se gândise că alegerea unor infracțiuni grave, dar relativ comune avea să ridice mai puține suspiciuni și ar fi putut să-i permită să rămână nedetectată o vreme. Nu avea habar cât va dura această căutare – sau măcar dacă va avea succes – și știa că va trebui să gestioneze cu atenție situația, dacă nu voia să fie demascată înainte de a-și găsi prada.

— Până acum trei luni, folosea numele de Aaron West, adăugă ea.

Percival dădu din cap și continuă să tasteze. Era cea mai delicată parte a discuției lor, deoarece

putea să-l conducă pe omologul ei de la Poliția Metropolitană direct la cazul lui Helen Grace, distrugând astfel povestea inventată de Charlie. Dar era un detaliu prea important pentru a fi exclus și, dat fiind că Stonehill nu fusese pus sub acuzare pentru nimic, Charlie spera ca sistemul să producă un singur rezultat, dacă el folosise același nume cât se aflase în capitală.

— Nu apare nimic sub numele ăsta, îi spuse Percival, scuturând din cap.

Charlie zâmbi – pe jumătate ușurată, pe jumătate dezamăgită.

— Și spui că tipul ăsta e o prioritate? întrebă el, ridicând iar privirea spre ea.

— Absolut. Atacul asupra proprietarului de magazin a fost extrem de brutal.

Charlie tresări la „amintirea" acestei infracțiuni odioase.

— Bine, păi, aș vrea să te ajut, dar nu am forță de muncă excedentară, așa că va trebui să sapi tu însăți.

Roti laptopul spre ea și trase un scaun uzat de plastic.

— Dar pot să-ți ofer o băutură caldă. Eu aș lua cafea, ceaiul are gust de lături.

Charlie îi mulțumi, se așeză și deschise sistemul lor. Cu fiecare pas, se băga tot mai adânc în bucluc, dar acum nu mai ezită. Existau sute, poate mii de fețe înmagazinate aici, iar ea era nevoită să treacă prin toate, ca să-l găsească pe Stonehill.

Dădu click pe prima, apoi pe a doua, apoi pe a treia. O aștepta o zi lungă și anevoioasă, dar prima parte a misiunii ei fusese încununată de succes, așa că nu avea altceva de făcut decât să răsfoiască, răbdătoare, această galerie infamă a escrocilor și a șarlatanilor, în timp ce vâna de fapt un criminal în serie.

52.

Mătură rampele cu privirea, în căutarea prăzii. Ora de socializare avea să se termine curând și i-ar fi fost mult mai greu să atace când coridoarele erau înțesate de trupuri. Se oferise voluntară pentru muncă suplimentară la bucătărie, numai ca să poată să rămână în urmă mult după ce toate celelalte se duseseră în curte, doar în speranța de a avea un acces facil la Grace. Dar deocamdată aceasta nu se vedea nicăieri.

Alexis o văzuse cum se îndreaptă spre colțul îndepărtat al aripii, acolo unde erau grupate celulele Fetelor de Aur. De atunci nu mai zărise nici urmă de Grace. Probabil că stătea acolo de aproape o oră. Era un loc ciudat în care să zăbovești, dacă erai o țintă. Dacă ar fi fost vorba de Alexis, ea ar fi strâns oameni în jurul ei, ar fi apelat la datoriile altora față de ea și ar fi dat mită, acolo unde era necesar, ca să atragă forță fizică de partea ei. În închisoare era important să afișezi multă putere, mai ales atunci când te așteptai la un atac.

Dar Grace era un personaj imprevizibil, o singuratică prea puțin interesată să se dea bine pe lângă marile mahăre. Alexis spera ca asta să-i aducă pieirea. Aici toate erau nevoite să încheie un târg – fie că plăteai sau nu pentru el –, altfel erau supuse mereu violențelor sau le păștea ceva și mai rău. Alexis plănuia pentru Grace a doua variantă. Primul ei instinct fusese să-i spargă fața, dar, după o anumită reflecție, decisese să opteze pentru ceva mai inventiv și mult mai dureros.

Apăsă pe butonul ceainicului pentru a patra oară și se uită cum din ciocul lui țâșnește aburul. Temperatura apei trebuia să fie exact cea potrivită, de aceea o fierbea și refierbea încontinuu. Iar

acum, când zgomotul ceainicului scăzu, auzi ceva cunoscut. O voce. Vocea lui Grace.

Alexis luă de pe raft zahărul și goli jumătate de pachet în ceainicul aburind, apoi îl ridică cu grijă și porni spre scări. Cocktailul acesta nu era deloc original, dar avea să fie eficient. Zahărul topit avea să prindă apa clocotită de pielea lui Grace, făcând arsurile mult mai distrugătoare. Dacă după asta îi mai rămânea ceva care să semene a față, era o femeie norocoasă.

Mai avea la dispoziție doar 10 minute până la sfârșitul „întovărășirii". Alexis o vedea pe Grace cu două etaje mai sus, cum se întorcea spre celula ei. Urcă un rând de trepte, pășind încet, apoi avansă cu viteză dublă spre capătul coridorului. Grace trebuia să coboare un nivel, ca să se întoarcă în Aripa B, așa că Alexis se repezi înaintea ei și se ascunse în intrarea întunecoasă a bibliotecii. Îi vedea, prin fanta de sticlă a ușii, pe șoarecii de bibliotecă cum cercetau rafturile și se rugă, în șoaptă, ca aceștia să n-o vadă și să-i strice planurile.

Alexis auzea acum pașii care se apropie și se trase în spate, spre ușă. Grace trecu rapid, hotărâtă să se întoarcă la adăpostul celulei ei. Alexis numără până la zece, apoi ieși din ascunzătoare și avansă rapid pe coridor. Acum Grace era la doar șapte metri în fața ei, aparent ignorând pericolul. Alexis iuți pasul.

Acum între ele erau doar trei metri.

Acum unul și jumătate.

Alexis deschise capacul ceainicului și alergă înainte, cu brațul ridicat, dar în acest timp Helen se răsuci. Se ghemui la podea și roti piciorul drept, lovind-o cu putere pe Alexis în piciorul de sprijin. Surprinsă și dezechilibrată, solida bătăușă se prăbuși la pământ, iar apa clocotită cu zahăr o împroșcă pe mâini și brațe.

Alexis urla deja de durere, dar Helen nu ezită, ci înaintă și își puse gheata pe gâtul ei, țintuind-o la

podea.

— Uită-te la mine!

Vocea lui Helen era calmă și sigură pe ea. Alexis se zvârcoli, refuzând să o privească în ochi.

— Uită-te la mine! strigă Helen.

De data asta, Alexis făcu ceea ce i se spusese. Arăta jalnic, o siluetă care se zvârcolea pe podea, dar Helen știa că nu trebuie să manifeste niciun fel de milă.

— Ăsta e ultimul avertisment. Dacă o să mă ataci și a treia oară, te omor. Ai înțeles?

Alexis aprobă din cap, străpunsă de durere și îngrozită de privirea tăioasă a lui Helen.

— Și spune-le și prietenelor tale. Joaca s-a terminat.

Helen ridică brusc piciorul și se îndepărtă rapid pe coridor. Țipetele lui Alexis începuseră deja să atragă atenția și n-ar fi fost deloc bine să fie prinsă lângă scena unei infracțiuni. Helen se simțea învigorată și plină de viață – era cuprinsă de adrenalină –, dar și zguduită, dându-și seama cât de aproape fusese de niște răni oribile. Doar zgomotul capacului ridicat al ceainicului o alertase în privința pericolului și doar instinctul o salvase de la vătămare. Scăpase la mustață și nu își dorea să repete experiența.

Spera ca Alexis să fi reținut cuvintele ei. Nu îi plăcea modul în care o influența închisoarea, ceea ce devenea, dar momentele disperate solicitau măsuri disperate. Zbirii trebuiau contracarați și violența abordată frontal și, chiar dacă lui Helen nu-i plăcea brutalitatea omniprezentă, cel puțin reușise un lucru.

Avea să apuce să lupte și data viitoare.

53.

— Sunt animale. Ce altceva vrei să-ți spun?

Cameron Campbell se sprijini pe spătarul scaunului, lăsându-și cuvintele să plutească în aer. Percheziția din vestiar se terminase deja, iar el fusese chemat la un interogatoriu cu Benjamin Proud, în biroul Guvernatoarei.

— Știu că ar trebui să ne gândim la ele ca la însărcinarea noastră specială, continuă el. Dar stai *tu* aici câteva săptămâni și vezi apoi ce simți. Săptămâna asta a trebuit deja să mă ocup de un protest murdar al lui Lucy Spumoasa, de trei agresiuni, o vătămare corporală și de o tâmpită care a încercat să se sinucidă înghițind un tampon sanitar. Ghici cine a trebuit să-și bage degetele pe gâtul ei jegos, ca să i-l scoată!? Nu bărbatul… sau femeia… la costum.

Campbell aruncă prin geam o privire spre Celia Bassett – care zăbovea afară –, apoi își întoarse iar ochii spre Benjamin Proud. Totul la tipul ăsta îl enerva. Costumul elegant, atitudinea superioară, refuzul de a zâmbi – totul trăsnea a individ care nu muncise în noroi niciodată, care nu se murdărise niciodată pe mâini.

— Știi…, răspunse în cele din urmă Proud, aș putea să te pun sub acuzare doar pentru comentariile astea.

— N-ai decât.

— Ca să nu mai spun de articolele de contrabandă găsite în dulapul tău.

— Doar pentru consum personal. Cu asta nu ai cum să mă prinzi…

— Atunci înseamnă că îți place să bei.

— Dacă ai lucra aici, și ție ți-ar plăcea.

Proud se uită la Campbell, cu o față neutră. Campbell dorea cu disperare să-l provoace, să-l

facă să-și piardă calmul, dar tipul refuza să se lase momit.

— Îți pierzi timpul aici, continuă rapid Campbell. Ar trebui să discuți cu Grace. Ea are înclinație pentru ti…

— Aș prefera să discut cu tine, Campbell, interveni Proud, lăsându-se pe spătarul scaunului. Pot să te întreb de ce lucrezi aici, dacă îți displace așa de mult?

— Cine a zis că-mi displace? Am spus că sunt animale și, mă rog… trebuie să lucreze cineva și la grădina zoologică, nu-i așa?

— De ce sunt animale?

— Eu știu… Nu sunt nici psihiatru, nici preot. Dar bănuiesc că băutura, drogurile și faptul că tăticu' s-a jucat cu ele n-au ajutat prea mult.

— Atunci îți pare rău pentru ele?

— Au avut parte de un început prost în viață, dar cine n-a avut? Asta nu înseamnă că nu poți să crești și să te schimbi. Dar majoritatea deținutelor nu vor altceva decât să se bată sau să și-o tragă. Și atunci ce sunt?

— Și Leah Smith era la fel?

Campbell îl cercetă pe Proud bănuitor. Acum ajungeau la substanța discuției.

— Smith… era un accident pe cale de a se întâmpla.

— Adică?

— Adică nu avea nicio prietenă. A băgat un cuțit de bucătărie de cincisprezece centimetri în burta unei femei gravide… și asta nu mai poți s-o dai înapoi, nu? Cel puțin nu în cazul copilului…

Pentru prima dată, Campbell văzu cum peste fața lui Proud trece un zvâcnet de neplăcere.

— Celelalte fete îi purtau sâmbetele. Noi ne-am străduit cât am putut, dar nu poți să le supraveghezi în permanență, și eu cred că asta a terminat-o. De asta băga băutură și droguri de câte ori putea.

— Cum își permitea așa ceva? Nu avea niciun fel de economii, mama ei depinde de un ajutor social, cum își permitea prețurile umflate pe care le practică găștile de aici?

— Poate cerșea. Poate că se folosea de ce îi dădea mama ei. N-ai cum să-ți dai seama ce o să facă oamenii ăștia.

— Tu i-ai dat vreodată alcool sau droguri?

— Du-te dracu'.

— Ceva din mica ta rezervă?

Campbell scutură încet din cap, ca și cum ar fi avut de-a face cu un cretin, dar nu spuse nimic.

— Era o femeie disperată, continuă Proud, care avea nevoie de prietenie, de o eliberare…

— Te rog ceva…

— Ai spus-o chiar tu. Era complet singură pe lume. Cine știe de ce ar fi fost în stare ca să se dea bine pe lângă cineva, ca să se descurce. O să pun această întrebare tuturor, dar mă interesează în mod deosebit răspunsul tău, Cameron.

Campbell tresări la auzul numelui său de botez. Avu dintr-odată senzația neplăcută că echilibrul de putere dintre ei se modificase.

— Spune-mi, cu propriile cuvinte, care era natura exactă a relației tale cu Leah Smith.

54.

Jordi își strecură brațul pe sub cel al lui Helen și o ținu strâns. Nu era doar un gest prietenos față de colega ei, ci și o declarație de susținere publică. Se răspândise deja vorba despre atacul eșuat al lui Alexis. Toată lumea aflase că Helen era responsabilă pentru rănile urâte ale bătăușei, iar Jordi voia ca Annie și toate celelalte de la Holloway să știe că, dacă o atacau pe prietena ei, urmau să aibă de-a face și cu ea. Jordi nu avea forța sau agilitatea lui Helen, dar era o luptătoare de stradă și, în plus, în închisoare poziția era importantă. Chiar dacă cea mai puternică demonstrație fusese făcută de însăși Helen, atunci când o dezarmase și-o învinsese pe bătăușa numărul unu a lui Annie.

— Începi să înveți, puștoaico, spuse Jordi, strângând-o pe Helen de braț. Prima regulă a vieții de închisoare: trebuie să ai ochi la ceafă.

— Puteai să-mi spui asta mai devreme, răspunse Helen făcând haz de necaz.

— Nu-ți face griji. Acum o să se gândească de două ori înainte să te atace iar.

Helen dădu din cap, sperând că Jordi avea dreptate. Era bucuroasă că dispunea de compania lui Jordi în ziua aceea. În ciuda tuturor lucrurilor prin care trecuse – trecutul ei de prostituată, luarea copiilor de către sistemul de plasament, dureroasa condamnare pe viață pe care o primise –, Jordi părea incredibil de normală. Helen știa că era exclus să fi fost prietene afară, dar aici generozitatea spiritului lui Jordi o făcea să rămână întreagă la cap, amintindu-i de faptul că exista bunătate oriunde, dacă știai s-o găsești.

— Ești sigură că o să fii în regulă acum? întrebă Jordi când se apropiară de celula lui Helen.

Helen respira puțin dificil și începea să regrete că nu își făcuse radiografie la coaste.

— Sunt bine, o liniști ea. Doar că în dimineața asta am făcut puțin mai multă gimnastică decât aveam de gând.

— Ei, relaxează-te… dar nu lăsa garda jos. Nemernicele alea pot să te atace în orice moment.

Semnificația cuvintelor lui Jordi era clară – un atac pe timpul nopții – și Helen ezită, înainte să-i răspundă. Trebuia oare să-i împărtășească suspiciunile ei potrivit cărora un gardian ar putea fi implicat în uciderea lui Leah sau asta ar fi alarmat-o și mai mult pe Jordi?

— O să fiu atentă. Să fii și tu. Probabil că acum ai devenit o țintă.

— N-au decât să încerce.

Jordi îi făcu cu ochiul, apoi se îndepărtă de-a lungul rampei, cu un mers teatral.

Helen se uită la ea cum pleacă. Îi admira atitudinea sfidătoare, dar își dădea seama că, sub această fațadă exuberantă, Jordi era la fel de tulburată ca toate celelalte deținute de la Holloway. Se lăsa întunericul și tensiunea începea să crească.

Helen se strecură în celulă și închise bine ușa în urma ei. Jordi avea dreptate, trebuia să se odihnească, dar știa că nu avea s-o facă. Simțea cumva că e deja implicată într-un joc pervers de-a v-ați ascunselea, alături de un ucigaș care părea capabil să comită o crimă și apoi să dispară fără urmă. Putea să urmeze oricare dintre ele, iar Helen știa că nu va avea odihnă până nu descoperea adevărul din spatele uciderii tulburătoare a lui Leah.

Se întinse pe pat ca să se gândească, dar când făcu asta perna ei alunecă, lăsând să se vadă un mic cadou băgat dedesubt. Se îndoise de Sarah Bradshaw – nu era sigură că are tupeul să facă asta –, dar solida gardiană se achitase cu brio de sarcină.

Într-un plic cafeniu, cuibărit sub pernă, era raportul medicului legist despre Leah Smith.

55.

Telefonul îi suna insistent, cerând ca cineva să răspundă, dar Charlie îl lăsă să sune până la capăt și apoi îl închise de tot. Era al patrulea apel pierdut pe ziua aceea, toate de la un număr „necunoscut". Asta putea să însemne un singur lucru: secția de poliție Southampton Central o căuta.

Goli ultimele resturi de cafea și aruncă paharul de plastic la gunoi. Era a treia pe ziua aceea și nu o ajuta cu nimic la liniștirea nervilor. Charlie știa deja că absența ei fusese remarcată, dar încă nu avansase cu nimic în vânarea lui Robert Stonehill. În curând avea să fie silită să renunțe, dacă nu voia să rateze complet șansa de a-și păstra slujba. Gândul la călătoria lungă și singuratică de întoarcere în Southampton era extrem de deprimant.

Își grăbise cercetarea. Mai avea încă foarte mult de verificat – abia ajunsese la un sfert – și știa că, dacă își accelerează căutarea, riscă să-i scape ceva important. Dar nu știa când avea să mai aibă ocazia să facă asta, așa că verificase rapid, căutând ceva familiar, orice.

Fețele treceau în fugă, în timp ce limbile ceasului biroului se învârteau necruțător. Charlie le filtrase după sex și vârstă, dar tot erau nenumărate fețe de examinat, multe dintre ele semănând puțin cu Robert: bărbați tineri, rași în cap, cu expresii ursuze – Charlie trecuse deja prin câteva alarme false demoralizante și fețele începeau deja să se contopească unele cu altele. Încet-încet, nu mai putea să recunoască fețe, iar epuizarea o copleșea.

Apoi, exact când începea să fie tentată să închidă laptopul și să pună capăt zilei de lucru, văzu ceva. Avansa atât de rapid, că fu cât pe ce să treacă pe lângă, dar când reveni, își dădu seama ce îi atrăsese atenția. O șapcă. O șapcă veche cu Portsmouth FC, pe care era sigură că Robert

Stonehill o purtase atunci când intrase în standul de ziare din Southampton.

Derulă în jos și găsi mai multe fotografii similare. Din diverse zile și momente, dar toate din oficii poștale, din standuri de ziare, magazine și supermarketuri. Dosarul era încă în așteptare – încă nu îi fusese repartizat un polițist –, dar implicațiile erau clare. Bărbatul din fotografii pretinsese beneficii care nu îi aparțineau. Deși sumele fraudate erau mici, fusese în mod evident prolific și adunase de-a lungul timpului o pradă considerabilă. Bărbatul semăna categoric cu Robert, însă era rareori fotografiat din față și era imposibil să fii sigur.

Helen căută în dosar numele celor fraudați. Niciuna dintre victime nu fusese contactată de poliție – reclamațiile veniseră din partea unor angajați suspicioși ai unor oficii poștale –, ceea ce îi dădu lui Charlie o idee. Parcurse lista de nume – Arthur Reeves, Eric Pyke, Harry Wilmshaw –, apoi îl căută pe primul pe Google.

Nu fu surprinsă să descopere că acesta murise. Același lucru era valabil și pentru Eric Pyke și Harry Wilmshaw – potrivit unui articol din ziarul local, care publica un reportaj despre marile cantități de flori trimise la ospiciul unde murise recent respectatul activist pentru strângerea de fonduri în scopuri caritabile.

Charlie dădu rapid înapoi, căutând pe internet ceva – orice – despre Arthur și Eric. Aceștia nu păreau să se fi afirmat prea mult în timpul vieții și nici să aibă cine știe ce familie care să-i jelească. Dar aveau un anumit lucru în comun cu Harry Wilmshaw.

La fel ca el, cei doi muriseră recent la Ospiciul Frances Hill din Holloway.

56.

Alexis zăcea în patul de la infirmerie, cu ochii strâns închiși. Turba de furie în sinea ei și îi venea să facă praf infirmeria, să distrugă orice sau pe oricine îi ieșea în drum. Dar era chinuitor să se miște, dat fiind că brațele și picioarele ei suferiseră arsuri de gradul doi, așa că era forțată să rămână nemișcată, înjurând violent pe oricine îndrăznea să se apropie de ea.

Chiar dacă fusese în stare de șoc, insistase să se ducă la infirmerie pe picioarele ei. Prin asta își agravase rănile, pielea de pe picioare și brațe fiind bășicată sever la momentul la care doctorii o luaseră, în sfârșit, în primire. Îi administraseră imediat medicamente, dar chiar și așa simțise că fiecare mișcare a lor o străpunge, în timp ce ei încercau să îi panseze și să îi ungă rănile. Nu mai îndurase niciodată o astfel de durere, dar acum ea fusese înlocuită de ceva și mai rău. Era torturată de un chin persistent și sâcâitor – era ca și cum cineva ar fi ținut o flacără deschisă sub membrele ei.

Preocupate, unele dintre prietenele ei încercaseră să intre în infirmerie, dar Alexis nu avea dispoziția necesară să le primească, nefiind capabilă să se concentreze decât asupra propriului disconfort, așa că refuzase vizitele lor. În plus, Alexis știa că arată ridicol, cu brațele și picioarele învelite în bandaje groase și cu dinții din față lipsă. Nu se punea problema să le lase s-o vadă așa. Arăta ca o femeie plăpândă și distrusă. Arăta învinsă.

Avea să trebuiască să lupte din greu ca să convingă restul închisorii că nu e înfrântă. Statutul și poziția ei în ochii celorlalte deținute, până și viața ei depindeau de asta. Dar adevărul era că fusese învinsă. O asaltase pe dușmanca ei de două ori și pierduse de ambele dăți. Nu avea nicio

îndoială că asta avea să aibă consecințe serioase asupra vieții ei de la Holloway și o blestema pe polițista din Southampton din adâncul inimii.

Nu o urâse niciodată atât de mult pe Helen Grace ca în seara asta.

57.

Helen sorbea cu aviditate detaliile raportului. Prima surpriză era în paragraful inițial. Cauza morții: necunoscută. Helen se opri, ca să asimileze acest lucru. Se așteptase la o tăiere a gâtului cu lama, la un traumatism cranian sau, cel puțin, la vânătăi profunde în jurul gâtului. Dar, dacă era să creadă raportul, nu exista nimic măcar vag asemănător cu așa ceva.

Mai mult, semnele specifice livor mortis[3] indicau faptul că Leah murise așa cum fusese găsită: întinsă calm pe pat. Existau unele probe privind dilatarea unor vase ale inimii și, în alte circumstanțe, medicul legist probabil că ar fi notat drept cauză a morții lui Leah un stop cardiac sau, dacă voia să fie acoperit, cauze naturale. Dar mutilarea cadavrului contesta categoric așa ceva.

Următorul gând al lui Helen fu supradoza. Se grăbi spre analiza anexată a sângelui, dar nu exista nimic sinistru aici. Nivelul adrenalinei era ridicat, dar trebuia să te aștepți la asta, dată fiind situația în care se aflase Leah, iar nivelurile paracetamolului, ketaminei și metadonei erau în parametri normali. Fusese asfixiată, atunci? O pungă de plastic trasă peste cap nu ar fi lăsat nicio urmă pe corp, dar, dacă asta fusese cauza morții, atunci te-ai fi așteptat la o decolorare albăstrie a feței. Doctorul Khan nu pomenea de așa ceva, iar Helen își dădu brusc seama cât de mult tânjea să vadă cadavrul. Era o dorință stranie, dar polițista era obișnuită să aibă toate probele în fața ei și, dintr-odată, se simți foarte frustrată. Cum ar fi putut să-i facă dreptate lui Leah cu un braț legat la spate?

Răsfoi mai departe raportul. Leah era ușor supraponderală, cu mult păr corporal și de iritații cauzate de transpirație. Brațele ei lăsau să se vadă urme de ace – atât vechi, cât și mai recente –,

precum și tatuaje cu numele fiilor ei și multe dovezi de autovătămare. De fapt, trupul ei era cam praf, dar Helen fu intrigată când nu găsi nicio probă de vânătaie sau zgârietură la mâini sau încheieturi. Dacă fusese atacată fizic, te-ai fi așteptat la niște răni defensive sau la probe de legare. Dar nu exista nimic.

Presupunând că Leah nu fusese o victimă voluntară, atunci concluzia era că fusese imobilizată și scoasă din joc fără luptă. Cum era posibil așa ceva? Nu avea nicio prietenă, nu era preferata gardienilor, deci…

În mintea lui Helen începu să prindă contur o idee. Exista o modalitate de a imobiliza pe cineva fără să îl atingi, însă doar gardienii aveau acces la echipamentul necesar. Un taser[4] ar fi paralizat o victimă suficient timp pentru ca ea să fie ucisă, dar ar fi lăsat două înțepături mici pe pielea ei. Khan nu pomenea așa ceva, iar Helen înjură iar în șoaptă, tânjind după mai multe informații. Era o posibilitate incitantă, dar în stadiul acesta doar o teorie care nu explica modul efectiv în care murise Leah.

Helen trecu la examinarea internă a lui Khan sperând, împotriva rațiunii, să găsească cine știe ce indiciu care ar fi putut să descâlcească această crimă năucitoare. Deja citea în diagonală, fără să se aștepte la prea mult, dar când ajunse la ultimul paragraf, se opri brusc. Doctorul Khan păstrase cea mai surprinzătoare și importantă dezvăluire pentru sfârșit.

Leah Smith era în primul trimestru de sarcină.

58.

Emilia Garanita tastă ultimul punct și se lăsă pe spate, ca să-și admire opera. Sunase la *Evening Standard* imediat ce făcuse fotografiile cu coșciugul care părăsea Holloway-ul și, în mod previzibil, cei de acolo se repeziseră asupra ofertei.

Fusese încântată să vadă că era singurul reporter de la poarta din spate a închisorii – în mod evident, ceilalți ziariști nu auziseră de uciderea lui Smith sau o categorisiseră drept o sinucidere obișnuită. Mita pe care i-o strecurase unuia dintre tipii de la G4S[5] care erau de serviciu meritase, deoarece primise nu doar identitatea victimei, ci și momentul la care ea avea să părăsească închisoarea.

Existau prea puține alte detalii, dat fiind că Sarah nu răspunsese la SMS-urile Emiliei, iar tipului de la G4S nu i se spuseseră prea multe. Dar, într-un fel, nici nu conta. Leah Smith fusese ucisă și, dacă zvonurile care circulau erau adevărate, cadavrul fusese mutilat. Emilia avea material mai mult decât suficient ca să meargă mai departe – adesea, aluziile la aceste orori erau mult mai eficiente decât explicarea lor în detaliu. Fotografiile neclare cu dricul care părăsea închisoarea după căderea întunericului și o recapitulare completă a crimelor lui Leah aveau să fie suficiente pentru a incita și stârni cititorii.

Legătura cu Helen Grace era forțată, dar asta nu o împiedica pe Emilia să o sugereze. Nu avea să spună explicit că Helen Grace era responsabilă sau măcar implicată în asta – avea să-i lase pe cititori să tragă singuri concluziile analizând coincidența unei morți sinistre care avea loc la doar câteva săptămâni – de fapt luni, dar cine mai ținea evidența? – după ce o criminală în serie fusese băgată la Holloway. Emilia avea deja un plan.

Avea să facă aluzie la asta în acest articol inițial, apoi, în următoarele, avea să dea substanță suspiciunilor ei, pe măsură ce alte detalii ieșeau la lumină. Își făcu o notiță să îl caute pe medicul legist al Ministerului de Interne care efectuase autopsia lui Smith. Dacă putea să facă rost de registrul de la poarta din față referitor la ziua precedentă, ar fi trebuit să-i poată găsi numele.

Emilia recunoștea senzația familiară din stomac – pe jumătate însuflețire, pe jumătate greață – care însoțea întotdeauna nașterea unui nou subiect. Ceva cocea la Holloway – ceva important – și, ca de obicei, fosta dușmancă a Emiliei era parte din asta. Emilia zâmbi ca pentru sine, în timp ce golea ultimele picături de chai latte. Povestea asta devenea din ce în ce mai bună.

59.

Charlie închise portiera și traversă strada în fugă. Ospiciul Frances Hill se afla într-o zonă liniștită și elegantă a Holloway-ului, iar Charlie nu dorea deloc să atragă atenția asupra ei. Se duse rapid la intrarea din spate a clădirii și fu încântată să constate că nu se vedeau nicăieri camere de supraveghere – în mod evident, retrasul ospiciu nu era o țintă a spărgătorilor și a hoților.

O mamă cu căruciorul traversa încet strada, vorbind la telefon. Charlie le zâmbi amabil ei și copilului, și îi lăsă să treacă. Imediat ce dispărură din câmpul ei vizual, Charlie se uită iar într-o parte și în alta a drumului, își înfășură haina în jurul mâinii, se prinse de partea de sus a gardului de sârmă și îl sări.

Ateriză cu bine de partea cealaltă și avansă rapid spre latura din spate a clădirii. Asta era cea mai „riscantă" parte a misiunii ei, deoarece un angajat sau chiar un pacient putea să o zărească și să dea alarma. Dar astăzi părea să aibă norocul de partea ei, așa că ajunse la ușa din spate fără să fie văzută.

Decisese să nu opteze pentru abordarea obișnuită. În mod normal, s-ar fi prezentat la recepție și ar fi cerut să vadă suspectul, dar era exclus să facă așa ceva cu Stonehill. Imediat ce ar fi aflat că îl cheamă cineva, ar fi fugit. Charlie știa că, după ce și-ar fi dat seama că fusese deconspirat, Stonehill putea să dispară pentru totdeauna în neant, și ea nu putea să riște asta.

Planul lui Charlie funcționase bine până acum, dar în curând dădu peste primul obstacol. Ușa din spate era încuiată, pentru a împiedica pacienții să iasă. Era o ușă metalică solidă, cu un sistem de intrare pe bază de card, și nu exista nicio posibilitate de a o sparge. Așa că Charlie făcu singurul lucru pe care putea să-l facă. Bătu la ușă.

Tăcere. Charlie bătu iar. Știa că ceea ce face e neconvențional și poate chiar ilegal. La modul

ideal, ar fi trebuit să aibă un mandat de arestare, chiar dacă în acest stadiu voia doar să-i pună lui Stonehill câteva „întrebări”, așa că era posibil să meargă și așa. Dar, fără îndoială, se punea în pericol, iar Helen – dacă s-ar fi aflat aici – ar fi fost împotriva unei acțiuni atât de pripite. Din păcate însă, din punctul de vedere al lui Sanderson și Gardam, cazul acesta fusese închis, așa că ce altă variantă avea?

Nicio mișcare și niciun sunet nu veneau de cealaltă parte a ușii, așa că Charlie bătu iar, de data asta mai tare și mai îndelungat. Din nou tăcere, apoi, în sfârșit, semne de viață. Charlie se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze. Nu avea habar dacă Stonehill lucrează aici. Pe de altă parte, era perfect posibil ca el să-i deschidă ușa. Charlie se tensionă, atunci când auzi cum sistemul țiuie, iar ușa se deschide.

— Cine ești?

Tânăra cu șorț de femeie de serviciu părea nedumerită și suspicioasă.

— Poliția, răspunse Charlie, arătându-i legitimația. Îl caut pe bărbatul acesta. Lucrează aici?

În mână ținea o fotografie cu Robert Stonehill.

— Peter? Da. E unul dintre portari.

— E aici acum?

— Da, răspunse femeia, în mod evident alarmată de tonul imperios al lui Charlie.

— Unde e?

— În magazie, cred, mută niște mobilă…

— Unde e magazia?

Femeia încremeni – șocată de privirea aprigă a lui Charlie –, așa că aceasta o apucă de braț și șopti cu încrâncenare:

— Unde?

Femeia arătă în lungul coridorului, iar Charlie trecu deja pe lângă ea. Cu o clipă în urmă fusese neliniștită, acum era ca într-o transă, hotărâtă să-l prindă pe Stonehill. Provocase atât de multă

nefericire, atât de multă durere – n-avea de gând să-l lase să-i scape acum.

Avansă de-a lungul unui coridor îngust și boltit de cărămidă. Era o casă victoriană, care pe vremuri avusese mai multe camere subterane pentru cărbuni și așa mai departe. Zona subsolului era folosită acum ca depozit pentru paturi, veioze, mese și alte vechituri. Pe coridorul principal erau mai multe uși, dar toate erau închise, în afara celei din urmă din care se revărsa o lumină slabă. Dar Charlie nu voia să se pripească, acum când Stonehill era la ananghie, așa că avansă încet de-a lungul coridorului, deschizând ușor fiecare ușă și privind înăuntru. Camerele erau pline de praf și păreau abandonate, așa că Charlie trecu mai departe, până la ultima ușă. Deci asta era? Avea să ajungă, în sfârșit, față în față cu Robert Stonehill?

Își scoase bastonul din tocul de la șold și îl extinse la maximum. Apoi împinse încet ușa. Din fericire, aceasta nu scoase niciun sunet, lăsând să se vadă o încăpere mare și prăfuită, plină ochi cu resturile unor vieți de multă vreme apuse. Blaturile meselor, dulapurilor și scrinurilor erau pline de fotografii și tablouri vechi, de haine și amintiri. Erau, probabil, bunurile decedaților care fuseseră singuri pe lume.

Charlie intră încet în încăpere, măsurând cu ochii în stânga și în dreapta. Lumina era aprinsă – probabil că cineva încă era acolo. Dar nu se vedea niciun semn de viață, peste tot era liniște. Charlie încercă să se adune și merse mai departe, cu bastonul ridicat. Șirurile de rafturi erau înalte și pline de cutii de carton, era un labirint în care era ușor să te ascunzi.

Rămase cu un ochi ațintit asupra ușii, așteptându-se ca Stonehill să încerce să fugă în orice clipă. În alte circumstanțe, ar fi strigat la el, ar fi încercat să-l scoată la lumină. Dar Stonehill era un ucigaș experimentat, iar Charlie nu

îndrăznea să-l avertizeze. Și așa se simțea suficient de expusă.

Acum vedea peretele din spate. În curând urma să dea ocol ultimului șir de rafturi și avea să aibă o panoramă asupra părții din spate a încăperii. Dar când ajunse acolo, se opri. Din spatele rafturilor, o umbră avansă încet pe interval – o umbră care semăna foarte bine cu un picior. Dacă asta era, atunci era un loc bun de ambuscadă, așa că Charlie începu brusc să alerge înainte, se lăsă în jos, când dădu colțul, și lovi în același timp, cu bastonul.

Dar nu prinse altceva decât aerul. Iar când ridică privirea, își dădu seama că umbra era aruncată de un morman de haine vechi – din care ieșea un pantof proeminent. Înjură încet și se ridică, apoi simți imediat cum zboară în față. Rămase dezorientată și confuză timp de o clipă, apoi simți o durere arzătoare la ceafă, iar peste câteva secunde urmă o a doua lovitură brutală, care o făcu să se izbească cu capul de rafturi și să scape din mână bastonul. Acum era întinsă cu fața în jos pe niște perdele și haine vechi, dar se rostogoli rapid într-o parte, exact când piciorul butucănos de masă se abătu din nou.

Stonehill ridică iar arma, dar, spre surpriza lui Charlie, acum o aruncă spre ea. Ridică brațul, o pară și reveni în picioare. Era amețită și o durea tot corpul, dar încă se ținea tare și îl văzu pe Stonehill cum sprintează pe coridor. Fără să ezite, fugi după el.

Urmărirea începuse.

60.

— Trebuie să vorbim. Sună-mă ACUM.

SMS-ul era scurt, dar nu foarte dulce și o umplu pe Sarah Bradshaw de groază. De când o abordase Grace seara trecută începuseră tot felul de rahaturi: vestiarul personalului fusese percheziționat, fuseseră intervievați cu toții și acum erau examinate turele angajaților. Toate acestea în timp ce Sarah avea asupra ei raportul lui Khan. Din fericire, echipa lui Proud decisese să nu facă percheziții corporale și ea reușise să ducă raportul în celula lui Grace fără alte peripeții, dar îmbătrânise cu cinci ani în acest timp. Iar acum Garanita era pe urmele ei.

Sarah avea nevoie de bani, dar oare merita tot stresul? Nu fusese niciodată unul dintre cei mai buni gardieni, avea puține recomandări la dosar și știa că, atunci când Holloway-ul avea să se închidă, era probabil ca serviciile ei să nu mai fie necesare. Dispunea de economii limitate și nu putea să-i mai ceară bani mamei ei, așa că avea nevoie de cât mai multe lire în bancă. Nu se putea ști cât avea să dureze până își găsea o nouă slujbă – oamenii nu se îngrămădeau să angajeze o persoană de 48 de ani care nu avea nicio calificare sau abilitate specializată care s-o recomande. Întrevedea deja un viitor mohorât de paznic prost plătit și orice ar fi putut să amâne perspectiva aceasta era binevenit.

Garanita îi dăduse 500 de lire avans, cu promisiunea că vor urma sume mult mai mari. Probabil că deja aflase de uciderea lui Smith și, în mod evident, exista posibilitatea unor câștiguri financiare, dar oare putea continua să-i dea informații? Avea să existe atât de multă atenție – atât din interior, cât și din exterior –, oare chiar merita să-și riște pensia pentru asta? Ca întotdeauna, Sarah se trezi prinsă într-o dilemă.

Era atât de afundată în gânduri, încât nu văzu decât prea târziu că Grace se apropie de ea. Se hotărâse să o evite pe fosta polițistă, acum când știa cu cine are de-a face, și se întoarse cu spatele, dar Grace fu mai rapidă, o prinse de braț și o trase spre ea.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi șopti Grace tăios.

— Campbell e în aripa asta, se răsti Sarah, arătând peste umăr.

Grace aruncă o privire spre Campbell și dădu imediat drumul brațului lui Sarah.

— Atunci diseară. Unde ne putem întâlni?

— Am făcut deja suficient pentru tine.

— Să nu crezi că poți ieși din înțelegerea noastră.

— E chiar slujba mea în pericol.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să te încurci cu Garanita. Seara trecută ai fost văzută la infirmerie. Guvernatoarei n-o să-i fie greu să-și dea seama cine mi-a făcut fotografia aia – dacă îi dă cineva informația necesară…

— Dacă ieși după închiderea celulelor, o să fii prinsă…, replică Sarah, schimbând tactica.

Căuta cu disperare un motiv pentru care să evite să facă ceea ce i se cerea.

— Lasă asta în seama mea, îi ordonă Helen dur. Unde ne putem întâlni?

Sarah se holbă spre ea, dar nu putu să o privească în ochi. Fosta polițistă avea expresia unei femei care nu se lasă refuzată.

— La sala de gimnastică, murmură ea în cele din urmă. Ne putem întâlni acolo la ora 21. Dar n-o să pot sta mult.

— Nici n-o să fie nevoie, răspunse Grace, înainte de a-și continua drumul.

Sarah se uită la ea cum pleacă. În timp ce o privea, simți cum îi vibrează telefonul. Alt SMS de la Garanita. Își luă și ea tălpășița, în timp ce își blestema norocul și îi zâmbea slab lui Campbell,

care părea că o urmărește. De ce nu putea viața să fie simplă? De ce nu avea și ea măcar o dată o șansă? Atunci când o abordase Garanita, totul păruse la îndemână, dar lucrurile se complicau cu fiecare oră care trecea. Era băgată prea adânc, ca să se mai poată retrage și, dacă era să fie sinceră, acum și-ar fi dorit să nu o fi cunoscut niciodată pe Emilia Garanita.

61.

Charlie izbi gardul cu putere și se urcă pe el. Stonehill avea un avans de doar câteva secunde și gardul încă vibra în urma săriturii lui. Ateriză de partea cealaltă, se întoarse și sprintă în urma lui. Strada era pustie și Stonehill avea cale liberă, dar Charlie nu stătea pe tânjală și știa că, într-o întrecere corectă, avea șansa de a-l depăși. Își pierduse bastonul, dar încă avea cătușele. Dacă putea să reducă intervalul dintre ei, avea șanse bune să-l imobilizeze.

Dintr-odată, Stonehill se repezi spre cealaltă parte a străzii, iar Charlie făcu la fel, aruncând o privire rapidă peste umăr. Stonehill țâșni printre două mașini parcate, împiedicându-se ușor de bordură. Charlie evită să facă aceeași greșeală și urcă trotuarul în viteză. Intervalul dintre ei era acum de doar șapte metri. Cu un an în urmă, când nu reușea să scape de grăsimea de după naștere, Charlie ar fi avut probleme să țină pasul cu tânărul bărbat, dar acum era în formă și continuă în forță. Până la urmă, orele de la sală meritaseră.

Stonehill dădu colțul în fugă, îndreptându-se spre strada principală. Poate că spera să se piardă în mulțime, dar tactica lui dădu greș. Începu să dea de trafic – cumpărători și alți pietoni – și încetini. Charlie era la doar trei metri în spatele lui. Încă un elan și avea să-l ajungă.

Stonehill coborî de pe trotuar și începu să alerge pe lângă bordură, ca să avanseze mai rapid. Strada principală era la doar un sprint distanță și Charlie știa că ăsta e obiectivul lui, chiar dacă nu avea cum să-i cunoască planurile. Zgomotul traficului devenea mai puternic și trotuarele mai aglomerate, iar oamenii începură să-i remarce și să se retragă de la marginea trotuarului, în timp ce ei treceau în goană. Indiferent ce se întâmpla acum, nu avea

cum să mai ascundă asta de șefii ei din Southampton – existau zeci de martori ai urmăririi.

Ajunseră la strada principală și Stonehill se năpusti fără ezitare de-a latul drumului aglomerat. Charlie făcu la fel, pregătindu-se să se arunce asupra lui. Avea să fie o manevră periculoasă, dar acum era aproape. Numără în minte, pregătindu-se să plonjeze. Trei, doi…

Un scrâșnet pătrunzător îi semnală pericolul. O mașină frână puternic, dar nu suficient de rapid, ca să o evite pe Charlie, care fu aruncată în lateral. Ea se rostogoli de trei, patru, cinci ori, după care se opri cu fața în jos, pe asfalt. Buzele îi sângerau și era tăiată pe față, dar se trezi că se ridică, împleticindu-se. Mașina nu trecuse peste ea și părea să se poată ține pe picioare, așa că se uită după Stonehill. Unde naiba dispăruse?

Un țipăt o făcu să se întoarcă și îl văzu pe acesta cum trage un adolescent îngrozit din mașina pe care o conducea. Charlie se puse deja în mișcare, ocoli mașina oprită, de lângă ea, și alergă în direcția lui Stonehill. Acesta urcă în break, dar era blocat de celelalte mașini și nu avea unde să meargă. Acum Charlie se apropie și întinse mâna spre portieră, dar dintr-odată vehiculul urcă pe trotuar. Cumpărătorii plonjară, ca să scape din fața pericolului, iar când Charlie, disperată, se repezi o ultimă oară către mașină, Stonehill călcă accelerația, parcurse în viteză trei metri și ieși pe o stradă laterală.

Charlie îl privi cum pleacă. Inima îi ajunsese în gât și o durea tot trupul, dar deja memorase marca, modelul și numărul mașinii care se îndepărta în goană de ea. Scoase telefonul din buzunar, îl deschise și sună la 112.

62.

— Nu știu ce pui la cale. Dar, orice ar fi, trebuie să fii atentă!

Expresia lui Noelle era gravă, dar deloc neprietenoasă. Aruncă o privire rapidă spre Mark Robins, care patrula prin cantină, și întinse brațul pe sub masă, căutând palma lui Helen. Puse acolo două pungi de vată, după care își trase brațul la loc și continuă să mănânce.

— O să fiu, răspunse Helen. Dar trebuie să ies puțin din celula mea în seara asta.

— Ești sigură că e un lucru înțelept?

Noelle nu era o lașă, dar acum până și ea părea neliniștită.

— Crede-mă, știu ce fac.

— Și ce se întâmplă dacă te prind gardienii? Dacă ești condamnată, o să ai nevoie de un dosar fără pete.

— N-am de gând să mă las condamnată.

— Păi, am să-ți dau o veste, surioară…

— Știi ce vreau să spun.

— Tu chiar crezi că o să fii achitată?

— Da, cred. Am prieteni care lucrează pentru mine afară, și adevărul o să iasă la lumină.

Expresia lui Noelle se schimbă și Helen își dădu seama imediat că făcuse o gafă. Noelle nu avea pe nimeni care să lucreze pentru ea afară.

— Așa că spune-mi cum funcționează, continuă Helen rapid, arătând spre vata pe care o ascunsese sub bluză.

— E destul de simplu. Noaptea, când gardienii închid ușile celulelor, zăvoarele se declanșează automat. Limbile intră înăuntru și ne încuie. Singurul mod de a le împiedica să facă asta…

— E să umpli găurile în care intră limbile, o întrerupse Helen când înțelese.

— Exact. Umple găurile cât de bine poți, dar nu cu ceva tare, care să facă zgomot. Vata de acolo ar trebui să ajungă, dar, dacă nu ajunge, rupe câteva tampoane pentru cât mai e necesar.

— Atât de tânără, dar atât de înțeleaptă!

— E un truc vechi al Holloway-ului, explică Noelle dând din umeri. Dar trebuie să-ți iasă la fix. Dacă limbile intră un centimetru sau mai mult, nu mai pleci nicăieri. Dacă nu intră suficient, o să fii descoperită.

— Și apoi?

— Păi, evident, aștepți ca gardienii să-și facă rondul, apoi îți strecori legitimația de închisoare în fantă și o spargi ca pe o ușă normală.

Helen dădu din cap, amuzată că lui Noelle spargerea ușilor i se părea ceva normal. În realitate, Helen făcuse asta de mai multe ori în cariera ei și era încrezătoare că poate să scoată limbile din lăcașul lor.

— Am priceput.

— Sper, spuse Noelle dojenitor. Pentru că, dacă o dai în bară, ajungi la Izolare.

Lui Helen nu trebuia să i se amintească asta. Știa foarte bine care sunt riscurile pe care și le asumă și ce se putea întâmpla dacă era descoperită. Decisese deja să nu o dea de gol pe Sarah Bradshaw dacă era prinsă – avea să onoreze înțelegerea încheiată. Pedeapsa avea să aterizeze doar pe umerii ei. Nu era un gând înveselitor, dar Helen credea că merită să riște. Descoperirea faptului că Leah Smith fusese însărcinată schimbase complet situația. Bănuielile îndreptate spre Annie Căruț deja se estompau, pe măsură ce în minte îi apăreau noi suspecți. Dar, pentru a desluși această crimă stranie, avea nevoie de mai multe informații.

Îi mulțumi iar lui Noelle, își duse tava la lada cu resturi și apoi se îndreptă spre celula ei. În seara asta trebuia să facă curățenie la cantină, dar îi dăduse, cu inima îndoită, ultima ei coliță de timbre

Sandrei Bellis, ca s-o convingă să preia această îndatorire. Helen voia să aibă timp să se pregătească. Urcă în fugă scările care duceau la Nivelul Doi, apoi se strecură în celula ei.

Desfăcu pungile de plastic și răsturnă vata pe podea. Se asigură că gardienii erau încă ocupați la cantină și începu să îndese ghemotoace mici și albe în lăcașurile zăvoarelor. În curând o gaură era plină, dar abia ajunsese la jumătatea celei de jos, când proviziile ei se terminară. Apelă la rezerva ei de tampoane, conform sfatului lui Noelle, dar, spre dezamăgirea ei, și acestea se terminară înainte ca misiunea să fie îndeplinită.

Cercetă camera. Niște hârtie mototolită ar fi fost de ajuns, dar îi dăduse blocnotesul ei altei deținute. Pătura era făcută în așa fel încât să nu poată fi sfâșiată și, pentru o clipă, Helen se gândi că ar putea să-și rupă hainele ca să astupe gaura, dar apoi ochii îi căzură asupra saltelei. O ridică rapid și scoase la lumină săculețul de pânză în care erau „comorile” ei. Tuburi cu dulciuri, o sticlă de sirop de coacăze pe jumătate consumată și, cel mai important, patru pachete de Marlboro Gold. Helen ezită – fumase doar câteva, și țigările erau singura ei plăcere –, dar de fapt știa că nu are de ales. Scoase țigările, le rupse în jumătate și le îndesă în găurile limbilor.

Peste un minut, misiunea fusese îndeplinită. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte să vadă dacă planul ei avea să funcționeze. Helen simți cum, în sinea ei, se împletesc însuflețirea și neliniștea. Era gata de plecare.

63.

Privi în jurul lui, examinând stricăciunile. Deținutele lucraseră din greu astăzi, realizând recuzita pentru apropiata sărbătoare a Crăciunului, dar hărnicia lor în ceea ce privește curățarea mizeriei pe care o creaseră astfel nu se ridicase la aceeași înălțime. Se distraseră bine, râzând și glumind în timp ce făceau figurine reprezentându-i pe Moș Crăciun și pe Rudolph, lucrând până la semnalul pentru cină. Dar imediat cum acesta se auzise, plecaseră, punând uneltele jos în grabă și îmbulzindu-se să ajungă la cantină.

Andrew Holmes se aplecă și începu să adune creioanele, riglele și foarfecele neascuțite care umpleau mesele. Adunarea ustensilelor abandonate era o sarcină suficient de grea, dar acum întreaga încăpere părea plină de bucăți de hârtie și de fragmente de beteală. Ciudat cum preotul ajungea întotdeauna să aibă această sarcină.

Mai devreme se simțise înveselit. În general, perioada Crăciunului era dură pentru deținute, pentru că resimțeau despărțirea de iubiți, de familie și de lumea reală. Astăzi însă, grupul păruse bine dispus și Andrew se felicitase pentru insistența cu care solicitase Guvernatoarei ca anul acesta să permită realizarea de decorațiuni. În trecut fusese necesar să le interzică, după ce un articol dintr-un tabloid național păruse a sugera că ucigașele și hoațele de la Holloway aveau parte de o petrecere neîncetată. I se păruse important să reintroducă tradiția ca deținutele să-și facă propria recuzită și propriile decorațiuni, cu bucățele de hârtie și beteală. Nu aveau să câștige un premiu pentru măiestrie, dar podoabele înveseleau acel spațiu și le reaminteau oamenilor importanța Crăciunului.

Astăzi apăruseră în număr mare. Multe dintre fețele obișnuite – Magda, Jordi, Noelle –, dar și câteva noi. Drept rezultat, dezordinea era și mai mare ca de obicei, iar Andrew strângea deja de 20 de minute, în patru labe, materialul abandonat. Și, în timp ce făcea asta, își dădu seama că întreaga lui provizie de vată dispăruse. Ar fi trebuit s-o folosească pentru bărbile Moșilor, dar acum nu mai era.

În fosta lui viață, Andrew nu și-ar fi făcut nicio grijă, dar aici asta însemna probleme. Vata era folosită de deținute la injectarea heroinei – chiar în clipa asta, probabil, era împărțită unei mulțimi de dependente disperate. În timp ce băga înapoi în dulap restul materialelor pentru lucru manual, Andrew Holmes simți iar cum asupra lui se lasă norul negru. În ultima vreme reușise să-și tempereze dispozițiile – cu diverse forme de ajutor „spiritual” –, dar incidente mărunte, precum acesta, îl făceau să revină la starea inițială de deznădăjduire. Se străduise atât de mult cu femeile acestea, le oferise de atâtea ori mâna prieteniei și, drept răsplată, ele îl mințeau și furau de la el.

Făcuse tot posibilul, dar crudul adevăr era că în locul acesta nu puteai să ai încredere în nimeni.

64.

— Ce naiba a fost în capul tău? Am avut încredere în tine, am crezut că o să faci ceea ce trebuie și tu ai nesocotit în mod deliberat ordinele mele.

Detectivul-inspector Joanne Sanderson era furibundă, dar Charlie nu avea chef de muștruluială. Era lovită, învinețită și zguduită de evenimentele acelei zile.

— Ai avut încredere în mine că o să fac ceea ce vrei *tu* să fac.

— Dacă ai uitat cumva, eu sunt superiorul tău…

— Deocamdată…

— Așa că, dacă îți spun că acest caz a fost închis, atunci a fost închis.

Charlie scutură doar din cap, uluită de intransigența lui Sanderson. Poate că ar fi trebuit să rămână în Londra – în mod cert, ar fi trebuit să se ducă la un spital –, dar în loc de asta se întorsese imediat în Southampton, ca să-și susțină cazul.

— Cu ce te are la mână? răspunse Charlie dezamăgită. Sau ceea ce te orbește e doar ambiția?

— Să nu îndrăznești să-mi vorbești așa. Au existat cinci-șase ocazii în care aș fi putut să te transfer, dar am continuat să am încredere în tine…

— Sunt mișcată.

— Dar încep să nu mai am răbdare, Charlie. Și, dacă nu mă înșel, nici Steve nu mai are.

— Ce dracu' vrei să spui? Ai discutat cu prietenul meu?

— Aud unele lucruri…

— Atunci încearcă să auzi asta. Azi era să mor în timp ce urmăream un suspect. Un suspect care trăia în Southampton sub diverse nume false și folosea în mod fraudulos datele de cont ale altora,

ca să îi facă o înscenare lui Helen Grace. Iar azi iată-l în Londra, unde trăiește sub un nume fals și se folosește de identitățile unor oameni morți ca să se descurce, în timp ce așteaptă procesul ei.

Sanderson încercă să intervină, dar Charlie nu terminase, așa că ridică vocea, ca s-o poată auzi întreaga echipă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îl poți vedea pe înregistrare cum așteaptă în fața închisorii Holloway. Din ce alt motiv ar fi fost acolo?

— Iar tu știi toate astea cu certitudine, nu-i așa?

— Păi, urma să-l întreb în mod direct, dar ghici ce? M-a atacat, a fugit și apoi a deturnat un vehicul ca să scape. Ești polițistă de ceva ani, Joanne. Nu ți se pare că e un comportament suspect?

Sanderson nu spuse nimic, uitându-se urât la ea. Charlie știa că vorbele ei își făcuseră efectul și continuă, hotărâtă să-și mențină avantajul pe care și-l crease.

— Acum, eu m-am străduit din răsputeri să fiu drăguță. Am încercat să lucrez pentru tine, în ciuda faptului că ai avut un rol important într-o eroare judiciară grosolană. Dar asta se termină azi. Ți-am oferit probe despre delictele lui Stonehill. Poliția Metropolitană nu știe despre acțiunile lui, ei cred că e doar un escroc și un hoț de mașini și nu o să organizeze o razie masivă ca să-l găsească, decât dacă le spui tu să facă asta. În concluzie, sau te bagi, sau te dai la o parte.

Charlie se aștepta ca Sanderson să riposteze, dar șefa ei părea că nu știe ce să facă. Așa că Charlie decise să clarifice situația.

— Stonehill *este* responsabil pentru trei crime. Trebuie să-l urmărim acum, înainte să aibă ocazia de a dispărea pentru totdeauna. Iar eu, cel puțin, nu o să mai lucrez în subordinea unui ofițer care nu poate sau nu *vrea* să vadă asta. Ordonă urmărirea sau concediază-mă, pentru că pe mine nu mă mai interesează jocul ăsta.

Charlie se îndrepta deja spre ușă. Sanderson nu făcu niciun gest să o oprească, iar Charlie nu mai trase de timp. Își spusese pledoaria finală. Luase poziție.

Acum nu mai exista cale de întoarcere.

65.

Se lovi cu capul de scândurile podelei și închise ochii. Heroina începea să-și facă efectul și o amorțeală plăcută i se strecura dinspre degetele de la picioare spre creier. Toată după-amiaza, simțurile lui fuseseră dezlănțuite, dar opiaceul începea în sfârșit să-și exercite magia și Robert Stonehill era din nou împăcat.

Abandonase mașina furată lângă King's Cross, apoi se grăbise spre ascunzătoarea din Archway. Nu se punea problema să se întoarcă la ospiciu și, în plus, avea nevoie de timp ca să gândească. Nu avea habar cum făcuse Brooks conexiunile, dar îl deconspirase și acum era un om urmărit. Nu văzuse nimic la știrile locale, ceea ce era destul de încurajator, iar marea lui speranță era ca Brooks să acționeze de una singură. Dacă asta era situația, i-ar fi fost greu să mobilizeze poliția din Londra. Ultimul lucru de care avea el nevoie acum, când victoria lui finală era atât de aproape, era ca Poliția Metropolitană să facă presiuni asupra lui.

Fusese foarte atent: părăsise Southampton-ul imediat după arestarea lui Helen, iar în Londra își crease noi identități. Ajunsese până la a se aciua într-o clădire părăsită din Archway, plină de ratați, drogați și vagabonzi, tocmai pentru a rămâne nedetectat. Îi detesta pe oamenii cu care împărțea acest spațiu părăginit – nu făceau decât să-și aștepte moartea –, dar uneori puteau fi utili. Heroina pe care tocmai o cumpărase era de mâna a treia, dar avea efectul necesar.

Rămase cu ochii strâns închiși, străduindu-se să nu audă casetofonul antic care reda muzică reggae – Dumnezeule, cât putea să urască reggae-ul –, mai ales că avea nevoie disperată de somn. Dar, oricât ar fi încercat, nu se putea izola. În dimineața

asta totul fusese în regulă, acum totul sărise în aer, iar amenințarea capturării era o posibilitate reală.

Ce ar fi trebuit să facă? Până la procesul lui Helen mai erau câteva luni. Trebuia să se ascundă și să lase timpul să treacă? Respinse imediat această idee – ar fi înnebunit în squatul ăsta și, în plus, trebuia în continuare să trăiască. Oare Brooks își dăduse seama cum se întreținuse el? Existau șanse bune să-și fi dat seama, ținând cont de apariția ei la ospiciu. Robert trebuia să schimbe abordarea, poate să-și ia o slujbă umilă undeva de unde să poată face rost de datele necesare spargerii conturilor bancare ale oamenilor. Ar fi trebuit să fie departe de nordul Londrei și să scoată bani buni din asta – refuza să trăiască asemenea animalelor din jurul lui și, oricum, dependența lui de droguri devenea din ce în ce mai scumpă.

Era greu să-ți dai seama care ar fi cel mai bun lucru de făcut sau ce surprize puteau să aducă următoarele câteva săptămâni, dar un lucru era sigur: nu avea să renunțe niciodată, și nici nu avea să se tempereze în demersul lui de a o distruge pe Helen Grace. Iar dacă Brooks sau oricine altcineva îl făcea să iasă la lumină, avea să se lupte cu acela pe viață și pe moarte. Indiferent ce i-ar fi rezervat viața, avea să meargă până la capăt.

66.

Fiecare pas era un chin, dar ea continuă să meargă.

Asistentele voiseră s-o țină pe Alexis la infirmerie, dar Guvernatoarea insistase ca *toate* deținutele să fie închise în celulele lor după căderea întunericului, așa că ele cedaseră și se oferiseră s-o transporte pe Alexis în celulă cu căruciorul. Bineînțeles, ea refuzase și urmase o ceartă aprigă, în care doctorii o acuzaseră că vrea să-și agraveze în mod deliberat rănile. Discuția se încinsese rapid, dar doctorii cedaseră când devenise clar că Alexis e în stare să le rupă capul, ca să câștige disputa. Și tocmai de asta Alexis mergea acum târșâit pe rampele pustii ale Aripii B, în timp ce două asistente o urmăreau de la o distanță discretă.

Durerea era insuportabilă, iar Alexis avu de mai multe ori impresia că o să leșine, dar se forță să meargă mai departe. Se dusese singură la infirmerie și tot așa avea să se întoarcă la celula ei. Traversase deja două aripi și era foarte aproape de celula ei, dar trecu rapid pe lângă ea, îndreptându-se spre ușa de la trei celule distanță.

— Alexis, am avut o înțelegere…

Asistentele, surprinse, se grăbeau deja spre ea, dar Alexis se repezi înainte. Era hotărâtă să se vadă cu Annie Căruț înainte de închiderea celulelor, și accelerase brusc, deoarece Cameron Campbell era la jumătatea rondului său și se pregătea să închidă celula lui Annie.

— Te rog, icni Alexis către gardian.

Parcurse împleticit ultimii câțiva metri, incapabilă să spună mai mult din cauza durerii pârjolitoare. Campbell nu făcu niciun gest să îi împiedice avansarea, părând mai mult amuzat decât furios. Ignorând protestele personalului

medical, Alexis puse mâna pe perete ca să-și țină echilibrul și întinse capul după tocul ușii, ca să se uite în celulă. Annie era lungită pe pat, cu un roman în mână, culegând bomboane de ciocolată dintr-o cutie aproape plină, de lângă ea.

— Bună, Annie!

Se străduise din răsputeri să o spună pe un ton energic, dar vocea ei era subțire și stridentă. Annie nu ridică privirea, părând absorbită de cartea ei.

— E totul în regulă? insistă Alexis, sperând împotriva rațiunii să primească un semn de favoare din partea protectoarei ei. Ai nevoie de ceva?

În sfârșit, Annie ridică privirea. Nu spuse nimic, doar își trecu ochii peste silueta jalnică din fața ei, în timp ce fruntea i se încrunta încet. Apoi puse cartea cu grijă pe masă și se întoarse spre Campbell, care stătea în ușă:

— Acum puteți închide, domnule Campbell.

Își coborî privirea și continuă să citească. Alexis încercă să protesteze, dar era prea târziu. Campbell trânti ușa și trecu la celula următoare.

Pentru o clipă, Alexis nu știu ce să facă. Unei părți a ei îi venea să plângă, iar cealaltă jumătate ar fi vrut să-l tragă pe Campbell înapoi și să-l oblige să deschidă celula. Dar, în cele din urmă, nu făcu nimic, privind pierdut spre ușa încuiată.

— Nu faci decât să agravezi lucrurile, o auzi acum pe una dintre asistente. Așa o să te doară și mai mult.

Aveau dreptate, dar Alexis continuă să rămână unde era. Picioarele îi erau într-adevăr amorțite și avea impresia că brațele îi ard, dar chinul fizic nu se putea compara cu durerea crâncenă a respingerii ei. De când ajunsese la Holloway, se bazase pe Annie că o protejează și făcuse orice fapte josnice îi ceruse acest mentor, dar acum fusese înlăturată.

În cele din urmă, le lăsă să o conducă la celula ei. Asistentele încercară să o consoleze, dar în seara asta disperarea lui Alexis era totală. Acum nu mai exista nimeni care să o țină în siguranță, iar

când ușa celulei se trânti în urma ei, sunetul acesteia i se păru un clopot de moarte.

67.

Urla la lună, făcând apel la Dumnezeu să îi curme suferința. În seara asta, Lucy era în vervă și își blestema nașterea, mama și chiar pe Atotputernicul însuși, ocărându-și soarta. În astfel de nopți era greu să o ignori – deja începuseră, drept reacție, huiduielile –, dar Helen încercă să facă abstracție de zgomot. Nu-și permitea să se lase distrasă. Era aproape 9 fără un sfert – cronometrul până la întâlnirea ei cu Bradshaw pornise.

Închiderea celulelor se derulase fără probleme. Campbell trântise ușa celulei lui Helen, în timp ce îi adresa câteva ocări alese. Apoi plecase – asemenea majorității gardienilor, nu zăbovea atunci când încuia deținutele pe timpul nopții.

Deja de peste o oră Helen nu mai văzuse nici urmă de Campbell. Nu putea fi complet sigură că el părăsise aripa, dar era un risc pe care trebuia să și-l asume, așa că se lăsă în genunchi și își scoase din buzunar legitimația. Nu era sigură că aproximase bine distanțele și nu se grăbi atunci când introduse cardul în mica fantă dintre ușă și toc. Trebuia să facă asta corect – dacă scăpa cardul, nu doar că tentativa ei de evadare ar fi eșuat, dar și risca să se dea de gol.

Marginea cardului ajunse la limba groasă de oțel. O împinse în jos, sporind încet presiunea. Dar limba refuza să se miște. Încercă iar, de data asta mai tare, dar cardul începu să se îndoaie și Helen îl retrase rapid, temându-se să nu se rupă. Se ridică în picioare, înjurând, și încercă asupra limbii de sus. Și ea refuză să se deplaseze și Helen era pe cale să scoată cardul și să se recunoască învinsă, când, în sfârșit, simți mișcare. Încercă iar, forțând milimetru cu milimetru și, în sfârșit, limba se retrase din lăcașul ei cu un zgomot satisfăcut. Helen reveni la limba de jos și descoperi că acum

ușa stătea mai lax în toc, iar bara de oțel cedă presiunii ei. Reușise.

Deschise ușa grea și se furișă afară. Zăbovi în intrând, întinzând gâtul ca să vadă dacă drumul e liber. Spre ușurarea ei, aripa era pustie și tăcută. Până și Lucy păruse să se fi calmat, așa că Helen trase ușa în urma ei, oprind-o imediat înainte de închiderea completă. Nu era perfect, dar asta era. Se făcuse deja aproape ora 21:00 și știa că Sarah Bradshaw nu o să aștepte. Verifică încă o dată că e singură, ieși din ascunzătoare și începu să parcurgă silențios rampa.

68.

Din poziția ei de sus, silueta o urmări pe Helen Grace cum se furișează de-a lungul pasarelei. Nu era nicio surpriză că se pusese pe treabă. Nu avea încredere în ancheta internă despre moartea lui Leah și, în mod evident, decisese să se ocupe chiar ea de asta. Metodele ei nu fuseseră deosebit de subtile – încă mai avea multe de învățat despre intrigile închisorii – și provocase prin asta furia mai multor părți interesate. În mod frustrant însă, Helen Grace părea să fie făcută dintr-un material mai dur decât anticipaseră toți – supraviețuise deja în fața a două tentative de neutralizare. Avea să reziste în continuare norocul ei? Sau a treia oară avea să fie cu ghinion?

Grace părăsi acum aripa și totul redeveni tăcut. Era cea mai frumoasă parte a zilei, când zgomotul și furia se stingeau, ca să fie înlocuite de o nefericire liniștită. Femeile erau singure în celule, fără altă companie decât conștiința lor, reflectând la tot ce făcuseră și la tot ce pierduseră. Era un moment tenebros, de care se bucurau doar paraziții închisorii.

Cât avea să lipsească Grace? Unde se ducea? În seara asta era riscant să acționeze din nou, dar nu avea de ales. Proud și echipa lui căutau, Grace de asemenea, și nu se putea ști ce aveau să descopere. Silueta ieși dintr-un intrând întunecos și avansă rapid de-a lungul rampei, după care coborî silențios la Nivelul Doi. Numerele celulelor treceau unul după altul și, nu după mult timp, ajunse la B33. Vizeta culisă silențios, lăsând să se vadă o deținută culcată pe spate, pe pat. Totul era așa cum trebuia să fie, așa că silueta băgă mâna în buzunar, căutând senzația liniștitoare dată de ac și ață.

Deci asta era. Nu mai avea niciun rost să amâne. Era timpul să se apuce de lucru.

69.

— N-o să fie plăcut, dar nu ai de ales. Trebuie să strivești chestia asta imediat.

Sanderson îl privi fix pe Gardam, întrebându-se dacă acesta alesese în mod deliberat un termen colorat. Era oare posibil ca lui Gardam să-i facă *plăcere*? Lui Sanderson cu siguranță nu îi făcea plăcere – intrase în poliție ca să prindă răufăcători, nu ca să-și judece colegii.

Sanderson și Charlie nu se înțelegeau prea bine de o vreme, dar nu se putea nega că au un trecut împreună.

Charlie intrase în Poliția din Hampshire puțin înaintea ei și fusese bunătatea întruchipată când îi arătase cum funcționează lucrurile. Din punctul de vedere al lui Charlie, erau o echipă – Charlie nu îngăduise niciodată speranțelor sau ambițiilor ei să îi influențeze relațiile cu colegii. Sanderson nu ar fi putut să spună același lucru despre ea, și acum avu un sentiment de rușine amintindu-și cum se suise pe spatele lui Charlie și apoi al lui Helen, ca să ajungă într-un post sus-pus. Dacă ar fi fost în situația asta, Charlie s-ar fi comportat cu mai multă… grație.

— Dacă nu te debarasezi de ea, atunci echipa o să creadă că ceea ce spune ea poate avea vreo valoare. Mai mult, o să creadă că tu ești slabă.

— Eu cred că ei mă cunosc ceva mai bine decât atât.

— Au asistat cu toții la confruntare. Probabil i-au auzit ultimatumul. Dacă cedezi acum, ce spune asta despre tine?

— Înțeleg asta, dar ar trebui să ne oprim puțin să luăm în considerare probele, nu-i așa?

— Ce probe? Detectivul-sergent Brooks poate să-și urmeze oricât vendeta împotriva lui Robert

Stonehill, dar asta nu înseamnă că ceea ce afirmă ea conține vreun gram de adevăr.

— A atacat-o și a fugit de acolo…

— Pentru că e un escroc. Un pungaș și un hoț care e urmărit neîncetat de o polițistă obsesivă și instabilă. Nu există niciun fel de probă care să îl pună în legătură cu crimele și, sincer, sunt surprins că îngădui unui polițist de rang inferior să te ducă de nas în felul ăsta. Ce a dovedit Brooks până acum? Că Stonehill există. Știam asta deja. Că are o înclinație pentru infracțiuni mărunte. Nici asta nu e ceva nou…

— Dar dacă am putea să vorbim cu el, să-l interogăm cum se cuvine, atunci am avea cel puțin șansa de a lămuri odată pentru totdeauna…

— Ai lămurit asta acum 24 de ore, dacă ai uitat cumva. „Cazul a fost închis”, așa ai spus. Și eu așa aș vrea să rămână. Las-o pe Brooks să-și distrugă cariera, dacă asta vrea ea, dar n-o lăsa să te tragă și pe tine după ea.

Sanderson nu știa prea bine ce să răspundă, dar Gardam încă nu terminase.

— Vremea ei a trecut. A ta abia începe. Așa că fă ceea ce trebuie, Joanne!

70.

Sala de gimnastică pustie părea imensă și rece în lumina lunii. Echipamentul sportiv abandonat arunca umbre lungi, iar frânghiile groase atârnate de tavan păreau de-a dreptul sinistre, amintind de o epocă mai veche, în care la Holloway se făceau încă execuții.

Helen închise încet ușa în urma ei. Spațiul neînsuflețit o făcea să se înfioare și, dintr-odată, își dădu seama cât de vulnerabilă e. Nu avea nicio armă, niciun mijloc de a se apăra. Dacă era surprinsă aici, nu avea cine să-i sară în ajutor.

— Sarah?

Vocea ei răsună în întreaga sală goală, dar nu răspunse nimeni. Oare Sarah se răzgândise? Era oare posibil ca Helen să fi căzut cumva într-o capcană?

— Sarah, ești aici? șopti Helen, cu o voce strangulată, nefamiliară și neplăcută.

Acum, din penumbră, apăru o siluetă. Helen își miji ochii să vadă cine e, dar era imposibil să-ți dai seama în lumina slabă. Își înghiți teama, avansă și fu ușurată să vadă cum se apropie fața suptă a lui Sarah Bradshaw.

— Spune ce vrei și apoi pleacă, zise Bradshaw.

Arăta groaznic – palidă, trasă la față și tensionată –, așa că Helen o întrebă direct:

— Știai că Leah Smith era însărcinată?

Expresia lui Sarah sugera că nu știuse.

— Nu… eu…

— Cine sunt candidații probabili?

— De unde să știu eu?

— Pentru că nu a avut niciun vizitator masculin. Trebuie să fie vorba de un angajat. Lucrezi aici de suficient timp, îți cunoști colegii.

— Ești sigură… referitor la sarcină, vreau să spun?

— E în raportul medicului legist. Nu l-ai citit?

— Nu e treaba mea. Am făcut rost de el pentru tine, cum mi-ai cerut, dar atât. Nu mi-am dorit niciodată să particip la așa ceva.

— Prea târziu, așa că dă-mi niște nume. Cineva care are o reputație, cineva care e prietenos cu fetele. Cineva care are acces la celule…

Helen tăcu, privind-o pe Sarah. Aceasta părea încă și mai puțin doritoare să se afle aici.

— Nu-mi ascunde nimic, Sarah. Ai mult mai multe de pierdut decât mine.

— N-am văzut niciodată nimic.

— Dar…

— Dar… mai auzi unele lucruri.

— Despre?

Sarah tăcu iar – oare ceea ce vedea Helen în ochii ei era frică?

— N-o să te mai avertizez încă o dată, o amenință Helen. O femeie aflată în grija ta a fost ucisă și violată cu brutalitate…

— Campbell.

Sarah păru straniu de ușurată după ce spuse asta. Privi rapid spre ușă, apoi adăugă:

— A trecut printr-o grămadă de închisori și, știi, zvonurile se țin după el. Despre cum trata fetele. Cred că îi plac alea rele… dar nu știu dacă are genul ăsta de interes.

— Adică?

— Păi, am auzit o poveste din Wakefield: acolo a pus taserul pe o fată doar pentru distracție. Nu l-am văzut niciodată să facă ceva, dar asta nu înseamnă nimic. Ăia deștepți se ascund mereu la vedere, nu?

În mintea lui Helen apăru brusc o imagine cu Jonathan Gardam în timp ce încerca s-o siluiască, dar ea o alungă rapid.

— Dar ceilalți? Robins, Kirkham, Malik…?

— De ce nu? Toți au scule, nu-i așa? Dar, sincer, nu întrebi pe cine trebuie. Ei nu vorbesc cu mine, nu mi se confesează…

— Dar cui i se confesează?

— Cred că între ei. E un club destul de închis. Îmi pare rău, dar asta e tot ce pot să-ți spun…

Sarah o luă spre ieșire pe lângă Helen, grăbită, fără să aștepte să i se permită să plece. Helen nu făcu niciun gest s-o oprească – obținuse informația de care avea nevoie. Avusese și ea suspiciuni referitoare la Campbell – era excesiv de familiar cu deținutele și, în același timp, sadic – și se întrebă acum dacă tentativa lui Campbell de a arunca responsabilitatea pentru uciderea lui Leah direct asupra *ei* nu fusese cumva o tactică deliberată de a-și ascunde propria vinovăție. Era el cel care o amuțise pentru totdeauna pe Leah?

Ușa se închise în urma lui Sarah, făcând-o pe Helen să tresară și să se îndrepte și ea spre ieșire. Riscase mult ca să vină aici, dar meritase. Acum provocarea era să se întoarcă în celula ei, în siguranță.

71.

Ziarul căzu pe birou, în timp ce Celia Bassett se prăbușea pe scaun. Fusese o zi chinuitoare – deținute neliniștite, angajați răzvrătiți și nesfârșite întrebări, întrebări, întrebări. Faptul că Leah Smith fusese în primul stadiu al graviditații schimba totul, scoțându-i în față pe gardienii ei. Trebuia să susțină ancheta Serviciului pentru Detenție și Eliberare Condiționată și, în același timp, să-și apere angajații. Era o linie de demarcație fină, iar Celia nu știa prea bine cum ar fi cel mai potrivit să procedeze. În orice direcție ar fi luat-o, era o situație perdantă.

Principala știre a *Evening Standard* era asasinarea brutală a lui Leah Smith. Celia nu era surprinsă să vadă sub titlu numele Emiliei Garanita. De mai multe ori, Garanita se dovedise a fi un spin în coasta Celiei, încercând de numeroase ori să străpungă paza închisorii. Drona fusese cea mai ingenioasă tentativă a ei, chiar dacă, bineînțeles, nu recunoscuse că ea e responsabilă. Nu era peste tot plin de jurnaliști? Acum Garanita se dedicase complet asasinării lui Leah Smith și găsise timp să ticluiască un articol captivant, pe două pagini, axat pe Helen Grace, cu tot cu o fotografie a deținutei maltratate care se odihnea în infirmeria închisorii. Corelând informațiile, articolul zugrăvea o imagine a Holloway-ului drept un loc periculos și lipsit de legi – asta fiind, fără îndoială, și intenția autoarei.

Celia primise deja un telefon de la Ministerul de Interne și promisese o anchetă internă minuțioasă cu scopul de a depista modul în care fusese făcută acea fotografie. Dar nu era sigură la ce o să ajute asta. Putea fi vorba de o asistentă, de un gardian sau chiar de o altă deținută. Oricâte precauțiuni ar fi luat, telefoanele păreau să găsească o modalitate de a pătrunde în închisoare, iar Celia știa că

vinovatul avea să fie imposibil de găsit. Dar trebuia măcar să se prefacă.

Răsfoi ziarul, analizând ultima parte a reportajului scris de Garanita. Descrierea mutilării lui Leah nu era precisă, ceea ce avea să ofere un anumit sprijin echipei de relații cu presa, iar jurnalista nu părea să știe că nefericita deținută era însărcinată, atunci când murise. Dar cât puteau să țină ascunsă această informație? Și ce urma să se întâmple atunci când, în sfârșit, ea avea să se scurgă?

Marea ei speranță era ca SDEC să aresteze rapid pe cineva și să închidă această anchetă înainte ca lucrurile să escaladeze, dar cât de probabil era asta? Interviurile cu angajații nu duseseră nicăieri, doar alimentaseră o ostilitate reciprocă, iar Proud păruse stresat și nemulțumit, atunci când plecase din biroul ei, cu o seară în urmă. Cât avea să se mai prelungească acest coșmar? Și, mai important, unde avea să ducă el?

Celia nu avea un soț la care să se întoarcă acasă. Niciun partener în fața căruia să se descarce. Și tocmai de aceea era aici, închisă în biroul ei seara târziu, citind articolul devastator al lui Garanita la adresa închisorii *ei.* Singurul ei prieten, dacă îi puteai spune așa, era cuibărit în sertarul biroului din fața ei.

Fusese o zi foarte grea, așa că Celia scoase sticla de Jameson din sertar și își puse un pahar plin. Își promisese că o să se lase curând, dar alcoolul o chema iar și în seara asta nu avea puterea de a i se opune.

72.

Sanderson scoase o țigară din pachet și o aprinse. Cumpărase un pachet de 20, în locul obișnuitului pachet de 10, așteptându-se la o noapte de insomnie.

Nu se simțise niciodată atât de încolțită. Gardam fusese cât se poate de clar – voia ca Charlie să fie dată afară în șuturi. Cu câteva ore mai devreme, Sanderson decisese să-i facă pe plac. Charlie o mințise în mod repetat, îi contestase autoritatea și o făcuse de râs în fața echipei. Sanderson se convinsese că, pentru a păstra controlul asupra unității, trebuia să se debaraseze de vechea ei prietenă.

Sanderson sacrificase atât de multe lucruri ca să ajungă aici. Arestarea lui Helen fusese un mare pariu, care putea să ricoșeze într-un mod oribil. Astfel, trebuia să suporte o grămadă de ostilitate și suspiciune din partea celorlalți polițiști, care se întrebau acum dacă pot avea încredere în ea, dată fiind promptitudinea cu care o „aranjase” pe fosta ei șefă. Dar Sanderson considera că nu avusese de ales. Probele vinovăției lui Helen existau și puteau fi văzute de toată lumea, iar pentru crimele acelea trebuia arestat cineva. După arestarea ei, crimele încetaseră, iar asta, mai mult decât orice altceva, liniștise întrucâtva echipa. De asemenea, îi permisese lui Sanderson să se convingă că făcuse ceea ce trebuia.

Acum totul îi cerea să desăvârșească procesul și să scape Southampton-ul de ultima apărătoare a lui Helen. Și totuși, Sanderson ezita să apese pe trăgaci.

Convingerea lui Charlie era totală. În asemenea măsură încât astăzi își riscase viața, ca să dovedească faptul că avea dreptate. Nu era nebună și nu era nici proastă. Ar fi făcut ea toate astea,

când avea un copil mic acasă, dacă nu ar fi crezut *cu adevărat* că Robert Stonehill îi făcuse o înscenare lui Helen? În mod evident, Stonehill se aflase în fața clădirii tribunalului atunci când Helen fusese pusă sub acuzare, ceea ce ridica mai multe întrebări. Dispariția lui din Southampton imediat după arestarea lui Helen era și ea suspicioasă. Era oare posibil ca el să fi plantat în mod deliberat probe, ca să-și distrugă singura rudă? În mod evident, Charlie așa credea.

Era oare de ajuns? Existau suficiente dubii referitoare la condamnarea lui Helen, ca să riște lucrul pentru care trudise atât de mult timp? Era pregătită să-și asume acest risc?

Sanderson strivi țigara și scoase alta. Avea senzația că poate să fumeze tot pachetul fără ca asta să o ajute să ajungă la o decizie. În oricare parte ar fi sărit, drumul era plin de pericole.

73.

Helen avansa silențios pe rampă, uitându-se precaută după gardieni. Convorbirea cu Sarah fusese scurtă, ceea ce însemna că existau șanse bune ca încă să nu-i fi fost sesizată lipsa. Paznicii făceau uneori verificări ale celulelor în miez de noapte, dar ocările pe care le primeau din partea celor trezite din somn erau de asemenea natură, încât, de obicei, nu-și mai băteau capul cu asta. Helen era la doar câteva minute de „casă” și urcă în ritm alert scările spre Nivelul Doi, nerăbdătoare să ajungă în celula ei.

Însă, imediat ce ajunse în vârful scărilor, văzu mișcare. O siluetă țâșni de la o celulă din capătul rampei și dispăru rapid după colț. Viteza fugarului fusese atât de mare, că Helen abia percepu ceea ce văzuse – fusese doar o pată întunecoasă din colțul câmpului ei vizual. Dar instinctul ei prelua controlul și Helen porni în urmărirea siluetei fugare. Oare ucigașul lovise din nou? Dacă da, era cea mai bună ocazie să-l prindă.

Nu dădu atenție propriei ei siguranțe sau posibilității stupide de a fi prinsă noaptea în afara celulei, ci alergă pe rampă, devorând metrii, spre capătul coridorului. Gâfâia și o dureau groaznic coastele, dar continuă cu îndârjire. Dădu colțul în fugă exact la timp ca să vadă cum ușile batante din față se închid. Helen se năpusti spre ele și fu surprinsă să vadă coridorul gol. Apoi auzi pași pe pasarela de deasupra. Se puse imediat în mișcare, urcând scările metalice câte trei trepte deodată. Acum mușchii picioarelor o ardeau și genunchii protestau, dar se forță să meargă mai departe. Ajunse la Nivelul Trei, ultimul nivel al aripii, și se uită în stânga și în dreapta, după care întrezări, chiar în capătul rampei, o siluetă înaltă care se lupta cu ușa de acces. Dacă ușa era încuiată,

fugarul era prins – singura cale de coborâre erau scările pe care tocmai urcase Helen.

Aceasta iuți pasul, în urmărirea siluetei. Se apropia tot mai mult – își imagina deja cum intră în el și îi izbește trupul înalt de ușa grea. Dar, dintr-odată, silueta se mișcă, trecând peste gardul rampei. Lui Helen nu-i venea să creadă ceea ce vedea și urmări, uluită, cum silueta sare în golul de dedesubt.

Căzu tot mai jos și se izbi violent de plasa împotriva sinuciderii. Plasa era făcută din frânghii solide, iar Helen auzi zgomotul impactului și mârâitul sugrumat de durere care îl însoți. Ajunse la gard și se aplecă peste el. Spre surpriza ei, silueta se pusese deja în mișcare, cățărându-se spre rampa de la Nivelul Unu.

Helen își trecu un picior peste gard, apoi pe celălalt. Acum stătea în echilibru pe el, gata să sară. Însă fugarul ieșise deja din rețea și se îndepărta șchiopătând pe rampă.

Helen se trezi că trece iar de cealaltă parte a gardului. Nu era sigură dacă din lașitate sau simț practic, dar, dintr-odată, nu îi mai surâdeau posibilele urmări ale unei astfel de căderi lungi, mai ales cu o cutie toracică deja vătămată. Poate că încă mai avea șansa de a prinde silueta fugară, deoarece mișcările ei păreau acum să fie trudnice, așa că se repezi pe scări în jos, sărind ultimele câteva trepte, apoi le coborî în fugă și pe cele spre Nivelul Unu.

Helen spera să-i taie drumul criminalului și era nerăbdătoare să pună capăt acestui caz tulburător, dar când ajunse la nivelul de jos descoperi dezamăgită că acesta e pustiu. Ușile celulelor erau toate închise, rampele goale și nu se vedea niciun semn de viață. Deschise ușile de acces și se uită pe coridor. Și el era gol, iar ușile din celălalt capăt erau nemișcate. Helen se prăbuși la podea, epuizată și demoralizată.

Prada ei scăpase.

74.

Charlie se opri pe palier, privind lung ușa închisă din fața ei. Își dorea cu disperare să apese pe clanță și să intre, ca să încerce să repare răul pe care îl făcuse, dar nu îndrăznea.

Cearta pe care o avusese cu Steve, derulată în șoapte aprige ca să nu o trezească pe Jessica, fusese cea mai rea dintre toate. Erau un cuplu iubitor, dar certăreț, obișnuit să-și rezolve dezacordurile printr-un schimb viguros de opinii. Dar de data asta se ajunsese la cu totul alt nivel și Charlie nu avea habar cum să-l împace pe cel care îi era partener de 15 ani.

Se întorsese acasă târziu, așa că Steve era deja prost dispus. Când văzuse vânătăile ei și îi auzise explicațiile, iritarea lui se transformase în furie și uluială. Susținuse întotdeauna dorința lui Charlie de a lucra și își modificase programul lui de lucru, ca să îi permită să facă asta.

Dar exista un aspect al slujbei ei pe care el nu îl suporta: pericolul care o pândea din când în când. Uneori, Steve dădea vina pe natura muncii ei, alteori pe natura impetuoasă a lui Charlie. În seara asta, optase pentru cea din urmă.

— Acum nu e vorba despre mine, șuieră el. Ai un *copil.* O fetiță care te iubește și are nevoie de tine. Dar tu te arunci pe stradă printre mașini și ești lovită…

Charlie încercă să-i explice, dar în seara asta, Steve nu se lăsa redus la tăcere.

— Apoi… apoi nici nu te gândești să te duci la spital? Sau să mă suni? Nu, tu te duci imediat la Sanderson, ca să continui cruciada ta stupidă.

Charlie obiectase față de modul în care descrisese el campania ei de eliberare a lui Helen, dar era doar o diversiune. Steve avea dreptate, n-ar fi trebuit să-și riște viața și sănătatea în urmărirea lui Stonehill și n-ar fi trebuit să fie atât de nepăsătoare încât să nu-i spună și lui ce se

întâmplase. Era destul de sigură că nu suferise nicio vătămare fizică gravă, dar o durea tot trupul și n-ar fi fost cine știe ce să-și facă un control. Știa că Steve o mustră doar pentru că o iubește, dar asta făcea ca totul să fie și mai rău. Putea să facă față furiei lui, dar ceea ce o afecta de fapt era durerea din spatele acestei furii.

Trecu mai departe pe palier și se instală pentru noaptea aceea în camera goală. Detesta să fie despărțită de el – îi plăcea să aibă noaptea lângă ea trupul lui liniștitor – și se întrebă cât avea să dureze exilul ei. Se simți complet nenorocită, în timp ce se învelea cu păturile. Îl dezamăgise pe Steve. O dezamăgise pe Jessica.

Și, chiar dacă nu voia să recunoască asta, o dezamăgise și pe Helen.

75.

Helen se opri în ușă, scârbită de priveliștea din fața ei. După ce urmărirea eșuase, se întorsese la celula din care țâșnise fugarul. Spre groaza ei, ușa celulei era întredeschisă, iar pe patul dinăuntru era întinsă o formă, acoperită de la cap la picioare cu o pătură zdrențuită.

Helen încercă să-și mai liniștească furtuna emoțională care o cuprinsese și păși înainte, dar, când întinse mâna ca să apuce pătura, văzu că ea îi tremură violent. Închise ochii, inspiră și expiră prelung, încercând cu disperare să-și redobândească stăpânirea de sine. Dar inima îi bubuia și nu avea cum să-și liniștească tulburarea, așa că făcu și ultimii pași și trase încet pătura de pe pat.

Pătura căzu, iar Helen întinse mâna ca să se sprijine de perete. Pe patul din fața ei era întinsă Jordi. Ochii îi fuseseră cusuți, iar un zâmbet îi trăgea colțurile gurii în sus, acolo unde copcile îi întindeau pielea. Instinctiv, lui Helen îi veni să fugă din fața acestei scene groaznice, să se ascundă de priveliștea sfâșietoare a acestei mame a doi copii. Dar se trezi că îngenunchează lângă cadavru. Își trase mâneca pentru a-și acoperi mâna și mângâie obrazul lui Jordi, rostind pentru ea o rugăciune tăcută. Helen nu era deloc religioasă, dar Jordi era și lui Helen i se părea important ca ea să părăsească această lume scăldată în iubire și tandrețe, și nu mânjită de atingerea crudă a unui criminal.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar și le șterse cu asprime. Trupul lui Jordi era cald încă, dar Helen vedea că rigor mortis începea să se instaleze. Asta o îmboldi – oricât de distrusă ar fi fost de priveliștea prietenei ei brutalizate, trupul lui Jordi

devenea din ce în ce mai greu de manipulat. Trebuia să o examineze acum.

Așa cum se așteptase, urechile lui Jordi erau pline de un jeleu dens și limpede. Helen nu îndrăzni să atingă cadavrul, așa că se aplecă să miroasă substanța. Avea un iz puternic de petrol, așa că probabil era vaselină. Își mută privirea mai jos și fu tulburată să vadă că și vaginul lui Jordi fusese cusut. Se gândi să o rostogolească, să se uite la fund, dar acum fiecare secundă conta, așa că luă de la sine înțeles că ucigașul lucrase cu minuțiozitate.

Trecu mai sus, ca să examineze fața și gâtul lui Jordi. Nicio zgârietură, nicio vânătaie. La fel, mâinile ei nu lăsau să se vadă nicio rană defensivă, iar unghiile ei lungi și fermecătoare erau toate intacte. Era posibil ca ucigașul să o fi drogat? Să se fi furișat în timp ce ea dormea și să-i aplice cloroform sau ceva similar? Helen se aplecă până când nasul ei aproape îl atinse pe cel al lui Jordi – nu simțea niciun miros, dar asta nu dovedea nimic. Existau și echivalenți inodori.

Un zgomot brusc o făcu să ridice ochii și să privească agitat spre ușă, dar era doar o deținută care plângea în somn. Își reîndreptă atenția asupra cadavrului, trecându-și ochii peste suprafața pielii, căutând urmele înțepăturilor acelor taserului. Erau o grămadă de tatuaje, cicatrice și cruste vechi, chiar și urmele arsurilor din copilărie aplicate de sadica ei mamă. Dar niciun semn că pielea de pe față, gât sau brațe fusese străpunsă în ultimele câteva ore. De fapt, pielea lui Jordi părea practic neatinsă, iar partea de sus a trunchiului la fel de tonifiată și de atrăgătoare ca întotdeauna, cu o cruciuliță de argint odihnindu-se pe pieptul ei generos.

Helen își trase mâna și mai adânc în mânecă și ridică brațul stâng al lui Jordi, ca să poată examina și acea parte a trunchiului ei. Nimic suspect – așa că făcu la fel cu brațul drept, iar de data asta,

atunci când se aplecă să examineze pielea de dedesubt, observă ceva. În subsuoara dreaptă a lui Jordi era o urmă roz mică. Ar fi fost ușor de ratat, cum era îngropată în țepii întunecați ai subsuorii ei rase cu intermitență, dar lui Helen îi sări în ochi. Era o urmă de ac proaspătă. Jordi făcuse mari eforturi să se lase de heroină, așa că ce însemna asta? Își autoadministrase injecția într-un moment de slăbiciune? Sau o injectase *altcineva*?

Își continuă examinarea, dar mintea ei se învârtea acum în jurul urmei de ac. Peste câteva secunde, Helen sări în picioare, blestemându-se pentru prostia ei. Nu mai ezită, ci făcu stânga împrejur și porni spre ușă, izbind cu cotul alarma de sinucidere.

Peste o secundă alarma stridentă porni, dar Helen plecase deja.

76.

Helen smulse țigările rupte din găurile lungi, apoi se apucă să lucreze la vată. Gardienii care răspundeau la alarmă aveau să treacă pe lângă celula ei dintr-o clipă în alta, așa că nu era timp de pierdut. Peste câteva secunde, lăcașurile erau curățate și Helen prinse de vizetă și trase ușa spre ea. Limbile intrară în lăcașul lor, iar ușa se închise cu un clinchet satisfăcut.

Helen oftă ușurată, se duse în grabă spre pat și scoase raportul medicului legist despre Leah din ascunzătoarea lui de sub saltea. Apoi se așeză în pat și își trase pătura peste cap. Dacă cineva s-ar fi uitat prin vizetă, ar fi presupus că e o deținută insensibilă, ca oricare alta, care încerca să se protejeze de urletul alarmei de sinucidere, ca să poată dormi.

Îi auzea deja pe gardieni cum tropăie pe rampă, înjurând și strigând. Dar Helen încercă să alunge orice gând referitor la lumea exterioară – *trebuia* să se concentreze. Răsfoi raportul, căutând examinarea externă a trunchiului lui Leah întreprinsă de Khan. Și iat-o, îngropată printre detalii despre rănile și tatuajele vechi – o mică urmă de înțepătură la subsuoara dreaptă. Nu avea nimic remarcabil, chiar dacă și Leah trecuse printr-un proces de dezintoxicare în ultima vreme. Leah era stângace, astfel că amplasarea înțepăturii avea sens. Dar Jordi nu era stângace. Cât de probabil era ca o persoană dreptace să se injecteze în subsuoara *dreaptă*? Era improbabil ca ea să-și folosească mâna stângă, mai slabă, pentru asta, iar a se injecta cu dreapta ar fi fost incomod.

Nu, Helen era sigură că prezența unei urme proaspete de ac pe trupurile ambelor femei era importantă. Fuseseră amândouă injectate cu droguri contaminate? Campbell cunoștea cu

certitudine trecutul lor legat de droguri și s-ar fi putut folosi de asta, ca să le lichideze. Pe de altă parte, orice alt membru al personalului ar fi putut să facă același lucru.

Vinovatul trebuia să fie cineva care avea acces facil la celule, care putea să le spargă după bunul lui plac, așa că Helen se gândi iar la ucigașul fugar. Păruse, fără îndoială, bărbat – silueta era înaltă, musculoasă și atletică, și purta haine închise la culoare, care sugerau uniforma albastru-închis a gardienilor. Helen se blestemă, pentru că nu se uitase mai atent. Avea suspiciuni puternice, dar pe moment erau doar suspiciuni. Avea nevoie de certitudine, avea nevoie de fapte.

Acum pe coridorul de afară se auzeau strigăte, iar unul dintre gardieni fu trimis să o aducă pe Guvernatoare. Deținutele începeau să se dezmeticească și să-și dea seama de situație, înțelegând că nu era vorba despre un cod negru. Femeile se strigau unele pe altele, căutând informații, în timp ce gardienii urlau la ele să tacă.

Helen auzea frica din întrebările deținutelor și simțea panica crescândă din interiorul închisorii, dar știa că trebuie să-și păstreze cumpătul. Fusese o noapte oribilă, care urma să aibă repercusiuni teribile pentru toți cei vizați, dar ea tocmai făcuse prima descoperire importantă în acest caz îngrijorător și depindea de ea să acționeze în consecință.

Îi datora asta lui Jordi.

77.

— Ești complet nebună?

Era dimineața devreme, dar Gardam reacționă cu o furie nereținută, atunci când Sanderson îl anunță că vrea să redeschidă cazul lui Helen Grace.

— Cu tot respectul, domnule, răspunse Sanderson rece. Aș prefera să nu-mi vorbiți așa.

— Păi cum ai vrea să-ți vorbesc, când e evident că ți-ai pierdut mințile? Aseară am spus foarte clar…

— Știu, și m-am gândit foarte bine, dar, în cele din urmă, asta este decizia mea. Am fost… *sunt* anchetatorul-șef al cazului Helen Grace și cred că trebuie să cercetăm mai atent implicarea lui Stonehill în asasinarea lui Jake Elder, Maxwell Car…

— Îmi amintesc numele lor, inspectore, o întrerupse Gardam. Îmi amintesc și corpul de probe care o implicau pe detectivul-inspector Grace. Cazul este în…

— E închis atunci când spun eu că e închis, domnule.

Provocarea lui Sanderson nu trebuia explicată mai mult de atât – dacă Gardam răsturna decizia ei și închidea cazul, Sanderson avea să fie obligată să se adreseze superiorilor *lui.*

— Și detectivul-sergent Brooks?

— A dezgropat o direcție de investigație potențial importantă, așa că mă va asista la…

— Chiar crezi că merită să-ți distrugi cariera pentru ea? o întrerupse Gardam cu brutalitate.

— Nu despre asta este vorba.

— Ba da, crede-mă, despre asta e vorba. Te-am promovat la rang de inspector și pot să fac în așa fel încât să aluneci înapoi în ierarhie.

— Nu-mi place să fiu amenințată…

— E doar enunțarea unei stări de fapt. Perspectivele tale viitoare depind de mine – de nimeni altcineva –, așa că nu-ți face iluzii cu privire la efectele deciziei tale. Te-am susținut în trecut și o să te susțin iar, dacă acum vei manifesta rațiune și dorința de a înota în direcția curentului. Așa că trebuie să decizi dacă vrei să fii o polițistă de carieră cu recomandări la dosar, cu un salariu generos și o pensie confortabilă. Sau dacă vrei să fii o ratată, o înfrântă.

Gardam se apropie, pătrunzând în spațiul ei.

— Ce alegi, Joanne? Ce *vrei* de la viață?

Sanderson își privi lung pantofii, evitând căutătura lui aprigă. Apoi, în sfârșit, ridică ochii, pentru a privi în ochii lui.

— Vreau să fac dreptate.

78.

Celia stătea cu capul în mâini, epuizată și demoralizată. Fusese o noapte oribilă, iar dimineața nu părea nici ea mai bună. Voia să închidă ochii și să facă totul să dispară, dar când ridică iar privirea, Benjamin Proud era încă în fața ei, părând frustrat și furios.

— O să am de-a face cu o revoltă, murmură ea în cele din urmă.

— Ai folosit o expresie nefericită.

— Știi ce vreau să spun, continuă ea iritată. Gardienii mei o să refuze să mai lucreze și o să cheme sindicatul. Știu de ce crezi că trebuie să faci asta…

— Atunci de ce te opui?

— Pentru că nu cred că unul din gardienii mei e responsabil pentru crimele astea și nu pot risca să-mi periclitez organigrama. Și așa lucrăm cu o echipă redusă, sunt epuizați, la capătul puterilor…

— Sunt suspecți legitimi într-un caz de dublă crimă și vor fi tratați ca atare, până când vor fi exonerați absolut toți…

— Nu știm suficient despre moartea lui Jordi Baines, ca să…

— Știu mai mult decât suficient despre moartea lui Leah Smith, ca să adopt această direcție de acțiune și mă aștept ca dumneata să îți dai acordul.

— Putem cel puțin să excludem personalul feminin?

— Inclusiv pe dumneata?

— Păi, nu aveam cum s-o las borțoasă pe Leah, nu? spuse Celia batjocoritor. Și, în caz că n-ai observat, în prezent gardienii mei percheziționează toate celulele din Aripa B, în căutarea unor probe pe care echipa dumitale încă nu a reușit să le găsească. Am nevoie pe teren de toți gardienii disponibili…

— Chiar și așa, o întrerupse Proud. Vreau ca *toți* gardienii să fie testați. Aș fi crezut că asta o să-ți facă viața mai ușoară, pentru că evită orice sugestie de tratament preferențial…

— Va trebui să mă lași să mă gândesc la asta puțin. Personalul e foarte tulburat de incidentul de noaptea trecută…

— Tu îți dai seama ce spui?

Disprețul lui Proud pentru ea devenise acum cât se poate de evident.

— Două crime… două crime brutale au avut loc în ultimele 48 de ore și tu vrei timp de gândire? Timpul pentru reflecție a trecut de mult, doamnă Guvernatoare.

Tonul lui brutal o provoca să aibă o reacție, dar când deschise gura să vorbească, Proud își continuă barajul:

— Crede-mă, ești *foarte* aproape să se ia împotriva ta măsuri disciplinare. Așa că eu m-aș gândi foarte bine la următoarea mea acțiune. Fă ce îți spun sau dă-te la o parte, pentru că se va întâmpla oricum.

Proud ieși din birou trântind ușa în urma lui. Celia lăsă iar capul în jos. Era mahmură, nedormită și dureros de conștientă că situația avea să se înrăutățească cu mult mai mult. Nu mai era îngrijorată din cauza carierei sau viitorului ei – parcă vedea cum de amândouă se alege praful –, ceea ce o îngrijora era conștiința ei. Cum ar fi putut să se mai suporte, dacă Proud avea dreptate? Ce putea să le spună fiicelor lui Baines? Băieților lui Leah Smith?

Oare chiar adăpostise, în tot acest timp, un criminal în serie la Holloway?

79.

Erau înghesuite ca niște vite. Deținutele îngrijorate fuseseră duse la cantină la prima oră, pentru ca celulele lor să poată fi percheziționate. În mod normal, asta le-ar fi îngrijorat – în micile lor celule erau ascunse tot felul de articole de contrabandă –, dar astăzi nimănui nu părea să-i pese de asta. Toate privirile erau ațintite asupra celulei B33 – celula lui Jordi.

Din locul în care stăteau, prizonierele puteau vedea polițiștii la treabă, purtând echipamentele lor albe, sterile. Unii intrau și ieșeau din celula lui Jordi, ducând pungi cu probe, alții cercetau cu minuțiozitate rampele, în căutarea posibilelor amprente. Toată această scenă stranie, derulată în bătrâna închisoare, nu făcea altceva decât să crească și mai mult nivelul de anxietate în rândul deținutelor.

Helen stătea la masă, flancată de Noelle și de Babs. În locul în care ar fi trebuit să fie Jordi era un gol – Jordi nu rata niciodată micul dejun și era întotdeauna o prezență plină de viață – și nimeni nu părea să știe ce să spună. Ce mai *era* de spus? În dimineața aceasta, lumea părea mai săracă și mai întunecată.

Helen aruncă o privire în jur și văzu cum se strâng grupurile obișnuite. Cele care își permiteau să își cumpere protecție se țineau pe lângă găști, iar cele care nu aveau această posibilitate încercau cu disperare să-și găsească un grup. Spre surpriza lui Helen, singura persoană din sală care părea izolată era Alexis, care stătea singură în colț. Se întâmplase ceva între ea și Annie? Era oare posibil ca șefa Annie să fi renunțat la ea? Dacă da, atunci Alexis avea în fața ei un viitor incert.

— Ce o să faci? întrebă Babs dintr-odată.

Helen se întoarse și descoperi că atât Babs, cât și Noelle se uitau la ea.

Helen nu spuse nimic, privind lung mâncarea neatinsă din fața ei. Se luptase cu această dilemă toată noaptea. Ar fi *trebuit* să spună ceva autorităților – îl văzuse pe atacatorul lui Jordi –, dar, dacă ar fi făcut asta, ar fi dezvăluit propriul ei delict. Și putea oare să aibă încredere că o vor lua în serios? Câtă bază aveau să pună pe cuvântul unei „criminale în serie” care își aștepta procesul? După ce și-ar fi rostit declarația, ar fi rămas descoperită, iar dacă criminalul *era* într-adevăr un gardian, așa cum Helen era din ce în ce mai sigură, atunci s-ar fi pus și pe sine în pericol.

— Nu știu, murmură ea în cele din urmă. Am nevoie de timp, ca să mă gândesc.

— Nu l-ai recunoscut? spuse în cele din urmă Noelle, privindu-și lung unghiile crăpate. Nu i-ai văzut fața sau ceva?

— S-a mișcat prea repede. L-am văzut din spate, dar era întuneric…

— Te-ai gândit *unde* ar fi putut să dispară? interveni Babs. Când ți-a scăpat?

Helen aproape că nu se gândise la nimic altceva. Atacatorul ar fi putut să dispară în una din celulele din capătul rampei, dar dacă ar fi făcut asta, ar fi alertat-o pe deținuta care dormea înăuntru. Era mult mai probabil, atunci, să fi dispărut prin ușile de acces către aripa următoare. Dar, pentru a face asta, ar fi avut nevoie de un card electronic – și doar gardienii aveau așa ceva.

— Cred că a fugit în Aripa C.

— E cazul să nu mai spui nimic, rosti Babs rapid, făcând un semn imperios din cap spre ceva de peste umărul lui Helen.

Nedumerită, Helen se întoarse și îl văzu pe Cameron Campbell cum se îndreaptă spre ea.

— Ridică-te în picioare, Grace, spuse el răstit.

— Cred că ar fi mai bine ca astăzi să sărim peste glume și jocuri, domnule Campbell. Nimeni nu are

chef de așa ceva.

Babs se străduia deja să se ridice în picioare, dar Campbell făcu un gest de respingere.

— Nu te ambala, bunico. N-am venit aici pentru *glume.*

Babs se uită la el urât și, pentru o clipă, Helen se temu că aceasta o să facă ceva stupid.

— Am venit cu treburi oficiale, continuă el, îndreptându-și atenția spre Helen. Am vești proaste pentru tine, Grace. Ai picat testul pentru droguri.

Timp de o clipă, Helen nu spuse nimic – era prea uluită ca să reacționeze.

— Imposibil…

— Dimpotrivă, continuă Campbell. A ieșit pozitiv, și știi ce înseamnă asta.

Helen îl privi fix, îngrozită, știind prea bine ce avea să urmeze.

— Te duci la Izolare.

80.

Suzanne și Chloe stăteau pe scaunele care scârțâiau, cu degetele împletite într-o strângere puternică și iubitoare. Adolescentele trăiseră o viață haotică – ani de zile petrecuți în familii adoptive sau în orfelinate și doar scurte perioade petrecute cu mama lor –, dar mereu se avuseseră una pe cealaltă. Erau două jumătăți ale unui întreg, iar acum se bucurau de asta.

Suzanne o privea lung pe Verity Young, tânăra directoare a casei de copii, abia înțelegând ce spune aceasta. Te chemau în biroul ei doar dacă erai transferată sau aveai probleme. Lor nu li se aplică niciunul dintre cazuri, iar Suzanne bănuise imediat că ceva nu e în regulă. De obicei, Verity era energică și pragmatică cu copiii, dar astăzi era caldă și primitoare. Le lăsase chiar să ia câțiva biscuiți din provizia ei secretă – semn sigur că se întâmplase ceva rău.

Suzanne simțise cum în interiorul ei apare frica și căutase mâna surorii ei mai mici. În parte pentru a o calma pe Chloe, care avea mereu tendința de a fi teatrală, dar și pentru a se liniști pe sine. Ceva din expresia lui Verity sugera faptul că lumea lor era pe cale să fie răsturnată.

Fusese cel mai calm și mai lipsit de evenimente an din viețile lor. Casa de copii din Colindale nu era fermecătoare, dar era confortabilă și sigură. Suzanne avea 16 ani, iar Chloe 14 – erau printre cei mai mari copii din orfelinat și puteau să aibă grijă de ele însele. Rutina zilnică a studiilor și muncilor era monotonă, iar mâncarea groaznică, dar se descurcau. Fetele trăiseră multe lucruri de-a lungul vieții lor – fuseseră bătute de tată, agresate de clienții mamei ei și, o dată, chiar aruncate în stradă. Cel puțin monotonia vieții lor curente era previzibilă și liniștitoare.

Și totuși, cu tot confortul aparent al existenței lor, Suzanne încă visa să evadeze. Știa că mama lor le iubește – țipase ca ielele atunci când fusese smulsă de lângă ele –, iar Suzanne nu încetase să spere că, într-o bună zi, mama lor avea să apară și avea să le ia de acolo. Mama lor nu era o mare autoare de scrisori, dar trimitea, când putea, bilete și uneori reușea să dea telefon. Vizitele la închisoare erau mai greu de organizat, dar când aveau loc, ea era întotdeauna foarte iubitoare – plângea de mândrie și fericire când vedea cum ajunseseră fetițele ei. Spunea întotdeauna că erau niște luptătoare, ca ea.

Suzanne nu îi purtase pică niciodată mamei ei și nici nu-și plânsese soarta. Era vina tatălui ei că tipul acela murise – mama lor se întâmplase doar să fie acolo – și ea știa… știa cu certitudine că mama ei avea să vină după ele, că aveau să fie iar împreună. Cel puțin, știuse asta până astăzi.

— Cum a murit?

Cuvintele îi ieșiră din gură fără ca ea să fi vrut să le rostească. Dar Verity aștepta o anumită reacție, iar Chloe se uita, șocată și înmărmurită, la sora ei mai mare. Peste fața lui Verity trecu o umbră, ca și cum asta ar fi fost singura întrebare la care n-ar fi vrut să răspundă. Apoi Verity lăsă ochii în jos și spuse:

— Se crede că a fost ucisă. Îmi pare foarte rău.

Era o simetrie oribilă. Jordi era la închisoare pentru crimă, și acum și ea fusese ucisă. Așa funcționa lumea? Asta era *dreptatea*?

Suzanne simțea că ar trebui să mai pună niște întrebări, să preia cumva controlul situației, dar ce altceva mai era de spus? Chloe începea deja să plângă, copleșită de enormitatea acestei tragedii, și, dintr-odată, Suzanne se simți și ea îngropată de nefericire. Își pusese toate speranțele în mama lor, toate planurile lor erau bazate pe faptul că vor fi iar împreună. Că vor fi o familie. Dar asta nu avea să se întâmple niciodată.

Acum viața lor era chiar închisoarea lor, și nimeni nu avea să mai vină să le salveze.

81.

— E extrem de important să vorbesc cu ea. Așa că, vă rog, dați-mi-o la telefon.

Charlie se străduia să fie politicoasă, dar era din ce în ce mai exasperată de operatoare. Umbla într-o parte și-n alta în parcarea secției de poliție Southampton Central, cu mobilul lipit de ureche, și probabil constituia o priveliște comică, așa cum gesticula și protesta, încercând s-o facă pe recepționera de la Holloway să coopereze.

— Mă tem că nu pot să fac asta. Nu e pe lista deținutelor care pot primi apeluri telefonice…

— Mai uitați-vă o dată. Numele ei e Helen Grace. Vorbesc cu ea în fiecare săptămână, în jurul acestei ore.

— Am verificat deja de două ori…

— E în *arest preventiv.* N-ar trebui să fie nevoie să vă amintesc că toți deținuții în arest preventiv au anumite drepturi și privilegii…

— Așteptați puțin.

Charlie înjură în șoaptă, deloc impresionată de modul grosolan în care fusese întreruptă. Dar nu spuse nimic – auzea cum operatoarea se consultă cu o colegă și spera ca lucrurile să se rezolve rapid.

— Toate drepturile ei au fost revocate.

Charlie rămase mută o clipă, apoi își găsi iar vocea:

— E imposibil.

— Așa spune sistemul.

— Când au fost revocate? insistă Charlie, cu o neliniște crescândă.

Urmă o nouă pauză scurtă, apoi:

— Azi-dimineață. La ora 9:53.

Charlie simțea că i se învârte capul din cauza scenariilor care mai de care mai neplăcute.

— Uite ce e, e foarte important să-i transmit un mesaj. Am vești importante referitoare la apărarea ei pentru proces…

— Atunci vă fac legătura la Guvernatoare – când o deținută e la Izolare, de regulă nu i se permite să primească niciun mesaj.

Operatoarea puse capăt convorbirii fără să mai aștepte răspunsul, iar Charlie se trezi că așteaptă legătura cu biroul Guvernatoarei. Ce Dumnezeu căuta Helen la Izolare? Nimic din toate astea nu avea niciun sens.

Charlie mai umblă într-o parte și-n alta 10 minute, apoi închise. Era clar că în dimineața asta secretara Guvernatoarei nu răspunde la telefon. Încă un lucru care o neliniștea. Știa că la începutul săptămânii fusese o problemă la Holloway – cu două zile în urmă, ziarele scriseseră despre moartea unei deținute. Era oare posibil ca aceste evenimente să aibă legătură? Ridică privirea și fu încântată să vadă că Sanderson vine spre ea, cu cheile de la mașină în mână. Charlie era deja extrem de preocupată de misiunea lor la Londra, dar acum era și mai hotărâtă. Nu avea habar ce se întâmplă la Holloway, dar cu cât o scotea pe Helen mai repede de acolo, cu atât mai bine. Dintr-odată, ceva îi spuse lui Charlie că vechea ei prietenă e în pericol.

82.

Helen pășea prin celula minusculă ținându-se de nas, în încercarea zadarnică de a bloca mirosul copleșitor de urină. Avea să fie închisă aici timp de 24 de ore, fără altă companie decât duhorile – urină, vomă, descompunere – și huiduielile vecinelor ei furioase. Se afla aici împreună cu agresoarele sexuale, dementele și cu nefericitele ce încercaseră cu încăpățânare să se sinucidă. Înainte crezuse că e în Iad. Acum își dădea seama cât de mult se înșelase.

Totul din cutia minusculă în care se afla acum i se părea deprimant. Nu doar mizeria și soioșenia, ci și nenorocirea care te înconjura. Deținutele izolate găsiseră modalități de a însemna timpul petrecut acolo, cu ajutorul unor pixuri sau monede furate, chiar și cu unghiile, ca să-și scrijelească disperarea pe pereți. Erau și desene obscene, tirade de înjurături și, într-un loc, un șir lung de cruci care marcau zilele pe care acea deținută le petrecuse în această cameră aproape ca un coșciug. Helen le numără – 21 în total – și se cutremură. Dacă sărmana femeie nu fusese nebună la sosire, la sfârșitul șederii acolo fusese cu siguranță.

Helen știa că ar fi trebuit să stea jos și să se odihnească – să încerce să își conserve forțele pentru încercările care o așteptau –, dar era prea montată. Așa că umbla într-o parte și-n alta, încercând să înțeleagă subita ei izolare. Era de negândit să pice testul pentru droguri – nu se mai atinsese de droguri din adolescență –, așa că probabil cineva umblase la mostră. Aceasta trebuise să treacă prin mâinile multora de la laborator, iar Mark Robins fusese prezent când ea îi oferise mostra, dar și Campbell fusese prezent, iar suspiciunile lui Helen se îndreptară acum cu hotărâre în direcția lui. De ce simțise Campbell

nevoia să facă asta? Helen avea impresia neplăcută că se afla la Izolare dintr-un motiv anume, chiar dacă nu putea să spună exact care e el. Indiferent care era motivația din spatele nedreptei ei pedepse, de acum încolo trebuia să fie cu ochii în patru.

Vizeta se deschise cu un pocnet și Helen ridică brusc privirea. Spre ușurarea ei, era doar tava cu mâncare, chiar dacă una săracă, dat fiind că se afla aici ca să fie pedepsită, nu protejată. Apucă tava cu oarecare reticență și, spre surpriza ei, găsi sub ea un plic. Se uită prin fantă și văzu cum o privesc fix ochii de un verde-deschis ai lui Bradshaw.

— Constatările preliminare ale autopsiei prietenei tale, șopti Bradshaw răgușit. Citește-le și înghite-le, dacă nu vrei să stai aici o lună.

Helen dădu din cap și trase tava spre ea, dar Sarah Bradshaw nu vru să-i dea drumul.

— Știi ce am stabilit, continuă ea încet.

Helen se holbă la ea – dintr-odată furioasă și rușinată de poziția ei umilitoare –, dar nu avea ce să facă, așa că se supuse cererii, așeză tava pe pat și se întoarse cu fața la vizetă. Sarah privi scurt peste umăr și apoi ridică telefonul spre fantă. Helen se strădui să pară posacă, dar știa că, cel mai probabil, părea doar jalnică, înconjurată de mizeria celulei minuscule. Un bliț rapid, apoi Sarah Bradshaw plecă, neîndrăznind să verifice imaginea înainte de a fugi. Helen se întrebă dacă avea să apară în ediția ziarului *Standard* din seara aceea. La cum o cunoștea pe Emilia Garanita, probabil că da. Garanita nu era omul care să piardă timpul și n-o să poată să reziste tentației de a le oferi cititorilor cele mai noi imagini cu căderea în dizgrație a lui Helen.

Helen era mulțumită ca Garanita și autoritățile închisorii să creadă că ea fusese învinsă. Asta ar fi putut să-i aducă puțin timp – de care avea mare nevoie ca să descâlcească aceste crime groaznice. Se așeză pe patul tare, deschise plicul, scoase două foi A4 și începu să citească.

83.

— Ceea ce vreau să spun e că am făcut o greșeală. Nu știu cum să formulez altfel.

Jonathan Gardam își duse mâinile la spate și îl privi fix pe superiorul lui. Comisarul-șef Alan Peters era foarte perspicace, așa că Gardam păstră o expresie neutră. O căință excesivă i-ar fi stârnit suspiciuni șefului, așa că Gardam decisese să opteze pentru o descriere seacă a stării de fapt.

— Am crezut că detectivul-inspector Sanderson are experiența și resursele necesare pentru a face față promovării ei, dar se pare că m-am înșelat. Simplu spus, e prea apropiată de oamenii ei și pare incapabilă să-și gestioneze sau să-și îndrume echipa.

— Unde sunt acum? Sanderson și Brooks?

— Ca să fiu sincer, habar n-am. Ceea ce se răsfrânge negativ și asupra lor, și asupra mea. Echipa nu știe nici ea…

— S-au dus la Londra? insistă în continuare Peters, cu un ton în care, pentru prima oară, se infiltra iritarea.

— Aș spune că e foarte probabil. Imediat ce încheiem discuția, iau legătura cu colegii de la Poliția Metropolitană.

— Așa să faci.

— Bineîn…

— Mă interesează să aflu ce progrese fac.

Gardam fu atât de surprins, încât, pentru o clipă, nu își găsi cuvintele.

— Nu cred că înțeleg, domnule. Ancheta acestor crime e închisă. Cu toții știm ce daune a produs acestei unități Helen Grace, coșmarul pe care dumneavoastră și cu mine a trebuit să-l suportăm drept rezultat…

— Nu e nevoie să-mi amintești, Jonathan. Eram și eu aici.

Gardam dădu din cap, dar nu spuse nimic, iritat de blândul sarcasm din vocea superiorului său.

— Și aș vrea să știu cu certitudine că chelfăneala pe care am încasat-o din partea presei, în numele lui Helen, a fost pe deplin justificată.

— A fost, știm asta…

— Dar par să existe anumite întrebări care au nevoie de răspunsuri. Indiferent ce am putea crede despre abordarea detectivului-sergent Brooks, nu poți nega că a dezgropat niște posibilități interesante.

— Uitați ce e, probabil sunt eu obtuz, dar…

— Știu ce crezi, dar aș vrea să-l vânăm pe Stonehill. Acțiunile lui recente sugerează că varianta lui Brooks asupra evenimentelor nu e complet implauzibilă. Hai să verificăm de două ori înainte să închidem acest capitol, bine?

Gardam se arătă de acord cât putu el de elegant. Nu avusese altă variantă decât să accepte, dar atitudinea lui Peters îl neliniștea. Oare evaluase greșit starea de spirit de la secție? Și atitudinea oamenilor față de Brooks? Presupusese că o să fie concediată imediat, dar poate că se înșelase.

Gardam se întoarse în biroul lui și închise ferm ușa. Avea nevoie de timp de gândire. Pământul i se cutremura sub picioare, fără îndoială, dar deocamdată pierduse doar o bătălie. Încă nu pierduse războiul.

84.

Tăceau, concentrându-se asupra drumului din fața lor. Charlie nu prea avea chef de vorbă, în urma convorbirii neliniștitoare cu Holloway-ul, dar, din fericire, nici Sanderson nu era vorbăreață.

Astăzi aveau multe de făcut – Sanderson îi contactase deja pe colegii de la Poliția Metropolitană, ca să discute despre emiterea unei alerte generale pentru Stonehill –, dar Charlie bănuia că gândurile colegei ei se îndreptau spre ceva care o privea mai îndeaproape. Nu exista nicio îndoială că Sanderson risca foarte mult pentru că o ajuta pe Charlie. Insubordonarea față de Gardam putea să o coste slujba, mai ales dacă nu reușeau să-l găsească pe Stonehill sau să obțină probele de care aveau nevoie.

— Îmi pare rău, Charlie.

Charlie era atât de pierdută în gândurile ei, că tresări ușor atunci când Sanderson vorbi. Noua ei șefă se concentra cu hotărâre asupra șofatului, dar nu era clar dacă face asta din motive de siguranță sau ca să evite să o privească pe colega ei.

— Ar fi trebuit să te ascult. Ești o polițistă bună și ar fi trebuit să iau mai în serios îngrijorările tale.

La început, Charlie nu știu prea bine cum să reacționeze. De săptămâni întregi se străduia să o urască pe Sanderson.

— Urmai probele, răspunse ea în cele din urmă. Nu te învinovățesc pentru asta.

— Urmam probele așa cum voiam eu să le văd. Pentru că se potriveau atât de bine, pentru că îmi serveau obiectivul…

— Helen ne-a mințit, recunoscu Charlie, înmuindu-se. Înțeleg de ce a făcut-o, dar asta ar fi provocat probleme oricum după ce se afla. Ai fi o persoană ciudată și o polițistă destul de slabă dacă

nu ai fi suspicioasă față de cineva care te-a mințit atât de sfruntat.

— Cred că m-a orbit atât de tare dramatismul… că n-am mai ezitat. A fost cel mai șocant și mai mediatizat caz în care am fost implicată, iar eu am avut șansa de a-l soluționa. N-am putut rezista în fața acestei tentații, chiar dacă acum mi-e rușine să recunosc asta.

— Ascultă, eu chiar nu te judec pentru asta. Și, în ciuda a tot ce-a fost între noi, sunt sigură că și Helen e de aceeași părere.

Sanderson privi timid spre Charlie, în mod evident deloc convinsă că Helen avea să fie atât de iertătoare.

— Sunt îngrijorată…, continuă ea, după încă o pauză lungă. Sunt îngrijorată că poate am făcut *exact* ce a vrut Stonehill să fac.

Charlie nu își contrazise colega. Și ea avea aceeași impresie de mai mult timp și o blestemase pe Sanderson pentru asta. Dar acum nu simțea altceva decât empatie față de vechea ei prietenă.

— Atunci hai să îi răspundem cum se cuvine, zise ea calm.

După încă un zâmbet trecător, Sanderson apăsă tare pe accelerație, urcând viteza spre semnul de 150 de kilometri pe oră. Riscau mult cu misiunea lor din Londra și, dintr-odată, părea că fiecare secundă contează.

85.

Emilia apăsă pe tasta de ștergere și munca unei întregi dimineți dispăru. În mod normal, asta ar fi trebuit să dea naștere unei salve de obscenități, dar nu și astăzi. În dimineața aceasta, Emilia fusese foarte mulțumită să arunce la gunoi textul meșteșugit cu grijă, pentru că îi căzuse în brațe ceva mult mai suculent.

O nouă fotografie de la Sarah Bradshaw. Dar asta depășea cu mult ofrandele ei anterioare. În această poză, Helen Grace stătea, palidă și bătută, într-o celulă minusculă a legendarei unități de Izolare a Holloway-ului. Emilia chiar țipase de însuflețire când văzuse imaginea, stârnind interesul celorlalți băutori de cafea din apropiere. Dar stânjeneala pe care o simțise fusese înlocuită imediat de entuziasm, la gândul a ce ar fi putut să însemne această imagine.

Mesajul însoțitor al lui Sarah fusese scurt, dar confirma că o a doua crimă avusese loc și că Grace era acum la Izolare. Cele două incidente nu aveau neapărat legătură, dar asta nu conta – coincidența era un cadou. Cei experimentați ar fi subliniat faptul că o tură la Izolare nu era ceva neobișnuit și că Helen putea să fi fost trimisă acolo ca să fie protejată, dar cei neinițiați ar fi făcut instinctiv o altă legătură.

Polițista dementă își vâna colegele de detenție. Era o concluzie simplă care putea fi trasă din evenimentele dimineții, o concluzie incitantă. Era posibilă o formă de justiție mai satisfăcătoare decât dezlănțuirea lui Grace asupra fetelor rele de la Holloway? În mintea Emiliei se contura deja un articol, iar marea ei speranță era aceea că unele dintre tabloidele naționale mai bune aveau să-l preia. Bineînțeles, trebuia să fie atentă – în acest stadiu, avea puține fapte pe care se putea baza și

nu putea să o acuze direct pe Helen de acele crime. Dar câteva fapte frapante, însoțite de fotografia fantomatică a unei Helen Grace cu aspect inuman, aveau să împlinească obiectivul. Asta era puterea sugestiei.

Publicul larg își formase deja o opinie despre Helen, chiar dacă aceasta nu avusese șansa unui proces. Ceea ce scria Emilia astăzi avea să le cimenteze și mai mult imaginea despre o polițistă renegată care o luase pe căi greșite. Murdăria rămâne, iar Emiliei i-ar fi plăcut să arunce cât mai multă murdărie, indiferent dacă asta ar fi prejudiciat sau nu derularea procesului. La urma urmei, asta era justiția modernă.

Proces în mass-media.

86.

Helen se așeză pe patul tare, luptându-se cu lacrimile în timp ce citea a doua oară constatările preliminare ale doctorului Khan. Cauza morții lui Jordi era clară: hemoragie cerebrală provocată de aritmie cardiacă. Starea cadavrului sugera un infarct – pielea galbenă ca ceara, transpirația profundă – ca și analiza inițială a sângelui, cu conținut crescut de adrenalină și scăzut de glucoză. Examinarea internă aproape confirma infarctul. Inima lui Jordi era mult mărită și complet epuizată.

Helen alungă imaginea unei Jordi în convulsii și încercă să se concentreze asupra detaliilor. Așa cum observase anterior, pe mâinile lui Jordi nu existau răni defensive, iar unghiile ei lungi rămăseseră intacte. Khan culesese resturi de sub aceste gheare împodobite cu eleganță, dar nu era convins că ele ar fi semnificative. Analiza de laborator avea să ofere mai multe informații, dar instinctul îi spunea că erau particule de mizerie, nu păr sau celule epiteliale. Mai importante erau însă mostrele pe care le luase de pe dinții lui Jordi. Analiza era în desfășurare, dar Khan era convins că găsise urme de spermă.

Helen ar fi trebuit să fie încurajată de această descoperire. ADN-ul era ușor de recoltat din spermă și ar fi îndrumat cu certitudine autoritățile spre făptaș. Dar, în realitate, descoperirea lui Khan o întrista. Jordi se străduise foarte mult să se îndrepte și jurase solemn că nu avea să se mai prostitueze niciodată. Ce se întâmplase? Helen parcurse rapid raportul toxicologic. Mostrele de sânge ale lui Jordi indicau urme de paracetamol și ritalin, dar nu și de heroină sau cocaină, ceea ce o nedumerea. Dacă într-adevăr Jordi recursese *iar* la sex ca monedă de schimb, atunci Helen s-ar fi așteptat ca răsplata să fie droguri dure – Jordi se

chinuia de ani de zile să scape de dependență. Dar cum, potrivit lui Khan, nu exista nicio probă de agresiune sexuală, asta însemna că Jordi cedase avansurilor cuiva *de bunăvoie*? Și dacă da, ale cui? Și de ce?

Existau foarte multe întrebări fără răspuns, dar Helen era sigură că ADN-ul recuperat avea a se dovedi crucial. Dacă ucigașul era într-adevăr un angajat al închisorii, așa cum era ea convinsă, atunci testul avea să-l scoată la lumină. Până acum se dovedise a fi un adversar înșelător, dar, dacă intuițiile lui Helen erau corecte, această fantomă crudă era pe cale să fie demascată.

87.

— Ești complet lipsită de coloană vertebrală? Când o să-ți iei inima în dinți și o să le spui să se ducă dracului?

Cameron Campbell se răstea la Celia Bassett, trimițând în direcția ei bobițe de scuipat. Celia știa că ar fi trebuit să-l mustre imediat și să-l suspende pentru această tiradă agresivă, dar cumva, în dimineața asta, nu avea puterea necesară. Campbell dăduse buzna în biroul ei fără niciun avertisment, în ciuda opoziției aprige a loialei ei asistente, și părea hotărât să spună ce avea de spus. Așa că Celia cedase, o condusese pe asistentă afară și închisese ușa, încercând să ferească restul echipei de furia lui Campbell. Dar faptul că îi acordase această întrevedere privată nu părea să funcționeze – acum era și mai furios decât la început.

— De la început ai făcut sluj, i-ai lăsat să facă tot ce au vrut…

— E dreptul lor. Nu-i pot opri…

— Nu e vorba de oprit. Trebuie să te *ocupi* de ei.

— Au fost comise două crime. Trebuie să-i las să anche…

— Dacă îi lași pe birocrații ăștia să creadă că ești slabă, o să te calce în picioare. Trebuie să iei poziție.

— Și cu ce argumente aș putea să le refuz cererea? Leah Smith era însărcinată. Știm că Jordi Baines avea spermă pe dinți. Înțelegi de ce testul ADN e o acțiune potrivită, nu-i așa?

— Ce e *potrivit* în a-ți îndepărta întregul personal dintr-o singură mișcare? Singurul motiv pentru care închisoarea asta nu e deja pusă la Măsuri Speciale e munca pe care eu și alții ca mine o facem ca să le ținem pe femeile astea sub

control. O facem în fiecare zi, pentru un salariu groaznic, fără nicio mulțumire și cu o pensie de căcat. Măcar atât merităm, puțin respect și sprijin din partea celor care pretind că ne conduc.

Acum Campbell o privea fix.

— Ei?

— Uite ce e, Cameron, eu apreciez tot ceea ce faci tu, dar nu pot să le obstrucționez ancheta. Lăsând la o parte faptul că ar fi greșit, mai mult ce s-ar întâmpla dacă se află? Că am împiedicat în mod deliberat actul de justiție?

— Deci titlurile ziarelor te îngrijorează pe tine? Crezi că ar putea influența următoarea ta mutare?

— Sincer, da, și la fel ar trebui să te…

— Iisuse Christoase, ești o vacă încă și mai cretină decât am crezut!

— Dumnezeule mare, Cameron, eu încerc să fiu politicoasă…

— Ei, cred că am depășit etapa asta. Dă-o dracului, fă ce trebuie să faci, dar să știi că vor exista anumite consecințe.

— Ce vrea să spună asta?

— O să afli.

Campbell se întoarse, uitându-se urât la Celia, și ieși ca o furtună din birou, trântind ușa. Celia se uită la el cum pleacă, stânjenită, dar și puțin ușurată. Deschise sertarul, scoase sticla de Jameson și își umplu paharul gol. Duse paharul la buze, cu nervii întinși la maximum, și fu surprinsă să vadă că mâinile îi tremură. N-ar fi recunoscut niciodată în fața altora și de multe ori încerca să nege asta și față de ea însăși, dar adevărul era că îi era destul de frică de Cameron Campbell.

88.

Benjamin Proud era singur în celulă și studia micuța încăpere. Trimisese restul echipei de la SDEC în pauză și voia să profite de absența lor, ca să-și adune gândurile. Cazul ăsta se dovedea a fi deosebit de complex. Bassett se dovedise problematică, personalul ei era în mod fățiș ostil și existau frământări și în rândul deținutelor. Proud mai fusese implicat într-o revoltă din închisoare și nu își dorea deloc să mai trăiască una. Era imperios necesar să soluționeze aceste crime cât mai rapid posibil, dar încă existau foarte multe piese ale puzzle-ului care îi scăpau.

Se lăsă pe vine și privi iar patul lui Jordi Baines. Noaptea trecută aceasta adormise fără nicio bănuială că nu avea să mai prindă niciun răsărit de soare. Ce se întâmplase între timp? Și de ce se dusese atât de doritoare spre moarte? Avea un amant? Un amant pe care îl împărțea cu Leah Smith? Era posibil, dar asta nu-i ajuta prea mult. Nu aveau o cauză a morții confirmată pentru Smith, chiar dacă acum aveau să mai verifice o dată varianta stopului cardiac, și nicio imagine cât de cât clară a modului în care muriseră femeile. Era ca și cum ar fi adormit, pur și simplu, și nu s-ar mai fi trezit niciodată.

„Distracția” nu se oprea aici. Ucigașul le mutilase și le îndesase pe victime fără să se grăbească. Oare asta era partea „plăcută” a acestei experiențe? Era semnul lui distinctiv? Proud petrecuse mare parte a nopții studiind cazuri trecute din baza de date a poliției, căutând un mod de operare similar, dar nu găsise nimic. Ucigașul lor era unic.

În jurul patului nu exista nimic care să prezinte interes, așa că Proud începu să umble prin cameră. Jordi Baines se afla în închisoarea asta, și în celula

asta anume, de peste patru ani, dar n-ai fi putut să-ți dai seama. Celula ei îngrijită și ordonată avea foarte puține decorațiuni sau bunuri personale. De perete erau prinse cu adeziv câteva poze cu două fete foarte drăguțe. Îi aminteau de fetița lui, și Proud simți un acces de simpatie față de Jordi Baines. La fel ca Smith, părea să aibă ceva – sau pe cineva – pentru care să trăiască, dar își sfârșise zilele aici, pe post de jucărie a unui criminal pervers și viclean. Era o pierdere teribilă, care îl făcea să se bucure că soția și copilul lui nu aveau să trăiască niciodată situațiile prin care trecuseră femeile acestea.

Pe lângă fotografii, mai erau câteva decupaje din ziare, niște reviste cu vedete și un colier atârnat într-un cui de lângă pat. Și asta era tot – suma posesiunilor lui Baines. Era foarte puțin pentru aproape 30 de ani de viață. Baines nu-și lăsase amprenta asupra acestei lumi, se gândi Proud în timp ce ieșea pe ușă, cu excepția evidentă a vieților celor pe care le lăsase în urma ei. Acum fetele acelea zâmbitoare nu mai aveau mamă. Iar Proud știa, dintr-o amară experiență personală, cât de greu e să-ți revii după așa ceva.

89.

Cocoloașele strânse de hârtie i se înțepeneau în gât, dar Helen înghiți cu putere, obligându-le să alunece. Memorase constatările lui Khan și acum distrugea raportul. În timp ce îl înghițea, mintea ei răsucea pe toate părțile ceea ce aflase acesta. Helen crezuse inițial că moartea lui Leah era un exemplu sinistru de justiție de închisoare, dar asta părea acum puțin probabil. Era *adevărat* că Jordi se certase cu Annie Căruț și era posibil ca și cardul ei să fi fost marcat, dar aspectul sexual al crimelor și natura precisă și intimă a mutilărilor contraziceau această teorie. Crimele prezentau prea multă imaginație, prea mult control pentru a fi opera unor bătăușe de închisoare.

În timp ce analiza ultimele informații, instinctul lui Helen o făcu să aibă în vedere posibilitatea șantajului. Dacă Campbell se culca într-adevăr cu deținutele, atunci ar fi fost o vulnerabilitate evidentă care putea fi exploatată, iar deținutele ratau rareori o șansă de a-și ameliora situația. Dacă Leah știuse că este gravidă, atunci dispusese de o monedă de negociere destul de valoroasă. Iar Jordi? Se culca și ea cu Campbell? Ținuse această informație secretă după moartea lui Leah, ca să o folosească împotriva lui? De asta se dusese Campbell în celula ei în noaptea aceea? Ca s-o reducă la tăcere?

Era o teorie credibilă, iar Helen și-l putea imagina pe Campbell acționând decisiv ca să-și apere poziția. Și totuși, nu sugerau oare probele din fața ei ceva mai complicat decât un simplu șantaj care o luase într-o direcție greșită? Semnele de activitate sexuală descoperite de Khan dezvăluiau faptul că ucigașul avea sentimente față de aceste femei, oricât de depravate sau de josnice ar fi fost ele. Dar coaserea gurilor, a ochilor și a

vaginelor și îndesarea celorlalte orificii dezvăluiau faptul că această dorință avea și un revers.

Helen pășea prin celula ei împuțită, întrebându-se dacă ucigașul dorea victimele, dar le și ura în același timp. Era posibil ca, după ce-și făcuse de cap cu ele, Campbell să simtă nevoia de a le distruge, de a le face inutilizabile pentru ceilalți bărbați. Deja își lăsase amprenta asupra acestor femei – atât intern, cât și extern, în cazul lui Leah – și atunci minuțioasa mutilare era o încercare de a le revendica doar pentru el?

Asta ar fi putut explica motivul pentru care cadavrele fuseseră acoperite. Camuflarea cu o pătură nu avea cum să le ascundă moartea, atunci era oare posibil să existe o motivație mai simplă? Dorința de a le ascunde de ceilalți bărbați? Sau poate dorința de a ascunde femeile chiar de el însuși?

Dacă Campbell nutrea sentimente puternice față de femeile pe care le ucisese, în ciuda a tot ceea ce le făcuse, atunci asta ar fi avut sens. Helen mai văzuse ecuația ură/vinovăție, ucigași care rostogoleau cadavrele pe burtă sau chiar refuzau să privească poze de familie, tocmai ca să nu vadă persoanele dragi ale celui pe care-l omorâse.

Helen traversă celula și se așeză, lăsându-și mintea să analizeze toate aceste posibilități. Mutilările o făcuseră să creadă că era un fel de ucidere ritualică. Dar poate că era ceva mai complex de atât. Era oare posibil ca uciderea lor să fie un act de iubire deformat? Asta ar fi putut explica motivul pentru care la niciuna dintre victime nu existau răni defensive. Dacă ucigașul era cineva la care femeile țინuseră, o persoană în care ele ajunseseră să aibă încredere, atunci poate că îi *permiseseră* să le injecteze?

Helen închise ochii, imaginându-și-l pe Campbell în acest scenariu. Dacă era pe pista corectă, care era motivația lui pentru această explozie subită de violență? De ce se îndrepta

împotriva fetelor lui? Și cum făcea asta? Dacă le produsese un stop cardiac, cum părea acum plauzibil, de ce nu folosise medicamente contaminate? Probabil că femeile ar fi fost fericite să accepte narcotice gratuite, iar autopsia nu ar fi scos la lumină nimic suspicios, date fiind antecedentele referitoare la droguri ale fetelor. Dar analiza sângelui nu dezvăluia nimic care să semene măcar vag cu așa ceva. Atunci ce substanță folosea? Și de unde o obținea?

Helen rămase complet nemișcată, examinând mental detaliile raportului lui Khan, în căutare de indicii. Dar răspunsurile o ocoleau. Avea senzația neplăcută că încă îi scapă o bucată mare din puzzle și, până nu o găsea, multe vieți – și, nu în ultimul rând, chiar a ei însăși – aveau să continue să atârne de un fir de ață.

90.

Acul intră în degetul lui și, imediat, la suprafață apăru un strop mare de sânge. Andrew Holmes tresări, dar continuă să zâmbească. Nu-i plăceau acele, nu voia să fie aici, dar știa că cel mai bine e să coopereze și să nu spună nimic. Cu cât se termina mai repede, cu atât mai repede putea să plece de aici.

Acum degetul îi fu apăsat cu putere pe tamponul steril, iar vata absorbi sângele. Agentul cu mănuși de cauciuc, care lucra într-o tăcere sârguincioasă, băgă tamponul în punga resigilabilă și o închise. Își scoase mănușile, luă un pix uzat și se pregăti să completeze formularele.

— Numele complet?

Adresarea lui brutală se apropia de grosolănie, dar Andrew nu păru deranjat.

— Andrew James Holmes.

— Funcția?

— Preot al închisorii.

I se părea ciudat să spună asta cu voce tare. De obicei, atunci când oamenii îl întrebau cu ce se ocupă, spunea doar că e preot și o lăsa așa. Își dădea seama că oamenii îi vedeau gulerul și se așteptau ca el să fie un preot de oraș modern sau, și mai bine, păstorul unei parohii bucolice.

Andrew simțea întotdeauna dezamăgirea lor, atunci când le spunea că e preot de închisoare. Dacă era să fie sincer, și el se simțea dezamăgit. Nu aici își imaginase că o să ajungă.

— Asta e tot? întrebă el, în timp ce agentul continua să completeze actele.

— Deocamdată da. Spune-i următorului să intre, te rog.

Nici măcar nu ridică privirea și, pentru o clipă, Andrew simți un acces de furie. Totul era atât de

impersonal, de mecanic, neluând deloc în seamă faptul că aveau de-a face cu ființe umane.

Oamenii aveau sentimente, gânduri, dorințe. Era ca și cum ar fi mânat o turmă de vite, iar agenții care făceau asta erau doar rotițele unui mecanism. Poate că făceau asta în fiecare zi și erau plictisiți. Dar cum puteau să fie plictisiți de *așa ceva*?

Andrew făcu stânga-mprejur și plecă fără să spună nimic, închizând încet ușa în urma lui. Când ieși în anticameră, fu surprins să descopere că acum era aglomerată, un lung șir de gardieni așteptând să fie testați. Și chiar în fața cozii era Cameron Campbell.

— Nu s-au prins că dumneata ești vinovatul, părinte?

— Nu sunt, răspunse Andrew acid.

— Nu te-ai afla aici dacă n-ai fi. Dar presupun că asta dovedește că încă mai poți…

Odată cu această insinuare, privirea lui Campbell coborî spre vintrele lui Holmes.

— Fac doar ce mi se spune, răspunse Andrew, trecând pe lângă el și îndreptându-se spre ușă.

— Bineînțeles. Nu-ți face griji, noi nu te judecăm.

Andrew ajunse la ușă, dar ceva din tonul lui Campbell îl făcu să se întoarcă – în mod evident, solidul gardian încă nu terminase.

— La urma urmei, conchise Campbell funest, acum suntem toți în aceeași barcă.

91.

— Trebuie să ne organizăm.

Vocea lui Babs era calmă și autoritară, reducând la tăcere mulțimea recalcitrantă care se strânsese în cantină. Tensiunea din închisoare sporise întreaga zi, transformându-se treptat în frică și acum în panică fățișă. Jordi fusese o membră populară a închisorii, iar uciderea ei brutală le scosese din minți pe deținute. Niciuna nu se mai simțea în siguranță la Holloway, iar multe din cele aproximativ 60 de femei erau de părere că ar trebui să ia cu asalt gardurile închisorii, ca să scape de condamnarea la moarte care acum părea să atârne deasupra capetelor tuturor.

— N-o să ajungem nicăieri dacă facem praf închisoarea sau ne cățărăm pe ziduri. Poate doar la Izolare. În niciun caz nu o să lase să iasă pe unele ca noi, dar *există* unii pași pe care îi putem face ca să ne protejăm.

— Da, pentru început să încercăm să nu mai dormim.

— Și să ținem la îndemână un șiș.

— Mulțumesc, doamnelor, reluă Babs. Sunt sugestii foarte utile, dar trebuie să fim deștepte. Și trebuie să rămânem laolaltă. Dacă facem un front unit, atunci Guvernatoarea va trebui să ne asculte.

Din mulțime se auziră mormăituri, dar nimeni nu strigă ca să-i acopere vocea, iar Babs continuă.

— Am nevoie de trei voluntare care să vină cu mine la Guvernatoare să ne susținem cauza. De luni de zile paza din închisoarea asta e groaznică, așa că nu ne mai putem baza pe ei să ne protejeze. Haide, cine vrea să ajute?

Babs nu fu surprinsă să vadă că Noelle iese în față – îi plăcea la nebunie o ceartă bună. Restul ezitară – întorcându-se unele spre celelalte – și, pentru o clipă, Babs se temu că vorbele ei nu

avuseseră niciun ecou. Dar apoi Isobel, escroaca lituaniană, și Maxine, infama codoașă din Islington, ieșiră în față. Babs le mulțumi, apoi se întoarseră toate patru și se îndreptară spre ușile aripii.

Era timpul pentru război.

92.

Charlie deschise energic ușa și intră. Era epuizată după munca de dimineață, dar și hotărâtă să rămână optimistă, chiar dacă nu progresaseră deloc. Își dădea seama că și Sanderson era decepționată – la fel ca Charlie, sperase la rezultate rapide –, dar în același timp nu dorea să-și dezamăgească colega și nici să slăbească ritmul.

Când ajunseseră în Londra, se duseseră direct la Scotland Yard, unde coordonatorul unității le aștepta. Fuseseră conduse la o ședință internă care implica departamentul de anchete criminale, ofițerul de legătură cu presa și reprezentanții biroului comisarului-șef. Sanderson schiță detaliile cazului și le dădu noul mandat de arestare al lui Stonehill, apoi distribui ultimul portret-robot făcut de Charlie în urma recentei lor întâlniri. Se căzu de acord ca acesta fie difuzat prin intermediul presei locale și dat polițiștilor de pe teren. Charlie și Sanderson se oferiseră imediat să contribuie la coordonarea căutării lui Stonehill, dat fiind că niciuna dintre ele nu avea chef să stea și să aștepte vești într-un dispecerat nefamiliar.

Stonehill fraudase peste 20 de oficii poştale, folosindu-se de identitățile unor oameni decedați recent pentru a revendica ajutoarele acestora. Era oare probabil să se întoarcă la locurile lui obișnuite, dată fiind recenta lui confruntare cu poliția? Era greu de spus, dar nu aveau nicio altă adresă a lui – niciunul din numele lui false nu apărea în registrul electoral sau în arhiva chiriașilor –, așa că cea mai bună șansă a lor erau aceste magazine și supermarketuri.

Proprietarul polonez primi de la Charlie portretul-robot și se uită bine la el. Exista o recompensă de 10 000 de lire pentru informațiile care ar fi dus la arestarea lui Stonehill și Charlie

spera ca asta să aibă efectul dorit –, dar, după o analiză de câteva clipe, proprietarul scutură din cap.

— N-a fost pe-aici.

Fusese la fel în toate locurile pe care le vizitaseră și, pentru prima oară, Charlie simți că optimismul ei șovăie. Proprietarul polonez le promise că o să lipească afișul, dar Charlie simți că spunea asta doar de formă și că, în clipa în care ele plecau, afișul avea să ajungă la gunoi. Se înfurie brusc pe el – pe toți cei cu care discutaseră astăzi. Era ca și cum nimeni n-ar fi înțeles importanța a ceea ce făceau ele și, mai rău, nici nu-i interesa. Era oare posibil ca totul să fi fost în zadar? Era posibil ca bărbatul pe care îl vânase timp de săptămâni să scape acum, pe furiș, din năvodul lor?

93.

Privi lung ecranul. Imaginea televizorului defect era neclară și sunetul intermitent, dar distingea totuși reportajul de pe LDN și deslușea portretul alb-negru care „se uita” la el. Nu era imprecis; Robert era încântat de fața subțire, cu trăsături bine conturate, dar îi greșiseră complet ochii. Părea irascibil și răutăcios din cauza lor, când, în realitate, ochii erau una din cele mai reușite trăsături ale lui. Atunci când se uitau în ochii lui mari și verzi, oamenii păreau să aibă încredere în el, să-l placă, ceea ce în ultimele câteva luni fusese un aspect foarte util.

Aruncă o privire prin squat[6] și fu încântat să constate că nimeni altcineva nu observase buletinul de știri. Retardații care împărțeau acest spațiu murdar cu el erau prea ocupați să fumeze iarbă și să cânte, ca să observe drama care se desfășura sub nasul lor.

Robert închise televizorul și se duse în spatele lui. Cablul electric era băgat într-o priză șubredă din apropiere. Robert îl scoase din perete și desprinse priza cu totul, lăsând doar sârmele dezgolite. Aveau să existe acuzații, atunci când acest act nonșalant de vandalism avea să fie descoperit, dar paza bună trecea primejdia rea.

Urmărirea lui căpătase o evoluție îngrijorătoare. Brooks ridicase miza considerabil și era neîndoielnic că acum are loc o căutare a lui cu toate mijloacele. Până la procesul lui Helen mai era ceva timp, dar acum Robert își dădea seama că ar fi fost o nebunie să mai rămână, așa că traversă rapid squatul, intră în baie și încuie ușa în urma lui. Dădu drumul la robinet, care tuși și bolborosi puțin, oferind apoi cu reticență un flux constant de apă rece. Robert o adună recunoscător în mâini și și-o turnă peste cap, iar și iar, până când părul i se

satură. Părul lui nu era lung, dar avea o culoare distinctivă, așa că trebuia să dispară. Scoase niște spumă de ras în palmă și și-o întinse pe cap, apoi luă cel mai apropiat aparat de ras.

Nu avu mult de lucru – smocurile mari de păr cădeau în chiuveta murdară. În mai puțin de cinci minute, capul lui era perfect ras. Se uită la figura lui nefamiliară, deconcertat, dar și încântat. Nu avea de gând s-o lase pe Brooks să-l prindă, iar acesta era doar un prim mic pas pentru a-și asigura libertatea. Nu asta plănuise el, dar era încântat că, în sfârșit, preia controlul situației. Era timpul să renunțe la această existență, pe sponci, din capitală.

Era timpul să dispară.

94.

Helen ridică privirea, atunci când pașii se apropiară. Fusese lăsată singură cu gândurile ei o zi întreagă și tânjea după un contact uman – de orice fel. Celelalte deținute de la Izolare amuțiseră, ceea ce aproape că era mai rău decât dacă ar fi vociferat ca de obicei. Uneori, tăcerea din acest loc era atât de totală, atât de asurzitoare, că puteai crede că ești ultima persoană vie de pe Pământ.

Vizeta se deschise și o voce se răsti:

— Tava.

Helen se însufleți, coborî din pat și duse tava la deschizătură. De cealaltă parte era Mark Robins, cu cina ei sărăcăcioasă în mâini. Robins luă tava goală și i-o întinse pe cea nouă, dar Helen se trase în spate, refuzând s-o ia.

— Ia-o odată, Grace, nu pot să stau toată ziua.

— Mai întâi trebuie să faci ceva pentru mine.

— N-am venit aici ca să mă târguiesc. Dacă n-o vrei, o s-o vrea altcineva.

Helen nu se îndoia de asta, dar decisese deja să riște să rămână cu stomacul gol, pentru a face pe cineva s-o asculte. Detesta locul acesta și nu dorea deloc să mai rămână aici după căderea nopții, așa că se hotărâse să ceară ajutor. Era încântată că venise Robins, dată fiind recenta lui preocupare față de ea.

— Voiam doar să vorbesc cu Guvernatoarea, insistă Helen. Tu știi că eu nu sunt dependentă, nu iau droguri. Probabil s-a produs vreo greșeală cu una…

— Crezi că n-a mai auzit asta de o mie de ori?

— Știu, dar tu poți vorbi cu ea pentru mine.

— Pentru tine și pentru toate celelalte de aici…

— Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să mă asculți puțin?

Helen nu vrusese să vorbească atât de aspru, dar Robins era ciudat de refractar. Robins o studie, fără să pară impresionat, așa că Helen continuă rapid:

— Mă supun fără probleme unui nou test, accept închiderea totală în celulă, orice, dar nu pot sta aici.

— De ce?

— Chiar e nevoie să întrebi? Uită-te puțin cum arată.

— Ești prea bună pentru celelalte, nu-i așa?

— Poftim?

— Polițista celebră obligată să trăiască alături de scursuri și, ce să vezi, nu-i place asta? Da, mi se rupe inima.

Helen îl privi fix, neștiind cum să reacționeze. În ochii lui exista o răceală pe care ea nu o mai văzuse niciodată.

— Aș zice că ar fi mai bine să încerci să te obișnuiești, continuă el. Pentru că, din câte aud, nu o să pleci nicăieri prea curând.

Îi împinse brutal în mâini tava cu cina și plecă, înjurând încet. Helen se uită după el, derutată și alarmată de această confruntare, și abia când Robins smuci ușile de acces, ca să iasă, Helen văzu ce o îngrijora. Robins șchiopăta. Era evident, în timp ce se îndepărta de ea țopăind rapid, că piciorul lui drept e rănit.

Helen își dădu seama cât de oarbă fusese. Îl catalogase pe Cameron Campbell drept ucigaș depravat, dar, de fapt, blândul și amabilul Mark Robins fusese cel pe care îl fugărise noaptea trecută de la celula lui Jordi.

95.

— În niciun caz. Nu se pune problema să fiu de acord cu asta.

Răspunsul indignat al Celiei Bassett era complet previzibil, cu toate acestea, Babs insistă.

— E doar o măsură temporară. Trei oameni pe celulă pe noapte, până când îl prindeți pe cel responsabil.

— Nu știți cum e să stai în celulele alea noaptea, interveni Noelle peste ea. Să stai acolo, întrebându-te dacă tu o să fii următoarea…

— Vă înțeleg perfect neliniștea, dar pur și simplu nu am voie să fac asta. Deținutele trebuie plasate în celule individuale din motive de siguranță.

Spusele ei stârniră pufnetul cuvenit, dar Celia continuă.

— Și aș încălca regulile Ministerului de Interne dacă v-aș permite să vă grupați în modul acesta.

— Nu știu dacă regulile normale mai sunt valabile aici, se răsti Noelle, uitându-se urât la Guvernatoare.

— Suntem foarte mulțumite să luăm în considerare alte alternative, propuse Babs pe un ton mai împăciuitor. Dar avem nevoie de ceva practic, de ceva care să *funcționeze.*

— Am cerut deja gardienilor să-și anuleze concediile, le informă Celia. O să dublăm numărul patrulelor de noapte…

— Dar unul din ei e cel care face asta! – fu rândul lui Maxine să se implice.

— Nu avem cum să știm…

— Voi nu, dar noi da, scutură Maxine din cap, nevenindu-i să creadă. Și atunci? Vă mulțumiți să ne abandonați în mâinile lor?

— Bineînțeles că nu…

— Atunci *faceți* ceva.

— O să fac tot ce depinde de mine, le asigură slab Celia, mai mult din datorie decât din

convingere. Dar nu pot schimba modul în care sunteți cazate. Îmi pare rău, dar așa stau lucrurile.

Voise ca spusele ei să pară ferme, dar nimeni nu părea convins. Babs, mai ales, nu părea deloc impresionată.

— Ai băut?

— Nu.

Răspunsul venise prea rapid, nefăcând decât să confirme ceea ce gândea deja toată lumea. Noelle se apropie puțin și o amușină ca un animal.

— Pe dracu' nu, se simte mirosul.

— Aș vrea să plecați, spuse Celia, ducându-se la biroul ei.

Dar când ridică ochii, ele erau încă acolo, privind-o acuzator. Babs traversă camera spre ea și, pentru o clipă, Celia crezu că o s-o lovească. Dar Babs doar se aplecă spre ea.

— Ești o rușine, șuieră ea.

Apoi se întoarse să plece, urmată de celelalte.

Celia se uită la ele cum pleacă, simțindu-se nenorocită. Încerca să fie puternică, încerca să facă ce trebuie, dar nimic nu părea să funcționeze. Deținutele bănuiau că vinovatul era unul dintre angajații ei, cum de fapt bănuia și ea. Toată încrederea pe care o mai avuseseră în autoritatea ei se evaporase acum.

Era o situație toxică – una care putea să explodeze în orice clipă.

96.

Helen se izbi cu capul de perete, încet, dar repetat. Își dădea seama acum că ura ei față de Campbell o orbise, împiedicând-o să vadă ceea ce ar fi trebuit să fie evident. Sadismul lui Campbell, dorința lui de a domina, reputația lui proastă deformaseră judecata lui Helen, făcând-o să cadă cu ușurință în capcana lui Mark Robins.

Robins fusese cel care o scosese din cantină pentru testul de urină, insistând ca ea să îl facă fără întârziere. Mai mult, încercase să se dea bine pe lângă ea după aceea, oferindu-se, cavalerește, să o conducă, rănită, la celula ei. Oare așa opera? Helen știa că unora dintre fete le place de el datorită frumuseții lui adolescentine, a părului ciufulit și a ochilor ciocolatii adânci, dar ea era imună la farmecele lui. Oare în ziua aceea îi pusese gând rău chiar ei? Încercase să facă din ea următoarea lui cucerire? Helen se cutremură la acest gând.

Leah nu avusese nicio prietenă în închisoare, iar Jordi, chiar dacă era populară, avea tendința de a cădea în accese de disperare. Îi era dor de fosta ei viață, îi era dor de familia ei și adevărul era că îi era dor de bărbați. Robins ar fi fost fericit să profite de asta. Nu era căsătorit, nu avea prietenă, de fapt era un om destul de misterios, ceea ce, pentru unele fete, părea doar să-i sporească atractivitatea. Cât de credule și de încrezătoare fuseseră ele. Și cât de naivă fusese *ea*. Îl căutase la nesfârșit pe ucigașul lui Jordi, și în tot acest timp Robins se mișcase nevăzut.

Robins ar fi putut să măsluiască oricând proba ei de urină, trimițând-o la Izolare și scoțând-o astfel din ecuație pentru 24 de ore. Oare făcuse asta doar ca să-i împiedice investigațiile sau izolarea ei avea un scop mai sinistru? Avea oare de gând să lovească iar în *noaptea asta*? Era posibil să o atace

chiar pe ea? Dacă da, era un loc perfect în care să facă asta. Nu exista nicio șansă să-l deranjeze cineva, iar dacă vreo nebună s-ar fi întâmplat să vadă sau să audă ceva, cine Dumnezeu ar fi crezut-o?

Helen se ridică, traversă celula și izbi cu pumnul în alarma de sinucidere. Spre groaza ei, nu se întâmplă nimic. Nicio sonerie, nicio alarmă pătrunzătoare, doar o tăcere oribilă și pustie. O lovi iar. Și iar. Dar nimic.

Helen simți că o umple o furie violentă împotriva modului în care acest bărbat liniștit și modest o păcălise total. Era singura care știa ce face el, dar cui putea să-i spună? Până dimineață nu avea să mai intre de serviciu alt gardian, ceea ce însemna că Helen avea să-și petreacă noaptea acolo, singură, fără a putea dezvălui descoperirea ei și complet ruptă de lume.

97.

Emilia își băgă telefonul în geantă și scormoni în buzunarul hainei după țigări. Aprinse una rapid și inhală adânc, sperând ca nicotina să-i calmeze nervii agitați. Dar țigara avea prea puțin efect – simțea că i se învârte capul și încerca în continuare să înțeleagă ceea ce tocmai i se spusese.

Era tentată să îl sune înapoi pe Alan Stark, dar ce rost ar fi avut? Supusul ei polițist de la Southampton Central se înșela rareori, iar informația lui provenea din surse de încredere. Emilia n-ar fi vrut ca ea să fie adevărată – *chiar* n-ar fi vrut ca ea să fie adevărată –, dar era.

Poliția din Hampshire emisese un mandat de arestare pentru Robert Stonehill. Stark îi confirmase că polițiștii de la Southampton Central erau implicați într-o acțiune comună cu Poliția Metropolitană și, în prezent, scotoceau străzile din Londra în căutarea nepotului lui Grace.

Emilia își termină țigara și aprinse alta, abia dându-și seama ce face. Se hrănise luni de zile din dizgrația lui Helen, mizându-și întreaga reputație pe publicarea unei povești senzaționale. Renunțase la o slujbă bună din Southampton, își supărase familia și arsese niște oportunități importante, riscând totul pe faptul că avea să reușească în Londra. Era oare posibil să se fi… înșelat?

Mizase totul pe vinovăția lui Helen. Și Gardam la fel. Dacă trimiseseră la închisoare o femeie nevinovată și permiseseră unui criminal în serie să scape, aveau să fie terminați. Aveau să devină bătaia de joc a colegilor și a lumii.

Emilia fusese atât de sigură, și totuși… Brooks crezuse întotdeauna în nevinovăția lui Grace, iar acum părea în poziția de a da o lovitură senzațională. Slabele speranțe ale Emiliei se bazau pe faptul că Stonehill avea să evite să fie prins.

Asta îi oferea o anumită alinare. Stonehill se pricepea să dispară, atunci când era nevoie. Dar chiar și așa, era o situație disperată. Emilia sperase ca Helen Grace să-i asigure succesul, dar era posibil ca ea să-i aducă de fapt distrugerea – în afara cazului în care un criminal feroce putea să dispară pentru totdeauna. Fără să vrea, Emilia știa că ea avea să-i țină pumnii fără ezitare.

98.

Țipa și urla cu toate puterile, izbind ușa cu pumnii. Era probabil inutil – deja făcea asta de jumătate de oră –, dar trebuia să încerce. Cumva, trebuia să dea alarma.

O usturau mâinile și o dureau încheieturile. Se opri pentru scurt timp din asedierea ușii metalice și fu deprimată să vadă că pe nodurile degetelor și pe palme îi apăreau vânătăi. Era seara devreme – mai avea de stat încă 12 ore în acest iad și risca să se rănească serios dacă o ținea așa. Dar care era alternativă?

Dintr-odată, se trezi că se duce la perete. Era făcut din beton gros, dar, chiar și așa, începu să izbească în el.

— Groves? Groves, mă auzi?

Vocea ei era puternică, dar controlată. Părea să stârnească ecouri în celula ei, dar Groves, o hoață măruntă care își petrecea majoritatea timpului la Izolare, din cauza predilecției ei de a da foc celulei, nu răspunse.

— Groves, eu sunt, Grace.

— Ce e? răspunse în sfârșit Groves, cu o voce scăzută și sumbră.

— Am nevoie de ajutor.

— Ca toți ceilalți din buda asta.

Una dintre cele mai adorabile trăsături ale lui Groves era aceea că presupunea că toată lumea din închisoare se baza pe înțelepciunea ei. Era omologul lui Buddha din Holloway, cu o talie la fel de mare ca originalul.

— E vorba de ceva grav, Groves. Vreau să apeși pe alarma ta de sinucidere.

— Tu vorbești serios? Acum mănânc, fir-ar a naibii.

— Poți mânca mai încolo. Apasă pe alarmă și o să-ți dau ce vrei tu, când ieșim de aici. Timbre,

cartele de telefon…

— Dar azi mă simt destul de fericită…

— Nu contează. A mea nu funcționează…

— Deci *tu* vrei să-ți faci felul?

— Nu, bineînțeles că nu…

— Atunci de ce vrei s-o apăs?

Helen înghiți o înjurătură.

— Trebuie să ies de aici, bine? Alarma mea nu funcționează, așa că vreau s-o apeși pe a ta.

Urmă o pauză lungă, apoi Groves spuse:

— Nu pun botu'.

— Ce vrei să spui?

— Eu sun alarma, ei vin grămadă și nu găsesc nimic în neregulă. Și când o să te întrebe ce s-a întâmplat, tu o să zici: „Eu n-am nimic de-a face cu asta, șefu'…"

— N-o să fie așa.

— O să-mi mai dea două zile aici, și pentru ce?

— Ascultă, e o chestiune de viață și moarte, vrei te rog să faci asta?

— Du-te dracu', gabore. Nu fac nimic.

Acum Helen simțea că îi fierbe sângele. Traversă celula și bătu iar în ușă. Țipa din toate puterile, iar acum celelalte deținute de la Izolare începură să i se alăture: țipau, strigau, urlau ca lupii. Era asurzitor, nebunesc, obscen, și în cele din urmă, Helen se lăsă să alunece pe podea, înfrântă. Nu avea cum să iasă de aici, era prinsă în capcană. Prizonieră în casa de nebuni.

Rămase tăcută, cu capul pe genunchi, în timp ce, peste tot în jurul ei, vacarmul acela hidos sporea.

99.

Durerea gleznei groaznic de umflate îi săgeta piciorul, dar continuă să meargă. Tura lui se terminase și, dacă se mișca repede, putea să iasă din clădire fără să întâlnească pe nimeni. Lucra aici de suficient timp, ca să cunoască scurtăturile Holloway-ului.

Robins știa că nu mai are timp, dar trebuia să scape. În dimineața aceasta fuseseră chemați, unul câte unul, să dea probe de ADN, care apoi fuseseră duse la laboratoarele din Hammersmith ale Serviciului Criminalistic. În timp ce dădea proba, ochii lui rătăciseră spre stegulețul roșu din colțul pungii cu fermoar, pe care scria un singur cuvânt: „Urgent”. Nu știa cum funcționează lucrurile astea – dura ore sau zile ca să fie procesate? –, dar nici nu voia să afle. Trebuia să fugă din locul ăsta, să-și adune gândurile și să-și facă un plan.

La început fusese încântat că scăpase de Grace. Plonjonul spre plasa împotriva sinuciderii fusese o acțiune disperată, dar funcționase. Grace ezitase să îl urmeze și, chiar dacă se rănise în cădere, scăpase, șchiopătând, și ajunsese la adăpost, în Blocul C. Nu credea că Grace se prinsese că era el – în timpul recentei lor conversații de la Izolare părea să-l considere în continuare prieten – și, în circumstanțe normale, ar fi scos un oftat de ușurare. Dar situația actuală nu avea nimic normal. Proud, mai ales, părea hotărât să meargă până la capăt și nu se putea ști ce avea să facă Grace, după ce scurta ei ședere la Izolare lua sfârșit.

În timp ce se apropia de intrarea din spate, Robins se întrebă dintr-odată dacă avea să se mai întoarcă vreodată. Fără îndoială, asta l-ar fi incriminat, dar poate era mai bine să se evapore. Avea economii, mașină… Se putea duce în Holyhead? În Dover? Existau o grămadă de locuri în care te puteai ascunde. Putea s-o ia de la capăt. Să se reinventeze.

Acum personalul de la intrare era la doar 15 metri și, înviorat de aceste gânduri, Robins iuți pasul. Dar, în timp ce se îndrepta spre ușă, sesiză brusc mișcare în apropierea lui. Intrarea asta era întotdeauna pustie, dar, dintr-odată, în fața lui apărură trupuri. Bărbați la costum, care îi tăiau calea de fugă. Mark se întoarse, instinctiv, dar și această cale era blocată. Benjamin Proud se apropia rapid de el, cu un zâmbet îndârjit pe față.

— Dar unde te grăbești așa de tare? spuse el cu răceală.

Robins nu știa ce să spună, fâstâcit de apariția bruscă a lui Proud.

— Nu-ți mai aduci aminte? Poate o să-ți amintești dacă intrăm. Aș vrea să discutăm puțin, dacă se poate.

Proud arătă spre sectorul personalului, cu o expresie clară de triumf pe față. Și, în clipa aceea, Mark Robins își dădu seama că totul era pierdut.

100.

— Vrei să taci? încercam să ascult.

— N-ai ce căuta aici. Dacă te prinde Bassett…

— Ce o să facă? Dacă n-ai observat, postul ei aici e terminat. Acum taci dracu' din gură…

Campbell se întoarse dinspre Sarah Bradshaw și își lipi urechea de perete. Stătea pe o masă de lemn șubredă, agățat de conductele de apă mari de deasupra. Întreaga magazie era plină de vechituri și, în mod normal, Cameron ar fi evitat-o din răsputeri – era un om de modă veche, îi plăceau pantofii bine lustruiți. Dar, astăzi, vecinătatea cu biroul lui Bassett făcea din magazie un loc foarte atrăgător.

Robins era cu Proud. Încă nu fusese arestat și, oficial vorbind, era vorba doar de o discuție de clarificare. Dar nimeni nu credea asta. Nici Campbell, nici Bradshaw și, cu siguranță, nici Celia Bassett. Celia fusese exclusă de la întâlnire, dată afară din propriul ei birou. Fusese solicitat un reprezentant al sindicatului, care era pe drum, dar asta nu îl împiedicase pe Proud să îl rețină pe Robins pentru discutarea câtorva lucruri „preliminare".

Aici era cea mai neglijată parte a închisorii, deoarece, în mod previzibil, toți banii fuseseră cheltuiți pentru aripile deținutelor. Pereții suferiseră, de-a lungul anilor, avarii majore din cauza apei, iar fondurile pentru reparații care le fuseseră promise nu mai sosiseră. Mortarul era moale și fărâmicios, iar betonul degradat, și dacă îți lipeai bine urechea de perete, puteai să înțelegi conversațiile înăbușite de alături.

Cărămizile erau reci, dar lui Campbell nu-i păsa. N-ar fi crezut niciodată că Robins era capabil de violență – i se părea neputincios și efeminat – și, în plus, Campbell pusese de la început aceste crime

în seama lui Grace. Dar acum se părea că Robins ascunde mult mai multe lucruri decât ceea ce se vedea la exterior. Și, de aceea, în ciuda protestelor lui Bradshaw, Campbell nu voia să plece nicăieri.

Acesta era teritoriul lui, închisoarea lui, iar dacă Robins îi făcuse pe toți să pară niște tâmpiți, Campbell trebuia să știe.

101.

— Pare o leziune urâtă. Să chem pe cineva să se uite la ea?

Benjamin Proud arătă spre glezna umflată a lui Robins, părând îngrijorarea întruchipată. Fără să spună nimic, Robins își aduse piciorul sănătos în față, ca să ascundă membrul vinovat.

— Înțeleg că nu. Doar de curiozitate, când ți l-ai scrântit? Când am vorbit ieri, păreai în regulă. Trebuie să fi fost noaptea trecută…?

Robins continuă să rămână cu buzele strânse.

— Uite ce e, nu ai decât să taci dacă vrei. Dar eu o să continui să-ți pun aceleași întrebări și aș aprecia dacă aș primi și răspunsuri.

Robins își privise fix pantofii, dar acum ridică ochii din pământ, suficient cât să murmure:

— Nu comentez.

Proud îl studie o clipă, apoi răspunse:

— Ai fost în tura de noapte, nu-i așa? Se pare că ai ieșit mai devreme.

— Cine spune asta?

Proud își consultă notițele, apoi continuă:

— Am mărturia unui coleg care a fost prima persoană care a ajuns la locul faptei, după ce alarma de sinucidere a lui Jordi Baines a fost activată. Noaptea trecută ai fost responsabil pentru Aripa B, dar când colegul tău a apărut, tu nu erai nicăieri. Vrei să-mi spui unde ai fost?

— Nu comentez.

— Există cineva care poate să confirme unde ai fost seara trecută între orele 9 și 10?

Robins dădu din umeri, dar nu spuse nimic. Proud simțea cum în interiorul lui crește furia, dar încercă să și-o stăpânească și să rămână politicos și profesionist.

— Îți place să fii gardian, Mark? Îți face plăcere munca ta?

— Merge.

— Dar e mult stres, nu-i așa? Pentru un salariu nu foarte mare. De ce îți place?

— Bănuiesc că m-am obișnuit cu ea.

— Sigur. Ai multă experiență, nu-i așa? Știi cum merg lucrurile.

Robins ridică din umeri și dădu ușor din cap.

— Aș merge până acolo încât să spun că ești foarte cunoscut și chiar foarte plăcut aici. De către colegi, de către deținute…

— Dacă spui tu.

— Vorbește-mi despre fete, spuse Proud, aplecându-se înainte. Vorbește-mi despre relația ta cu fetele.

Proud simți cum Robins se tensionează și nu fu surprins când acesta răspunse:

— Nu comentez.

— Ei, atunci dă-mi voie să comentez *eu.* Ai fost puțin cam neastâmpărat, nu-i așa? Te-ai dedat la niște lucruri de care n-ar fi trebuit să te atingi.

În sfârșit, Robins ridică privirea spre el, iar Proud fu încântat să vadă furie în ochii lui.

— Copilul cu care era însărcinată Leah Smith era al tău. Iar sperma găsită pe dinții lui Jordi Baines? Tot a ta.

Proud îl lăsă să asimileze aceste informații, apoi își duse ideea mai departe:

— Eu cred că ai făcut sex cu aceste femei, iar când ele ți-au amenințat postul, le-ai ucis. Mutilările au fost un avertisment pentru celelalte? Înțeleg că mai ai și alte fete la dispoziție…?

Robins își rodea violent unghiile, evitând privirea lui Proud.

— Un băiat atrăgător ca tine putea să aleagă, așa-i? Și pun pariu că fetele alea singuratice au fost foarte mulțumite să coopereze. Dar aș spune că ai fost puțin neglijent! Tu n-ai auzit de prezervative? Leah ți-a spus că are ea grijă de asta? N-ai fi primul care a mușcat, dar chiar și așa…

Robins refuza să se angajeze în discuție, dar era evident că iritarea lui crește, iar cu piciorul sănătos bătea în ritmul furiei lui.

— Și, din cauza asta, copilul tău e mort. Știai că Leah e însărcinată? Ăsta a fost motivul mutilării? I-ai cusut vaginul ca să nu poată ieși? I-ai cusut gura, ca să nu te poată deconspira? I-ai blocat nasul ca să nu simtă mirosul lașității tale?

— Du-te dracu'!

— Înțeleg de ce puteai să ai o problemă cu ele. Erau doar niște fete murdare. Gunoaie care voiau să profite de tine. Tu voiai afecțiune, dar ele voiau doar să te stoarcă, nu-i așa?

Robins ridică ochii, privindu-l crunt pe Proud, așa că acesta încercă să-și sporească avantajul.

— Sau poate le-ai omorât doar pentru că ți-a făcut plăcere? Pentru că ți-a plăcut să le vezi cum mor, pentru că ți-a plăcut să le mutilezi trupurile. Spune-mi, Mark, cum a fost? Cum a fost când acul tău le-a străpuns pielea? Când ai tras ața? Spune-mi. Te-ai simțit *bine*?

Robins își împreună mâinile. Părea să sufere foarte tare, chinuit de o luptă interioară îngrozitoare.

— Spune-mi, insistă Proud, de data asta cu glasul ridicat.

I se părea că în sfârșit poate să-l facă pe Robins să cedeze, ca atunci când un baraj fisurat de luni de zile începe să se rupă.

— Spune-mi, Mark.

În sfârșit, Robins își înălță capul. Dar, spre surpriza lui Proud, părea calm. Iar când vorbi, vocea lui era uniformă și lipsită de emoție:

— Nu comentez.

102.

Nu știa ce să spună sau ce să facă. Suzanne Baines trăise mai multe decât ceilalți copii de vârsta ei și se deprinsese cu umilințele pe care ți le rezervă viața. Dar nimic nu o pregătise pentru așa ceva. Avea 16 ani – era aproape femeie –, dar în seara asta se simțea copil.

Stătea în curtea imensă a Holloway-ului, flancată de sora ei, Chloe, și tremura de frig, în ciuda hainei groase pe care o purta. Era prea mare pentru ea și mirosea a parfum – Suzanne nu voise s-o ia, dar haina ei era roz-aprins și Verity spusese că n-ar fi potrivit. Ca și cum asta ar fi avut vreo importanță. Putea să poarte un costum de clovn, iar mama ei n-ar fi știut și nici nu i-ar fi păsat.

Pe parcursul acelei zile, șocul lăsase locul tulburării, iar tulburarea furiei. Întreaga ei viață, Suzanne îi găsise scuze mamei ei, o apărase împotriva răuvoitorilor care spuneau că nu e bună de nimic – că e o otreapă, o curvă, o ucigașă. Suzanne luptase întotdeauna pentru mama ei – uneori la propriu – și care îi era răsplata? Iat-o stând în curtea Holloway-ului, privind cum cadavrul mamei ei e scos din clădire într-o ladă de lemn.

Nu îi cunoștea pe bărbații care o purtau – asistenta ei socială sunase la o companie de pompe funebre – și nu știa ce aveau să aducă următoarele câteva zile. Cum organizai o înmormântare? Pe cine invitai? Avea să apară presa? Sau, Dumnezeule mare, rude ale victimei mamei ei?

Dintr-odată, Suzanne nu-și mai dori nimic din toate astea. Avea să aibă grijă de Chloe, bineînțeles, dar ceilalți n-aveau decât să se ducă naibii. Nu își dorea înmormântarea, nu își dorea compasiunea lor, nu își dorea ca oamenii să se holbeze la ea. Asta făceau acum: nenumărate

deținute își lipiseră fața de fereastră ca să absoarbă spectacolul, iar lui Suzanne îi venea să țipe la ele să se ducă dracu'.

În clipa aceasta, nu exista nicio parte a vieții ei pe care să și-o dorească.

103.

Helen se agăță de bare, refuzând să le dea drumul, în ciuda durerii care îi sfâșia brațele. Patul era prea scund ca să funcționeze ca platformă, așa că trebuise să sară în sus și să se prindă de bare, ținându-se de ele din toate puterile. Doar după ce făcu asta putu să vadă ultima călătorie a prietenei ei.

Jordi fusese prima persoană – singura persoană? – cu care râsese în acest loc. Helen își amintea foarte clar – înainte de asta, trecuseră săptămâni fără să zâmbească măcar. Când fusese adusă la Holloway, era în stare de șoc, încă zguduită de subita ei prăbușire. Jordi o luase sub aripa ei și o ferise de necazuri, ajutând-o să facă tranziția la noua și strania ei viață.

Încă își amintea amuzamentul lui Jordi când văzuse prima ei reacție față de mâncarea de închisoare. Helen spusese că mâncase și mortar mai gustos, și Jordi izbucnise în râs. Spre surpriza ei, Helen râsese și ea. Așa era Jordi – zâmbetul și buna ei dispoziție erau irezistibile. Helen își dădea seama acum că probabil n-ar fi supraviețuit acelor prime câteva săptămâni fără bucuria pe care Jordi o genera în mod natural.

Și care acum fusese stinsă. Toată acea speranță, toată acea fericire, ce mai rămăsese din ele? Două fete care stăteau în ploaia de decembrie, privind cum e dus cadavrul mamei lor. Cu doar două săptămâni înainte de Crăciun, era cea mai amarnică lovitură posibilă.

Helen se lăsă la loc pe podea. Se așeză în colț, masându-și brațele îndurerate. Acum, că se lăsa noaptea, apăruseră doi gândaci de bucătărie care păreau angajați într-un fel de preludiu, dar Helen abia dacă îi observă. Era prea pierdută printre amintiri, gândindu-se iar la momentul când *ea*

văzuse cadavrul mamei ei. Sora ei, Marianne, i-i prezentase pe părinții lor, crezând că Helen avea să fie încântată de priveliștea celor doi morți de pe pat. După cum o dovediseră evenimentele ulterioare, Helen nu fusese încântată. Fusese îngrozită – imaginea feței umflate și învinețite a mamei lor încă îi bântuia visele – și fusese speriată. Speriată pentru ce însemna uciderea lor pentru Marianne și ce însemna pentru ea.

Măcar Suzanne și Chloe se aveau una pe cealaltă, dar, în afară de asta, erau pe cont propriu, fără nimeni care să le protejeze de cele mai rele lucruri pe care viața putea să li le rezerve. Pierduseră cel mai prețios dar – dragostea veșnică a unei mame – și acum erau mai expuse ca oricând. O pierduseră pe creatoarea lor, pe călăuza lor, dispăruse punctul lor de sprijin. Helen știa cum e asta. În ciuda zarvei care continua să răsune în jurul ei, Helen nu se mai simțise atât de singură în viața ei.

104.

Se făcuse târziu deja și aripa era tăcută ca un mormânt. Silueta cu glugă se furișa prudent de-a lungul rampei, ținându-se pe lângă perete. Pas cu pas, centimetru cu centimetru, verificând și reverificând dacă drumul e liber. În noaptea asta, patrulele păreau să-și facă turul la fiecare oră – o reacție întârziată a Guvernatoarei aflate sub o presiune acută –, ceea ce făcea ca orice fel de escapadă să fie foarte periculoasă.

Iar deținutele? Dormeau sau rămăseseră treze, anticipând un nou atac? Cu cât mai serios devenea jocul, cu atât era mai riscant, dar acum nu se mai punea problema să se oprească.

Fiecare pas era măsurat și lin, fiecare mișcare – lentă și deliberată. La fiecare zece metri, silueta se oprea, cerceta diferitele pasarele, asculta cu atenție încercând să detecteze semne de viață și apoi pornea mai departe cu hotărâre. Trecu pe lângă celula 45, apoi 46 și, în sfârșit, iat-o. Celula B47.

Silueta prinse de colțul vizetei și o deschise. Deținuta dinăuntru nu reacționă, părând să doarmă. Dar nu avea niciun rost să-și asume riscuri inutile, așa că silueta se apropie și mai mult și privi în penumbra de dincolo de ea.

Mirosul te izbea imediat. Dulce, îngrețoșant, fecal. Îți venea să vomiți, dar acum nu se punea problema să renunțe. Fricoșii nu ajung nicăieri, așa că silueta cu glugă deschise ușa încet și se strecură silențios înăuntru.

105.

Ochii ei erau în continuare larg deschiși. În ciuda tuturor strădaniilor, în noaptea asta nu putea dormi, din cauza aceluiași gând sâcâitor care i se învârtea în cap. Era un gând nesăbuit, un gând periculos, dar unul de care nu se putea descotorosi. Nu acum, când recompensa oferită era atât de mare.

Kaitlin se ridică în coate și privi în jur. Squatul era întunecos și tăcut, cu excepția sforăiturilor stridente ale tipilor, terminați de băutură și cocaină. Și Kaitlin își consumase partea ei, bineînțeles, dar ea fusese ceva mai reținută ca de obicei, fapt care nu rămăsese neremarcat. Pretinsese că are crampe stomacale din pricina menstruației, ceea ce le închisese gura celorlalți. Adevărul era că într-adevăr îi era rău, dar asta nu avea nimic de-a face cu biologia ei.

Era la furat în EasyBusy, când îl văzuse. Un afiș mic, format A4, lipit pe vitrina cu tutun. Cifra îi atrăsese atenția – o recompensă de 10 000 de lire. Apoi ochii ei se îndreptaseră spre poză. Se așteptase să vadă fața cine știe cărui golan abrutizat, dar de fapt văzuse o față pe care o cunoștea. O față pe care o vedea în fiecare zi.

Nu știa sigur care e numele lui real – el își spunea „Jack" – și nici de unde venea. Jack era retras și vindea puțină iarbă, când avea, dar altfel folosea squatul doar ca acoperiș deasupra capului. Nu încerca să interacționeze cu ei, dar asta nu era ceva neobișnuit. Toți cei de aici aveau o poveste pe care ar fi preferat s-o uite sau pe cineva de care fugeau. Kaitlin nu știa absolut nimic despre el, dar îi recunoscu fața pe afiș. Și toată după-amiaza nu se gândise la altceva.

Kaitlin privi prin squat. Jack dormea întotdeauna lângă ușă, ca și cum s-ar fi pregătit să fugă, ceea ce îngreuna misiunea ei. Se ridică în picioare, gândindu-se dacă să-l strige pe nume ca

să vadă dacă doarme, dar apoi se răzgândi. În schimb, păși peste iubitul ei adormit și se furișă spre ușă. Dacă îi ieșea cum trebuie, amândoi aveau să fie aranjați pentru un an.

Scândurile erau vechi și scârțâiau. Fiecare pas părea să-i anunțe intențiile, așa că se mișca încet, alegând scândurile mai puțin zgomotoase pe măsură ce se îndrepta spre ușă. Când se apropie de ea, Jack se mișcă și se rostogoli în somn. Kaitlin încremeni – era la doar un metru distantă, iar dacă Jack deschidea ochii acum, ar fi privit drept spre ea. Dar Jack continuă să doarmă. Kaitlin își puse mâna pe piept, ca să-și liniștească respirația, se furișă pe lângă el și ieși pe ușă.

— Te duci undeva?

Vocea lui calmă o făcu să tresară. Timp de o clipă, Kaitlin nu făcu nimic, neștiind ce să spună sau ce să facă. Apoi se întoarse încet și răspunse:

— Mă duceam să mă piș. Berea proastă trece prin mine ca prin sită.

Jack o privi, evaluându-i răspunsul.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spuse Kaitlin.

Apoi se întoarse și se îndreptă rapid spre baie. Inima îi bătea rapid, pe frunte îi apăruse transpirația și simțea, în timp ce se pierdea pe coridorul întunecat, că ochii lui sunt ațintiți asupra ei. Oare scăpase? Îl păcălise?

Sau Jack știa ce gândește ea?

106.

Trupul de pe pat era cald încă, dar nemișcat. Pieptul nu se mai înălța și nu mai cobora, iar ochii lipsiți de viață erau închiși. Era acel moment magic de imediat după moarte în care sufletul ei păru să părăsească trupul, să se îndrepte spre fereastra cu gratii și să iasă în noapte.

Asta fusese puțin mai dificilă decât restul. Mai suspicioasă și mai puțin ascultătoare, existase și o mică luptă, în timp ce se instala stopul cardiac – victima fluturase din brațe, încercând să-și lovească atacatorul. Într-un fel, asta n-ar fi trebuit să fie o surpriză – fata aceasta fusese întotdeauna o prezență capricioasă și supărătoare la Holloway. Dar cel puțin nu existase niciun țipăt sau dramatism, nimic care să atragă atenția către ceea ce se întâmpla.

Însă tot nu merita să-și asume riscuri, mai ales cu patrulele suplimentare din noaptea aceea, așa că silueta scoase acul și ața. Celula murdară era întunecoasă, dar lumina lunii era suficientă ca să poți vedea și, după câteva încercări eșuate, ața intră în sfârșit prin urechea acului. Silueta trase ața astfel încât să fie la fel de lungă în ambele părți și se opri o clipă. Acul argintiu strălucea în lumina lunii – în noaptea asta avea un aspect magic și seducător.

Acum buzele victimei erau prinse laolaltă, ridicându-se ușor la capete ca să formeze un zâmbet vag. De fiecare dată, asta era partea cea mai delicată – pielea era mult mai tare decât cea a pleoapelor sau a vaginului. Era nevoie de puțină forță ca să împingă acul prin buzele groase și cărnoase, iar silueta îl băgă acum și trase energic în sus. Acul ieși îngrijit prin buza de sus, apoi se întoarse în aer și coborî iar. Peste cinci minute,

prima etapă era încheiată – victima rânjea neînsuflețit spre luna de deasupra.

107.

Mark Robins stătea prăbușit în scaun, ignorând micul dejun care îi fusese pus în față. Arăta ca și cum n-ar fi dormit deloc – avea ochii scobiți, cu cearcăne mari și întunecate dedesubtul lor. Benjamin Proud se bucura că Robins e într-o formă proastă – avansaseră puțin cu o seară în urmă, întrebările fiind încontinuu respinse sau evitate. Își pusese speranțele în faptul că avea să-l macine încet pe gardian. Experiența îl învățase că aveai mult mai multe șanse să închei o înțelegere sau să obții o confesiune, atunci când suspectul era epuizat.

— Cum te simți în dimineața asta?

Robins nu catadicsi să răspundă, dar asta nu-l descurajă pe Proud.

— Ai avut timp să te gândești la întreaga situație, să procesezi ce se întâmplă. Așa că sper ca astăzi să fii mai cooperant.

Robins nu spuse nimic, aruncând o privire furișată spre reprezentantul sindicatului, care stătea lângă el.

— Cariera ta de gardian a luat sfârșit, cu siguranță îți dai seama de asta deja. Nu e vina nimănui altcuiva decât a ta. Femeile acelea ar fi trebuit să fie în grija ta, iar tu ai profitat de ele. Ai făcut de rușine profesia și ți-ai trădat colegii. Ai fi putut să fii un gardian bun – *ai fost* un gardian bun –, dar acum dosarul tău și aprecierile numeroase nu mai au nicio importanță.

Robins se foi pe scaun. Astăzi părea neliniștit, poate chiar puțin rușinat. Neras, cu țepi negri deși pe bărbie, părea însăși definiția unui prădător sexual slinos.

— Știu că ai părinți – mama și tatăl tău locuiesc în Dunstable, nu-i așa? spuse Proud, scoțând acest

detaliu din dosarul din fața lui. Sunt sigur că sunt mândri de tine, de cariera ta…

— Să nu îndrăznești să-i amesteci în chestia asta, spuse Robins, trezindu-se brusc la viață.

— N-am de ales, Mark. *Tu* i-ai băgat în chestia asta, prin acțiunile tale.

Proud aruncă pe masă *Standard*-ul din seara anterioară. Prima pagină era dominată de o fotografie cu închisoarea Holloway, sub un titlu care urla „Crimă dublă”. Robins aruncă o privire fugitivă peste el, apoi ochii lui reveniră asupra lui Proud.

— Acum, eu știu că tu le-ai ucis pe fetele alea. Tu știi că le-ai ucis pe fetele alea. Așa că hai să nu îngreunăm și mai mult situația.

— Nu le-am ucis eu.

— Gândește-te la părinții tăi. Nu merită așa ceva.

— Nu le-am ucis, fir-ar a naibii!

— Sunt sigur că părinții tăi te-au învățat să fii responsabil. Când ai făcut-o de oaie, ridici mâna și îți primești pedeapsa, nu-i așa? Asta ar trebui să faci acum.

— Nu mă asculți…

— Nu, tu nu mă asculți *pe mine,* Mark. Dacă vei continua să nu-mi spui adevărul, dacă vei continua să negi implicarea ta în crimele acestea, atunci nu îmi lași altceva de făcut decât să te arestez. Procuratura o să te pună sub acuzare și va urma un proces foarte lung și foarte public. Fără îndoială, părinții tăi o să-ți rămână alături. O să participe în fiecare zi a procesului…

— Du-te dracului!

— Și o să audă fiecare detaliu revoltător a ceea ce ai făcut tu. Sex, crimă, mutilare. O să audă cum băiețelul lor a devenit un monstru, cum și-a ucis copilul nenăscut. Asta e ceea ce vrei, Mark?

Robins privea fix masa, scuturând din cap. Părea profund nefericit, ca un om care privește în ochi distrugerea.

— Dacă vrei, poți s-o iei pe drumul ăsta, continuă Proud rapid. Sau poți să le demonstrezi, să demonstrezi lumii întregi, că încă mai ai puțină decență. Spune-mi ce s-a întâmplat, spune-mi cum le-ai ucis pe fetele acelea și toate aceste neplăceri pot fi evitate. Niciun proces, nicio publicitate. Depinde de tine să faci asta, Mark.

Robins părea că ar vrea să vorbească, dar nu-și poate găsi cuvintele, așa că vorbi din nou Proud:

— Fă ceea ce e corect. E ceea ce se așteaptă părinții tăi de la tine și, oricum, e singurul lucru pe care mai poți să-l faci.

— Serios? spuse Robins rapid, ridicând privirea spre interogatorul lui.

Proud se așteptase ca Robins să pară înfrânt, dar, spre surpriza lui, acum în expresia acestuia exista o anumită sfidare.

— Știi, am venit aici azi-dimineață cu intenția de a te ajuta. Credeam că putem să tranșăm chestia asta ca de la bărbat la bărbat…

— Încă putem, prietene…

— Taci din gură! Acum eu vorbesc.

Șocat de vehemența din vocea lui Robins, Proud făcu ceea ce i se ceruse.

— Dar să fiu al dracului dacă o să ajut pe cineva care e gata să-i târască pe ai mei în chestia asta. Ei n-au greșit cu nimic.

— N-am spus că ar fi…

— Și nici eu n-am greșit. N-ai nicio urmă de probă că le-am făcut rău fetelor ălora – nici probe criminalistice, nici martori, nimic. Așa că n-ai decât să râșnești și să pui întrebări, dar n-o să obții nimic de la mine. Am spus tot ce aveam de spus, așa că acum trebuie să iei o decizie, *prietene.*

Ochii lui Robins se ațintiră asupra acelora ai lui Proud:

— Arestează-mă sau dă-mi drumul.

108.

— Ce am făcut ca să merit asta?

Campbell murmură cuvintele ca pentru el, în timp ce traversa rampa. Gardienii erau suprasolicitați și în perioadele bune, dar acum câțiva colegi își luaseră liber pe motiv de boală și Robins era încă interogat, ceea ce însemna că astăzi el și cu Bradshaw erau singurii din Aripa B. Bradshaw se dusese la Izolare ca s-o elibereze pe Grace, așa că el fusese lăsat singur și încerca să le mâne pe deținute spre micul dejun.

În dimineața asta, prizonierele erau într-o dispoziție cumplită. Moralul fusese întotdeauna șubred, dar în ultimele câteva zile acesta primise o lovitură dură. Campbell auzise despre delegația deținutelor la Guvernatoare și de modul dezastruos în care gestionase Bassett situația. Deținutele nu se mai simțeau susținute, nu se mai simțeau protejate, iar regulile stricte ale interacțiunii care facilitau viața de închisoare se fărâmau încet. Băștinașele erau agitate, ceea ce îl neliniștea pe Campbell. O revoltă în acest loc ar fi fost un dezastru.

Mai fuseseră probleme, dar niciodată o sfidare atât de fățișă. În timp ce își făcea rondul, Campbell fusese întâmpinat de refrenul constant „Du-te în mă-ta”. În mod normal, deținutele ieșeau somnoroase și docile, dar în dimineața asta trebuise să le tragă propriu-zis jos din pat pe câteva. O misiune care ar fi trebuit să dureze zece minute durase aproape jumătate de oră, ceea ce îl înfuria foarte tare. Punctualitatea era cuvântul lui de ordine, iar disciplina, crezul după care își ducea întreaga viață.

— Scoală-te, Simons, altfel o să simți mâinile mele păroase, urlă Campbell spre ultima celulă a șirului.

În sfârșit, înăuntru se produse mișcare, iar Campbell se întoarse să vadă dacă restul deținutelor se aliniaseră. Spre dezamăgirea lui, abia începeau să iasă, și una singură – Lucy Kirk, care făcea întotdeauna probleme – nu apăruse deloc.

— Lucy… Michael… indiferent care jumătate a creierului tău infim e de serviciu astăzi, ar fi bine să-i spună fundului tău să se miște.

Campbell se îndrepta deja cu pași mari spre latura estică a aripii, așteptându-se la probleme și scoțându-și bastonul din toc. Când se opunea, Lucy o făcea la modul total. Putea oare să o abordeze singur, lăsându-le pe celelalte deținute nesupravegheate?

— N-am chef de joacă, scumpo. Așa că, dacă nu vrei să-ți rup oasele alea virile, treci în șir.

Campbell se îndreptă energic spre celula ei, ignorând privirile temătoare pe care i le aruncau deținutele. Nu le era teamă de el – asta cu siguranță –, în dimineața asta le alarmase altceva, ceea ce nu făcea decât să-l irite și mai tare pe gardian.

— Asta e ultima ta șansă, altfel…

Dar Campbell nu avu energia să-și termine amenințarea. Închisoarea era moșia lui, dar acum avea impresia că autoritatea lui fusese înlocuită de ceva mai tenebros, mai puternic. Își dădea seama că deținutele îl urmăresc, le auzea cum șoptesc pe la spatele lui.

Dintr-odată, nu-i mai veni să intre în celula ei. Din cine știe ce motiv, știa ce avea să găsească acolo și nu voia nicicum să ia parte la asta. Dar ochii închisorii erau ațintiți asupra lui și ar fi fost fatal să le lase pe deținute să creadă că își pierduse aplombul. Așa că inspiră puternic, deschise ușa celulei și intră cu pași mari înăuntru.

109.

Ușa se deschise și Helen se trezi, tresărind. Sări instinctiv în picioare, dar capul începu imediat să i se învârtă și trebui să se sprijine de perete. Voise să rămână trează toată noaptea, gata să intre în acțiune imediat ce era eliberată. Dar epuizarea care se strânsese în ea zile întregi își spusese în sfârșit cuvântul.

Helen ridică privirea și o văzu pe Sarah Bradshaw cum se apropie. Gardiana părea tensionată, dar încerca să ascundă asta în spatele unui zâmbet forțat.

— Ar trebui să ieși abia la 10, dar m-am gândit să-ți fac o favoare. Dacă vrei micul dejun, ar fi bine să te duci acum.

Dar dacă Sarah spera la o primire prietenoasă, avea să fie dezamăgită. Helen sări imediat pe ea.

— Unde e el?

— Cine? răspunse gardiana uimită, trăgându-se în spate.

— Robins.

— E… e la discuție cu SDEC.

— Unde?

— În biroul lui Bassett.

— L-au pus sub acuzare?

— Nu, bineînțeles că nu. N-au nimic împotriva lui. Nu ceva serios…

— Ce-o să se întâmple după ce termină cu el?

— De ce vrei să…?

Dar Sarah nu apucă să termine. Helen o prinse de guler și o trase spre ea.

— Unde îl pot găsi?

Acum erau practic nas în nas, iar Helen fu mulțumită să vadă că gardiana părea speriată.

— Cred că la vestiar, bolborosi Sarah drept răspuns. A fost suspendat, așa că o să-și ia lucrurile și o să se ducă acasă, până se lămuresc lucrurile…

Până se lămuresc lucrurile. Helen ar fi fost în stare să o pălmuiască pe Sarah pentru eufemismul ei comic, dar trecu doar pe lângă ea.

— Nu poți să te duci acolo.

— Încearcă să mă oprești.

— Noi încă n-am terminat.

— Poftim?

— Am avut o înțelegere. Serviciu contra serviciu…

Smiorcăita gardiană scoase din buzunar smartphone-ul, dar astăzi chiar și ei părea să-i lipsească convingerea.

— Înțelegerea noastră a luat sfârșit.

— Dar am nevoie de o fotografie. I-am spus lui Garanita că o să mai fac una.

Helen se opri în ușă și zâmbi malițios.

— Bine atunci…

Surprinsă, Sarah ridică telefonul. Helen se întoarse din nou spre ea, dar, exact înainte ca Sarah să apese pe buton, ridică degetul mijlociu spre cameră.

— … uite-ți fotografia.

Iar după asta, plecă.

110.

Mergea repede pe stradă, aruncând priviri neliniștite peste umăr. Kaitlin nu dormise deloc noaptea trecută, așteptându-se cumva ca „Jack” să se ia de ea în orice clipă. Oare acesta mirosise minciuna sa, simțise ce pune ea la cale? Dacă da, nu lăsa să se vadă. Nu păruse să observe, atunci când ea ieșise pe furiș din squat, în dimineața asta.

Kaitlin mergea direct către Lamb and Flag de pe Argyle Street. Era o crâșmă tradițională veche și sinistră din Holloway, cu bere foarte ieftină și cu program extrem de flexibil. Acolo puteai să-ți iei o halbă la orice oră din zi sau din noapte, dar dacă te duceai după miezul nopții trebuia să te servești singur – la primele ore, letonul corpolent care era proprietarul localului putea fi găsit moțăind sub bar.

Dar Kaitlin nu căuta de băut, și trecu rapid pe lângă bar, spre toalete. Mâna de alcoolici serioși care își savurau halba de mic dejun abia dacă ridicară privirea. Erau obișnuiți ca scursurile Londrei să ajungă acolo, ca să folosească baia sau să se injecteze pe terasa minusculă. Kaitlin se bucură de lipsa lor de interes, dar tot se uită în spatele ei când se opri lângă telefonul public. Nu o urmărise nimeni, așa că scoase o liră și o băgă în aparat. Telefoanele publice erau o relicvă din altă epocă, dar această crâșmă arhaică și insalubră încă avea așa ceva, iar Kaitlin se bucură pentru asta.

Deci asta era situația. Era vremea deciziei. Ceea ce făcea în următoarele câteva secunde putea să îi înalțe sau să îi distrugă viața. Aruncă o privire peste umăr și, satisfăcută de faptul că era singură, începu să formeze numărul.

111.

Helen fu uluită de priveliștea care o întâmpină. Nu mai văzuse niciodată atât de multe trupuri în Aripa B, niciun asemenea haos. Deținutele stăteau aplecate peste balustradele tuturor nivelurilor, bătând în țevile metalice cu cănile smălțuite, aruncând fâșii de hârtie igienică în cantina înțesată, de dedesubt. Gardienii încercau să pună în practică închiderea celulelor, dar femeile se opuneau, luptând cu înverșunare, ca să evite să fie băgate înapoi în „cuști”. Lucrurile deveniseră deja neplăcute. Helen vedea cum o gardiană e tratată pentru răni minore, în timp ce o deținută care protesta era trasă de păr spre celula ei.

Jos, în mijlocul tumultului, Helen o zări pe Celia Bassett. Această femeie ștearsă păruse întotdeauna depășită de situație, dar niciodată atât de mult ca astăzi. Stătea cu mâinile ridicate deasupra capului, încercând să se facă auzită, dar deținutele nu păreau să aibă chef să asculte. Spre surpriza lui Helen, Cameron Campbell părea s-o susțină. Campbell își ridiculizase întotdeauna superiorii, dar iată-l cum amenința că o să spargă capete, dacă deținutele nu se întorceau în celulele lor. Poate că, măcar o dată, făcea și el ceea ce trebuia – încerca să restaureze ordinea, înainte ca cineva să fie grav rănit. Sau poate că doar voia să fie în mijlocul evenimentelor atunci când haosul avea să se pornească cu adevărat.

Helen le vedea pe Noelle și Babs în mijloc, susținute de forța îndoielnică a „Fetelor de Aur”. În circumstanțe normale, Helen s-ar fi repezit să le protejeze, dar nu și astăzi. *Trebuia* să-l prindă pe Robins, înainte ca acesta să aibă șansa de a fugi.

Helen iuți pasul și coborî la Nivelul Unu, sărind câte două trepte deodată. Avansa rapid spre ușile Aripii C, dar când se apropie de ele, în câmpul ei

vizual apăru brusc o siluetă familiară. Alexis, adversara ei rănită, dar insistentă, îi blocă drumul.

— Te duci undeva, Grace? gângăvi femeia gigantică, avansând susținut.

Alexis se simțise foarte prost după ultima lor ciocnire, dar acum arăta încă și mai rău. Avea două tăieturi urâte pe față, din care îi curgea sânge pe obraji. Voia să se răzbune și nu avea de gând să piardă timpul, așa că se repezi spre Helen.

Dacă voia să se salveze, Helen avea la dispoziție doar o fracțiune de secundă. Așa că, atunci când Alexis se aruncă spre ea, Helen țâșni în față și lovi cu pumnul laringele atacatoarei ei. Se auzi un trosnet urât și, chiar în timp ce femeia voinică se izbea de ea, Helen își dădu seama că aceasta e doborâtă. Alexis căzu la podea cu un bufnet oribil și, pentru o clipă, Helen se temu de ce e mai rău. Alexis zăcea nemișcată, abia scoțând un zgomot, dar Helen se aplecă și fu ușurată să vadă că pieptul acesteia se ridică și coboară. Nu se simțea deloc bine, dar avea să supraviețuiască, așa că Helen sprintă fără nicio ezitare pe ultimii câțiva metri spre ușile de acces. Dacă voia să-l prindă pe Robins înainte să plece, trebuia să se miște rapid.

Ușile erau închise bine, în ciuda haosului dinăuntrul aripii, așa că Helen privi în jur, căutând o alternativă. Poate că ar fi putut să ajungă în aripa personalului pe altă rută, dacă se întorcea, dar astfel risca să dea peste Bradshaw. În plus, acum vedea cum Campbell cheamă întăriri cu ajutorul fluierului, așa că se trase instinctiv înapoi, în intrândul celulei de lângă ușile principale de acces.

Peste câteva clipe, ușile se dădură de perete și patru gardieni în combinezoane de intervenție intrară, alergând, în aripă. Helen ieși iute ca fulgerul din ascunzătoarea ei și se repezi prin ușile deschise. Apoi, ușile se apropiară, izbindu-se cu un trosnet asurzitor.

Dar Helen deja dispăruse.

112.

Coridorul din fața ei era gol. De obicei, Aripa C era plină de deținute care spălau podelele, făceau curat în celule, pălăvrăgeau, făceau comerț și se băteau. Dar, în dimineața asta, ele dispăruseră – probabil se strânseseră altundeva, ca să înfrunte autoritățile. Asta avea să solicite și mai mult resursele închisorii, ceea ce făcea misiunea lui Helen puțin mai ușoară. În mod normal, o deținută aflată în aripa greșită ar fi atras atenția, dar astăzi, în timp ce avansa pe coridorul pustiu, nu era nimeni în jur care să-i pună întrebări stânjenitoare.

Nu zăbovi, ci parcurse întreaga lungime a aripii, până ajunse la ușile de acces către sectorul personalului. Planul ei fusese să declanșeze cea mai apropiată alarmă de sinucidere, în speranța că unul dintre gardienii hărțuiți o s-o audă, dar când se apropie de uși, văzu că nu era necesar. Una dintre ușile întărite era în continuare la locul ei, dar cealaltă atârna în balamale. Era îndoită la mijloc, iar balamalele aproape fuseseră smulse din perete. Probabil că gardienii încuiaseră ușile, ca să le țină pe deținute acolo, dar nici cele mai puternice bariere nu puteau rezista presiunii imense a unei aripi întregi de deținute. Helen se strecură pe lângă ușa deformată și intră în sectorul personalului.

Acum auzi zgomotul oribil care venea din zona de recreere a personalului – voci ridicate de furie, obiecte izbite de perete –, dar decise să nu investigheze ce se întâmplă. Dacă Robins deținea puțină minte, avea să evite cu orice preț grupurile mari și avea să încerce să scape prin spatele închisorii, unde se ajungea printr-un coridor de lângă vestiarul personalului. Helen se îndreptă într-acolo.

Era categoric în afara limitelor permise și Helen știa că, dacă e descoperită, va ajunge iar la Izolare.

Dar acum nici nu-i trecea prin cap să se întoarcă. Nu după mult timp, ajunse la ușa sălii vestiarului. Și aceasta trebuia să fie încuiată, și nu avea rost să încerce să o forțeze de una singură. Dintr-odată, se simți ciudat de vulnerabilă – cum bântuia pe coridorul de afară și se gândi să aștepte la ieșirea din spate. Dar asta ar fi putut să o pună față în față cu gardienii auxiliari care fuseseră recrutați pentru a se ocupa de tulburările acelei dimineți. Probabil că aceștia aveau să fie aduși prin intrarea din spate, pentru a evita atenția presei, care luase deja în vizor Holloway-ul.

În timp ce Helen se gândea ce să facă, ușa vestiarului se deschise. Mark Robins, îmbrăcat cu haină și cu un rucsac în spate, făcu un pas pe coridor, dar când o văzu pe Helen se retrase imediat. Trase ușa cu putere spre el, dar, spre groaza lui, ușa nu voia să se închidă. Privi în jos și văzu piciorul lui Helen băgat în ușă, iar peste câteva secunde simți mâinile ei pe guler. Încercă în continuare să se tragă în spate, lovindu-i violent brațele, dar Helen deschise ușa cu umărul și îl smuci cu putere spre ea. Luat prin surprindere, Robins se împletici și Helen profită imediat de acest avantaj, izbindu-l de peretele opus. Cu respirația tăiată, Robins încercă iar să scape din strânsoarea ei, dar acum se trezi că se rotește. Într-o clipă, fața îi fu lipită cu putere de perete, iar brațul – sucit la spate.

— Mergi undeva?

Robins continuă să se zbată. Helen îl lăsă să se îndepărteze câțiva centimetri de perete, apoi îl izbi iar de el.

— Răspunde, continuă ea.

— Acasă, icni Robins. Merg acasă.

— Ți-ai terminat opera, nu-i așa?

Robins nu răspunse, tresărind de durere, în timp ce Helen îi strângea brațul.

— De ce ai făcut asta, Mark? Ce ți-au făcut?

— N-am făcut *nimic.*

— Nu e nevoie să mă minți. Am văzut rapoartele medicului legist. Știu ce le-ai făcut lui Leah și Jordi.

— Am recunoscut asta, scânci Robins. Am făcut ceva greșit și o să plătesc pentru asta. Dar nu le-aș fi făcut rău niciodată.

— Asta spun majoritatea criminalilor și a violatorilor.

— N-am făcut rău nimănui. N-am *violat* pe nimeni. A fost de bunăvoie, pentru numele lui Dumnezeu!

— Da, sigur…

— Se simțeau singure. Nu aveau pe nimeni. Nu aveau nici măcar un om care să le iubească, căruia să-i pese de ele…

Era greu să-ți dai seama dacă Robins vorbește despre acele femei sau despre el însuși. Dintr-odată, păru o făptură jalnică – după cum scâncea și se răsucea în strânsoarea ei.

— De asta le-ai luat în vizor?

— Nu le-am *luat în vizor,* insistă Robins. Îmi plăcea de ele, și lor le plăcea de mine. Știam că nu poate să dureze, dar momentele pe care le-am petrecut împreună au fost speciale…

Helen nu mai suportă și îi trase brațul mai sus. Robins scânci de durere.

— Să nu îndrăznești să te justifici, șuieră ea. Ai profitat de femeile alea, ceea ce face din tine un simplu violator.

— Poți să-mi spui cum vrei, dar nu le-am făcut rău, jur!

Acum începu să plângă. Își lăsă capul în jos și suspină amarnic, udând peretele cu lacrimi. Pentru o clipă, Helen își relaxă strânsoarea. Fără să vrea, vedea în comportamentul lui Robins ceva care i se părea sincer.

— De ce erai în celula lui Jordi în noaptea aia? În noaptea în care te-am fugărit?

— M-am dus s-o văd, continuă Robins, înghițindu-și tulburarea. O vizitam o dată sau de

două ori pe săptămână…

— Droguri în schimbul felațiilor, nu?

— Nu, îi dădeam timbre și bani. Pentru compania ei…

— Poți să-i spui cum vrei. Ce s-a întâmplat?

— M-am dus la celula ei, ca de obicei. Am intrat și am găsit-o. Era moartă deja…

— Și în loc să dai alarma, ai fugit.

— Nu-mi puteam permite să fiu găsit acolo. M-ar fi dat afară, așa că am plecat. Dar apoi te-am văzut pe tine.

Helen înjură violent, făcându-l pe Robins să tresară. Se ghemui, ca și cum ar fi așteptat o lovitură, dar Helen nu voia să-l atace. Era furioasă, deoarece începea să ajungă la concluzia că se înșelase în privința lui Robins. Era un vierme, nici mai mult – nici mai puțin – care nu era capabil să comită aceste crime sadice, complexe.

— Gândește-te puțin, o îndemnă el cu o șoaptă răgușită. Aseară am fost scos de aici, iar dimineață însoțit din nou înăuntru. Cum aș fi putut să ucid iar?

— Ce vrei să spui? se răsti Helen.

— Lucy Kirk… Michael… indiferent cum vrei să-i spui. A fost ucisă noaptea trecută, cusută ca și celelalte… Eu nu eram aici, deci nu puteam fi eu…

Robins începu să plângă iar, și acum Helen îi dădu drumul. Tulburatul gardian se lăsă să cadă în genunchi. Era epuizat, consumat – Helen se întrebă dacă avea măcar puterea de a ajunge la ușa din spate. Era puțin tentată să îl târască acolo chiar ea – Robins fusese o prezență toxică în această închisoare și ar fi fost mult mai bine fără el –, dar nu avea timp. Urmase suficient o pistă care ducea la o fundătură și avea de lucru. Așa că îi luă legitimația de la gât și începu să sprinteze pe coridor.

Robins o privi cum pleacă, îngenuncheat, distrus și înfrânt.

113.

Deci asta era tot. Ăsta era sfârșitul.

Charlie parcurse iar lista lungă, sperând că le scăpase vreunul, că unul se strecurase prin năvod. Dar lucraseră metodic și organizat – grupaseră locurile frecventate de Stonehill în mănunchiuri geografice, ca să nu revină pe propriile lor urme – și le vizitaseră pe toate. Fiecare loc listat avea acum, în dreptul lui, o liniuță.

Și totuși, Robert Stonehill continua să le scape. Mizaseră tot pe arestarea lui și eșuaseră. Linia telefonică specială primise zeci de apeluri, iar Poliția Metropolitană le investigase pe toate – doar pentru a descoperi că apelanții era mincinoși, lacomi sau pur și simplu induși în eroare. Vânarea nepotului lui Helen fusese atât de promițătoare, dar nu le adusese nimic.

Charlie aruncă pe furiș o privire spre Sanderson, care își luase o nouă pauză de țigară, cu mobilul lipit de ureche. Fără să vrea, Charlie se simțea extrem de vinovată. O târâse și pe Sanderson în chestia asta și unde ajunseseră? Ce aveau să spună atunci când aveau să se întoarcă în Southampton cu mâna goală? Cum aveau să îi prezinte totul lui Gardam? Indiferent ce ar fi făcut acum, le pândea distrugerea carierei. Înainte de 40 de ani, aveau să ajungă la groapa de gunoi, fără nicio recomandare, nicio perspectivă, nicio speranță.

— Charlie?

Ce naiba avea să-i spună lui Steve? Parcă îl auzea cum o ia la rost, străduindu-se bărbătește să nu-i spună „ți-am zis eu”. Era un bărbat foarte cumsecade, chiar și atunci când era furios pe ea.

— CHARLIE?

Acum Charlie ridică privirea. Spre surpriza ei, văzu că șefa ei își abandonase țigara. Sanderson părea acum fericită, chiar puțin entuziasmată.

— Avem o pistă. Un squat în care stă.

Charlie uită instantaneu orice gând de înfrângere, o prinse pe Sanderson de braț și încercă să vorbească, dar nu își putea găsi cuvintele. Așa că Sanderson o ajută:

— Cred că l-am găsit, Charlie.

114.

— Toate deținutele trebuie să se întoarcă în celulele lor. Cele care nu vor face asta…

— Dă-o în mă-sa, replică Noelle, împingând-o pe neputincioasa Guvernatoare din calea ei și îndreptându-se spre ușile principale.

— O să ajungă la Izolare. O să ajungeți toate la Izo…

Noelle merse mai departe. Ea și un nucleu de deținute din Aripa B formaseră un grup de 50 de femei și nu aveau să se lase descurajate de amenințările deșarte ale Celiei Bassett. Ca multe alte deținute de la Holloway, Noelle nu dormise nopți întregi, făcându-și griji dacă e în siguranță, dacă dimineață o să mai fie vie. Știrea că Lucy Kirk fusese ucisă o enervase la culme – se decisese să nu mai petreacă nici măcar o noapte în acea închisoare în descompunere.

Campbell și alți câțiva gardieni se retrăseseră spre ușile de acces principale și acum se aflau drept în calea deținutelor. Își scoseseră deja bastoanele, în timp ce, deasupra lor, Bradshaw și încă un gardian pregăteau furtunurile de mare presiune. Dar Noelle nu șovăi și continuă să avanseze, țipând la gardieni să se dea la o parte. Aceștia puteau să înfrângă câteva deținute, dar nu pe toate.

Se apropiau tot mai mult, dar exact când Noelle își pregătea trupul pentru luptă, simți cum cineva o trage în spate. Se întoarse, gata să-i spargă fața, dar mâna îi încremeni în aer. Era Babs, care încerca s-o tragă de pe marginea prăpastiei.

— Nu face asta, Noelle, o îndemnă prietena ei. Tu nu ești așa.

— Dă-te la o parte, Babs, ăsta nu e războiul tău.

— Nu-i da un pretext lui Campbell. O să-ți spargă capul.

— N-are decât să încerce, fir-ar a dracu'.

— Ești speriată, nu gândești limpede, insistă Babs. Dacă faci asta o să regreți, crede-mă.

— Îți spun pentru ultima oară: dă-mi drumul! se răsti Noelle la Babs, holbându-se la ea amenințător.

Babs dădu drumul cămășii lui Noelle, fără nicio tragere de inimă, dar încă nu terminase.

— Poate că o să ieși din aripă, dar chiar crezi că o să ieși din clădire? O să fiți prinse, și apoi? O să-ți petreci restul vieții în spatele gratiilor. Asta e ceea ce vrei?

— Ceea ce *vreau,* spuse Noelle răspicat, apropiindu-se de femeia bătrână, e ca tu să te dai de aici.

Spusese asta cu o asemenea vehemență, încât Babs se trase în spate, ridicând brațele în semn de predare.

— Ne vedem dincolo, murmură Noelle tenebros.

Apoi făcu stânga-mprejur și se grăbi să le ajungă din urmă pe celelalte deținute. Babs se uită la ea cum pleacă. Închisoarea era cuprinsă de tumult, sistemul se dezintegra și până și vechile prietenii începeau să se destrame.

115.

Helen trecu legitimația lui Robins prin cititor. Lumina de deasupra ușilor deveni verde din roșie și Helen intră în încăperea slab luminată de dincolo. Nu îi plăcuseră niciodată morgile, iar asta era și mai rea decât altele – părăginită și murdară.

Nu erau deloc condițiile ideale pentru examinarea unui cadavru, dar, pe de altă parte, morga Holloway-ului fusese rareori folosită. Abia în ultimele câteva zile fusese pusă la încercare.

— Ce naiba ai impresia că faci? o întrebă doctorul Khan alarmat, trăgând deja un cearșaf peste cadavrul lui Lucy Kirk. Deținutele nu au voie să intre aici, așa că trebuie să te rog…

— Dacă n-ai observat, la etaj e revoltă. Așa că în dimineața asta e permis orice.

Khan privi rapid spre tavan, evident alarmat de această știre. Dar încă nu terminase, așa că își întoarse iar spre Helen privirea gravă.

— Câte deținute sunt? Va trebui să rapor…

— Numele meu este detectiv-inspector Helen Grace. Poate ai auzit de mine?

Era evident că doctorul Khan auzise, pentru că începu să se tragă în spate.

— Astăzi eu pun întrebări, doctore. Așa că fii băiat cuminte și pune scalpelul jos.

Khan se uită la Helen, apoi la mâna lui, părând surprins să vadă că bisturiul e încă acolo. Îl puse repede lângă celelalte unelte și începu să-și scoată mănușile sterile.

— Nu pot să discut cu tine despre munca mea, spuse el, ducându-se spre masa pe care era servieta lui.

Își scoase halatul, nerăbdător să plece.

— Am citit constatările tale preliminare despre Leah Smith și Jordi Baines. Acum vreau să discut cu tine despre Lucy.

Khan păru sincer uimit de spusele ei și rămase țintuit pe loc, atunci când Helen se apropie de masă. Dar când ea ridică cearșaful, ca să scoată la lumină trupul lui Lucy, Khan se repezi în față.

— Nu poți să faci așa ceva. O să contaminezi cadavrul…

— Dă-mi niște mănuși!

— Poftim?

— Dă-mi niște mănuși sterile.

Khan ezită, apoi se supuse. Helen își trase mănușile și ridică brațul lui Lucy. Avansă spre subsuoară și nu fu surprinsă să găsească, pe una dintre vene, o urmă proaspătă de ac.

— Ai trecut asta în raport? întrebă Helen, arătând spre mica urmă roșie.

— Bineînțeles, spuse Khan, părând ofensat din cauză că profesionalismul lui era pus la îndoială.

— Și ai primit rezultatele preliminare ale analizei sângelui?

Khan aprobă din cap, neștiind unde duceau toate astea.

— Există urme de heroină? Sau alte droguri injectabile?

— Nu, încă nu, răspunse Khan. Dar aș vrea să repet…

— N-o să găsești nimic. Lucy încerca să se lase. Nu mai lua de câteva săptămâni.

— Și? Putea să recadă și, oricum, nu drogurile au ucis-o. Opinia mea e că toate cele trei victime au murit din cauza…

— Unui stop cardiac, știu. Deci despre ce e vorba?

— Ce vrei să spui?

— Cineva le-a injectat pe aceste trei femei cu o substanță care induce infarctul. Poate că ucigașul le-a spus că sunt droguri, dar nu erau deloc.

Khan se opri pentru prima oară, ca și cum și-ar fi dat seama unde bate Helen.

— Ai găsit insulină în sângele lor? Insulina poate să inducă infarctul, dacă e administrată în

cantități suficiente.

— Nu, nimic de felul ăsta.

— Vreun stimulent cardiac? Anestezice injectabile?

— Nu.

— Atunci ce? Fă-ți meseria și spune-mi care e cauza morții.

— Nu știu care e cauza morții, dar pot să-ți sp…

Helen nu se mai obosi să-l asculte, ci îi luă servieta din mâini și îi scoase notițele. Dădu paginile până ajunse la analiza sângelui.

— Nu am găsit nimic la ce nu te-ai aștepta, bolborosi Khan, dată fiind natura morții lor. Nivel scăzut de glucoză, nivel crescut de adrenalină, ca să nu mai vorbim de mari…

Dintr-odată, Helen se sprijini de masă. Răspunsul fusese tot timpul unul evident.

— Adrenalină, șopti ea sec.

— Asta nu înseamnă nimic. Corpul produce adrenalină în timpul traumelor precum infar…

— Dar poate să și provoace un infarct, dacă e injectată în cantități suficiente. Și, bineînțeles, nimeni nu ar remarca nimic ciudat, deoarece după un infarct nivelul ar fi în mod natural unul crescut.

Khan nu spuse nimic. Fața lui era pământie.

— E singurul lucru care leagă toate cele trei morți, continuă Helen. Nivelul foarte crescut de adrenalină. Ar fi trebuit să-mi dau seama, și tu la fel.

— Nu e vina mea, răspunse Khan. Nimic din toate astea nu e vina mea.

Se trăgea deja cu spatele spre ușă, dar Helen nu avu energia să-l oprească. Nu văzuse ceea ce era sub nasul ei și, drept rezultat, încă o femeie nevinovată murise. Tânjea să-l ofere pe criminal justiției, dar nici măcar acum nu știa prea bine în ce direcție să o ia sau unde să privească. Știa partea de „cum”, dar partea de „cine” și „de ce” a acestor crime oribile rămânea la fel de ascunsă ca până atunci.

116.

— Trei. Doi. Unu. Acum!

La semnalul lui Sanderson, polițistul în uniformă repezi berbecele. Ușa de la intrare a squatului era putredă și polițistul o despică în două dintr-o singură lovitură. Pe lângă el se repeziră alți polițiști înarmați, care sprintară spre camere. Sanderson alergă după ei, cercetând clădirea în căutarea trofeului lor.

— Polițiști în misiune! În genunchi!

Podeaua era plină de siluete adormite. Întreaga clădire duhnea a droguri și a bere trezită. Cei care o considerau casa lor se ridicară amețiți, alarmați de puștile automate care le erau băgate în față. Sanderson făcu o scurtă numărătoare a celor din cameră, dar era prea întuneric ca să vezi bine, așa că se întoarse brusc și trase perdelele grele din spatele ei. În cameră intră o lumină strălucitoare, provocându-le și mai mult disconfort inadaptaților semidezbrăcați care defilau prin fața ei.

Le cercetă trăsăturile cu privirea, dar niciunul dintre ei nu era cel căutat, așa că trecu mai departe. Mai în spate erau încă două camere mici, iar Sanderson se repezi spre ele. Una era un fel de dormitor – în mod evident, un cuplu tânăr fusese în mijlocul unei întâlniri amoroase, iar fata dezbrăcată țipa acum din răsputeri. Iubitul ei bărbos părea și el stupefiat, dar Sanderson nu zăbovi și trecu mai departe spre mica anexă din spate. Anexa ducea spre grădină și fusese cândva spălătorie, dar acum era o coșmelie murdară. Mașina de spălat fusese dezmembrată și din țevile ei crăpate picura apa, iar podeaua era presărată cu seringi. Și, mai rău, cămăruța era goală.

— Liber!

Sanderson urlă cuvântul pe un ton sigur, dar vocea ei părea stridentă și încordată. Se duse iar în

fața casei, dar, în timp ce făcea asta, auzi de deasupra un cor de „liber”. Merse mai departe spre scara principală, dar când ajunse la ea, în vârful scărilor apăru un coleg de la Poliția Metropolitană care scutură din cap, părând la fel de dezamăgit pe cât se simțea ea. În mod evident, Stonehill nu era la etaj.

Sanderson înjură violent. Ajunseseră la squat în mai puțin de 20 de minute. Stonehill fusese în casă, atunci când tânăra femeie plecase. Oare bănuise ceva? Fugise?

Acum Sanderson se trezi că se îndreaptă iar spre anexă. Stonehill era un criminal agil și plin de resurse, și Sanderson își aminti descrierea lui Helen despre saltul lui grațios de la fereastra din Docurile de Vest. Atunci nu crezuse relatarea ei, dar acum avea motive să-și revizuiască opinia. Se grăbi spre anexă, smulse ușa și se repezi înăuntru.

Și iată-l. Cobora pe un burlan solid din spatele casei. Stonehill simți mișcare și sări de pe casă, aterizând abil în picioare. Sanderson fu asupra lui într-o clipă, îl prinse de tricou și îl învârti.

Duse mâna după cătușe, dar își dădu seama prea târziu de stupiditatea acțiunii ei. Se lăsase cu o singură mână cu care să se apere și nu reuși să se miște suficient de rapid. Stonehill se repezi înainte și fruntea lui izbi fața lui Sanderson imediat deasupra șeii nasului.

Acum Sanderson căzu pe spate. Pentru o clipă, nu mai știu pe ce lume se află. Urechile îi țiuiau și vedea stele. Încercă să se ridice în picioare, dar căzu în genunchi. Închise ochii, inspiră și expiră adânc și încercă să-și redobândească stăpânirea de sine. Acum amețeala scădea, iar Sanderson deschise iar ochii.

Stonehill se cățăra pe zidul din spate al grădinii. Polițiștii înarmați alergară pe lângă Sanderson, dar era deja prea târziu. Stonehill sărise de cealaltă parte și fugise. Mizaseră totul pe prinderea lui, dar el scăpase din strânsoarea lor, iar Sanderson era

acum înfrântă, fără alt rezultat decât un nas rupt și o carieră distrusă.

117.

Helen rămase singură, privind cadavrul din fața ei. Acum cearșaful zăcea pe podea, dezvăluind-o pe Lucy în toată splendoarea ei. Era un specimen ciudat, născută cu talie îngustă și curbe generoase, dar aceste aspecte ale feminității ei se aflau sub un atac tot mai puternic. În primul rând, din partea marilor cantități de hormoni masculini pe care le lua și care îi adăugau masă musculară și păr, în al doilea rând, din partea răului pe care și-l făcea cu propria ei mână. Tăieturile lungi și înguste de pe coapse, brațe și sâni erau o mărturie deprimantă a automutilării.

Dar prejudiciile produse de Lucy erau nimic, în comparație cu rănile suferite din partea criminalului. La fel ca în cazurile lui Leah și Jordi, gura, ochii și vaginul lui Lucy fuseseră cusute, iar nasul, urechile și anusul umplute. Helen atinse ezitant substanța opacă și gelatinoasă care atârna din urechea stângă a lui Lucy și o ridică în aer, ca s-o examineze mai îndeaproape. Cum se așteptase, era vaselină. Aceasta se găsea oriunde – puteai s-o cumperi și de la magazinul închisorii –, așa că, în afara cazului în care ucigașul fusese suficient de neglijent ca să-și depună ADN-ul pe ea, vaselina le era inutilă anchetatorilor.

Helen era pe punctul de a relua examinarea cadavrului, când simți mișcare cu colțul ochiului. Înșfăcă instinctiv scalpelul de pe tavă și se răsuci, ca să se apere. Dar imediat ce făcu asta, „atacatorul” ei dispăru, pierzându-se în zidărie cu viteza fulgerului. Helen scutură din cap în fața stupidității ei – era doar un șoarece. Niciun loc din închisoarea asta nu era sacru.

Își reîndreptă atenția spre cadavru și studie cusătura. Era abilă, astfel că cel care o făcuse era experimentat. De data asta, criminalul alesese o ață

de un violet frumos. Oare coloritul diferit era ceva important sau avea doar menirea de a-i tachina pe nefericiții anchetatori? Își înghiți repulsia și se apropie de răni, privind cu atenție deosebită vaginul cusut al lui Lucy. Căuta urme de mutilare excesivă – semne de ură –, dar cusătura fusese executată cu grijă. Nu existau vânătăi, niciun semn de violență și nicio urmă de sânge. De fapt, până la acel moment nu fusese vărsată nicio picătură de sânge.

Helen știa că ar fi trebuit să plece. Fără îndoială, Khan avea să raporteze intruziunea ei și aveau să vină gardieni înarmați, ca să o prindă. Dar în mintea ei apăru un gând, și Helen își dădu seama că trebuie să rămână. Dăduse de foarte puține crime lipsite de sânge în cariera ei, de foarte puține acte de brutalitate în care trupurile lăsau să se vadă o astfel de absență completă a rănilor defensive. Era sigură că asta e ceva important, așa că reveni la cadavru.

Luă mâinile lui Lucy și examină degetele ei lungi, căutând urme de luptă, urmele unei femei care se zbate să-și salveze viața. Și, în timp ce privea lung mâinile albe precum crinul, își dădu seama. Lucy fusese o femeie care se ura, care ura viața și care, mai mult decât orice, ura faptul că era la Holloway. Pusese în scenă multe proteste murdare, mânjindu-se pe ea și pereții cu excremente, atunci când tentativele sale de a obține transferul eșuau. Încercase să se sinucidă de două ori, făcuse greva foamei și refuzase categoric să se îngrijească. Insistase că făcea asta din cauză că nu voia să pară „feminină”, dar toată lumea știa că e din cauză că abandonase. Părul ei era lins și unsuros, subsuorile nespălate și unghiile scurte aveau în permanență sub ele o dungă groasă de murdărie.

Dar nu și acum. Acea Lucy care zăcea pe masa din fața lui Helen era cea care, poate, ar fi trebuit să fie. Părul ei era în continuare unsuros, dar

pieptănat cu cărare. Buzele, de regulă scorojite, păreau durdulii și fiecare unghie era curată și imaculată. Probabil Khan luase mostre de sub câteva, dar el nu le-ar fi curățat niciodată cu atâta meticulozitate. Nefiind un rezident al închisorii și știind prea puține despre viața lui Lucy, Khan nu ar fi observat aceste schimbări, dar pentru Helen, ele erau evidente și izbitoare.

Iar acum prin mintea năucită a lui Helen fulgerară câteva imagini. Șoarecele care tocmai fugise prin morgă. Gândacii de bucătărie care se împerecheau la Izolare. Muștele care dădeau ocol celulelor, căutând ceva umed unde să-și depună ouăle. Iar gândul care o sâcâia deveni și mai puternic. Ucigașul încerca să *protejeze* victimele de acești intruși, închizând fiecare orificiu, astfel încât cadavrele lor să nu poată fi profanate de numeroșii „locuitori” neînregistrați ai închisorii. Ar fi trebuit să-i fie evident de la început. Șobolanul care alergase peste ea în prima noapte petrecută aici fusese cel mai important indiciu dintre toate.

Trudise o lungă vreme cu convingerea greșită că aceste crime erau acte de ură, dar ele nu erau deloc așa ceva. Acest ucigaș calculat nu dorea să își agreseze victimele – de fapt, chiar dimpotrivă. Voia să le *purifice.*

118.

Acum erau la câțiva centimetri de el. Simțea respirația lor dezgustătoare, în timp ce îl ocărau, insultându-i virilitatea, originea și chiar mama. Stropi din saliva lor murdară aterizau pe cămașa lui, dar el nu încercă să-i șteargă. Nu avea să se înjosească făcând asta, iar imediat ce distracția de astăzi lua sfârșit, avea să-și ardă uniforma.

— Ați auzit ce-a zis Guvernatoarea, întoarceți-vă în celulele voastre ACUM.

Campbell urlă ultimul cuvânt, dar fără niciun efect. Acum deținutele aveau chef de scandal, iar Campbell nu mai putea face nimic care să împiedice o răzmeriță totală.

— Dă-te la o parte, altfel îți rup capul!

Noelle James conducea gloata de femei scoase din minți, toate părând că vor un măcel. Campbell o privi fix, apoi ridică ochii și îi făcu semn din cap lui Bradshaw.

Peste câteva clipe, un jet puternic de apă țâșni de sus și doborî de pe picioare două deținute. Apoi izbucni iadul. Se auzeau țipete și strigăte, iar Campbell zări dintr-odată cum un scaun de plastic zboară prin aer spre el.

— Capul!

Se lăsară în jos la unison, iar scaunul lovi ușile, imediat în spatele gardienilor asediați. Deținutele se repeziră acum înainte, țipând obscenități, dar Campbell era pregătit. Se îndreptă de spate și roti liber bastonul, care o lovi puternic pe Noelle în bărbie, aruncând-o într-o parte. Campbell auzi pocnetul puternic scos de bastonul lui și nu se putu abține să nu zâmbească. După câteva ore de război simulat, în sfârșit începuse distracția.

Acesta era momentul pe care îl așteptase. Și acum nu se mai abținu. Se repezi în tumultul din

fața lui, fluturând bastonul deasupra capului și urlând ca un lup.

119.

Îl ardeau plămânii și mușchii lui protestau, dar continuă să meargă mai departe. Avea un avantaj bun față de urmăritorii lui și era hotărât să profite de el. Simțurile lui se răsculaseră și creierul îi lucra cu furie, dar panica începea, treptat, să scadă.

Robert Stonehill era pe jumătate adormit, atunci când ușa de la intrare zburase din balamale. Pașii grei ai polițiștilor înarmați erau ușor de recunoscut și Robert era în picioare încă dinainte ca ei să înceapă să-și strige avertizările lor obișnuite. Dormea la primul etaj și, cum casa părăginită avea o singură scară, nu aveai pe unde coborî. Etajul de deasupra nu era nici el mai atrăgător – scândurile podelei era putrezite și instabile și, oricum, Robert nu avea chef de o urmărire pe acoperiș. Așa că fusese nevoit să gândească din mers, repezindu-se în baia murdară și smulgând fereastra. De acolo nu trebuia decât să alunece puțin pe burlan, până în grădină.

Aproape că fusese interceptat de înlocuitoarea lui Grace, dar instinctul îl salvase din nou. Simțea gustul sângelui care îi picura în gură, în timp ce alerga, și se întrebă dacă era al lui sau al ei. Acum nu avea timp să verifice, dar va trebui să se ocupe de asta, după ce scăpa din proximitatea imediată a squatului. O rană facială evidentă ar fi atras o atenție nedorită. Și, dacă existase un lucru pe care se pricepuse să-l facă în ultimele câteva luni, acesta fusese să treacă neobservat.

Prin spatele acestui șir de case victoriene trecea o alee lungă, iar Robert goni de-a lungul ei. Avea să-l scoată la drumul principal, iar de acolo putea să o ia în mai multe direcții. Oricât de tentant ar fi fost să caute un gang în care să se ascundă, cea mai bună șansă a lui era să se îndepărteze de locul faptei cât mai mult posibil. O nouă deturnare a

unei mașini ar fi fost riscantă – trebuia să presupună că erau prezente și vehicule ale poliției, poate chiar și un elicopter; i-ar fi fost mai bine să țâșnească în furnicarul de străduțe de suburbie din apropiere.

Robert își repezi privirea spre cer – nu se vedea niciun elicopter –, apoi aruncă o privire în urma lui. Câțiva polițiști înarmați ajunseseră pe alee, dar erau la aproape 200 de metri distanță și erau împovărați de echipament. Nu ar fi riscat niciodată să tragă în direcția unei străzi aglomerate, așa că, dacă putea să mențină viteza, avea să fie curând în siguranță.

Acum Robert gâfâia și transpira din abundență. Capătul aleii era la doar șapte metri distanță. Vedea acolo viața normală – mame cu cărucioare, pensionari cu plase de cumpărături – și suficient paravan obișnuit după care să se ascundă, în timp ce se îndepărta. Din nou, norocul era de partea lui.

Apoi, dintr-odată, apăru ea. Robert o recunoscu pe Brooks imediat, atunci când ea se opri în capătul aleii. Văzu și pe fața ei expresia recunoașterii lui și simți cum Brooks se tensionează pentru luptă, dar nu se opri nicio secundă. Spori viteza și se repezi spre ea. Avea s-o zdrobească în ultimul hal. Avea s-o distrugă.

Mai erau câteva secunde până la impact, când, dintr-odată, ea se lăsă jos. El se lovi de silueta ei ghemuită și se rostogoli prin aer, cu călcâiele întoarse deasupra capului, după care căzu la pământ, lovindu-se urât cu bărbia de pavaj. Sări imediat în picioare, dar Brooks se repezi la el rapid. El o respinse, câștigând câteva secunde în care să-și strecoare mâna în buzunarul hainei. Iar acum, când ea îl atacă a doua oară, era pregătit. Scoase cuțitul din buzunar iute ca fulgerul, iar când ea se năpusti asupra lui, Robert se roti și i-l înfipse în piept.

Brooks păru uluită, chiar puțin nedumerită. Dar nu mai mult decât Robert. Căci cuțitul lui nu îi

atinsese pielea – nu intrase. Iar Robert zări acum masa revelatoare de sub cămașa ei – Brooks purta vestă anticuțit. Lovi spre fața ei, dar brațul puternic al lui Brooks îi doborî cuțitul din mână. Robert se întoarse rapid, ca să-l recupereze, dar simți imediat o lovitură dură la rinichi. Icni și căzu la pământ, iar Brooks se aruncă pe el.

Robert se zbătu din răsputeri, dar era prea târziu. Brooks îl adusese în postura în care voise să-l aducă, iar Robert văzu zâmbetul ușurat de pe fața ei, atunci când ea se aplecă și îi spuse:

— Mă bucur să te văd iar, Robert.

120.

Helen se năpusti pe ușile capelei și intră cu pași energici. Nu se așteptase să găsească pe cineva, dar Andrew Holmes era îngenuncheat în fața altarului. Era evident că se rugase, dar acum, deranjat de intrarea dramatică a lui Helen, ridică privirea. Când se apropie de el, Helen fu uluită să vadă că obrajii lui erau pătați de lacrimi.

— Helen, ce surpriză plăcută, spuse el, ridicându-se în picioare. Nu te vedem prea des aici.

Helen îl privi lung, dar nu spuse nimic. Astăzi Holmes avea ceva diferit. Optimismul lui voios se evaporase, iar preotul părea golit și trist. Ca și cum i-ar fi simțit gândurile, Holmes își șterse lacrimile cu mâneca.

— Îmi cer scuze pentru starea în care mă găsești. Chiar și oamenii lui Dumnezeu au momente de slăbiciune.

Spusese asta pe un ton degajat, dar Helen nu se lăsă păcălită.

— Nu e nevoie de scuze, răspunse ea calm. Presupun că știai că această zi va veni.

Holmes o privi, cu o expresie de surpriză sinceră, dar apoi trăsăturile lui se îndulciră, iar el zâmbi și dădu din cap.

— Ești mai înțeleaptă decât noi toți la un loc, nu-i așa? M-am gândit la asta, prima oară când te-am văzut.

— Foarte măgulitor, dar asta nu schimbă nimic, nu-i așa?

— Nu, presupun că nu. Dar sunt uimit că îți pasă.

Helen fu atât de șocată de modul nonșalant în care el spusese asta, încât, pentru o clipă, îi veni să-l lovească.

— De ce să nu-mi pese? se răsti ea cu înverșunare. Jordi era prietena mea. Iar Leah și Lucy… erau niște ființe umane decente.

— Sunt cu totul de acord, dar nu sunt sigur dacă asta are vreo importanță.

— Poftim? replică Helen.

Făcu încă un pas spre el, având nevoie de întregul profesionalism, ca să nu-l lovească și să-l doboare la pământ.

— E totul în regulă, Helen? răspunse Holmes, trăgându-se în spate. Pari supărată.

— Tu n-ai fi, în locul meu?

— Presupun că da, dar nu știu ce legătură are asta cu mine. Eu am încercat să te ajut, dar tu n-ai reac…

— Așa cum le-ai *ajutat* pe celelalte?

Holmes nu spuse nimic, privind-o ciudat.

— Toate aveau problemele lor – Jordi, Leah, Lucy – și căutau îndrumare, pe cineva care să le ajute. Și au apelat la tine, nu-i așa?

Holmes continuă să nu spună nimic.

— Jordi venea aici în mod regulat, la fel ca Leah și Lucy. Ar fi trebuit să observ că primele două victime aveau cruci la gât. Am văzut crucea lui Lucy într-o pungă pentru probe, azi-dimineață. Ai vrut să le salvezi, despre asta e vorba?

— Am făcut ce am putut, răspunse Holmes, plecându-și ochii în podea. Dar niciodată nu era de ajuns. Nimic din ce spuneam sau făceam eu nu avea efect.

— Ah, eu n-aș spune asta. Presupun că tu crezi că ele sunt acum într-un loc mai bun?

— Păi, așa sper, dar tot nu văd ce…

— Le-ai purificat, nu-i așa? Le-ai făcut curate, întregi. Le-ai apărat de paraziți, le-ai eliberat de murdăria…

— Helen, îmi pare rău, dar ce spui tu n-are nicio logică…

— A trebuit să văd cum e livrat familiei cadavrul lui Jordi. Și cel al lui Leah. Asta era

ideea? Să le trimiți acasă de Crăciun…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, vrei să taci puțin?

Holmes urlase, luând-o prin surprindere pe Helen. Fața lui era roșie, dintr-odată părea furios. Nu, părea tulburat.

— Doar nu crezi în mod serios *că eu* le-am ucis, nu-i așa?

— Ba exact asta cred. Erau captivate de tine, aveai cu ușurință acces la celulele lor, puteai să mergi într-o parte și-n alta fără să trezești suspiciuni…

— E o nebunie.

— Cred că îți place enorm să salvezi fete rele. Sunt destul de compromise – droguri, sex, chiar violență –, dar tu poți să îndrepți lucrurile, să le trimiți la creatorul lor așa cum ar fi trebuit să fie ele.

— Asta crezi tu despre mine? o întrebă Holmes, părând, pentru prima oară, sincer jignit de acuzațiile lui Helen.

— Îmi dau seama de ce era tentant. Să ai un astfel de control asupra lor: putere de viață și de moarte. Și, de asemenea, îmi dau seama că au existat niște costuri. Tu nu ești un monstru, iar ceea ce ai făcut tu doare. Sunt sigură că lucrul acesta o să fie luat în considerare, așa că hai mai bine să punem capăt acum acestei situații.

Helen întinse mâna, dar Holmes nu făcu nicio mișcare de a i se alătura. În schimb, zâmbi trist și scutură mâhnit din cap.

— Cred că îmi supraestimezi eficacitatea, Helen. Chiar mi-au plăcut femeile acelea și am vrut să le ajut. Dar n-am putut. Am vorbit cu ele, le-am sfătuit, am încercat să le fac să renunțe la droguri, dar nimic n-a funcționat. Sunt întristat nu din cauza a ceea ce am făcut, ci din cauza a ceea ce *nu* am făcut. Sunt un ratat, Helen.

Helen nu cedă. Holmes părea sincer, dar trebuia să fie el, nu-i așa?

— Lucrez în închisoarea asta de aproape zece ani și câte suflete am salvat? Câți oameni am ajutat în mod real? Oamenii spun că îmi sunt recunoscători pentru consilierea mea și promit să se schimbe. Dar apoi cedează disperării și urii de sine, se întorc la droguri, se taie. Momentul ăsta se apropia de ceva timp, dar astăzi a lovit în plin. Mi-am pierdut timpul aici. N-am realizat nimic. Și știi de ce?

Helen nu știa ce să spună. Prezența lui Holmes i se păruse întotdeauna inconfortabilă, iar rolul lui în aceste crime părea să se potrivească perfect. Dar, în afara cazului în care era un actor foarte bun, acum vorbea din inimă.

— Pentru că ele nu au nimic pentru care să trăiască, continuă el, abia oprindu-se ca să-și tragă răsuflarea. Femeile care vin aici sunt pe o spirală descendentă. Leah, Jordi, Lucy – toate întrețin iluzia că într-o bună zi ar putea pleca de aici, că ar putea primi încă o șansă. Dar sunt viețașe și știu, în adâncul sufletului lor, că nu o să plece nicăieri. Și de asta nu am putut să ajung la ele. De asta sunt atât de inutil, de ineficient. Pentru că lor le lipsește acel lucru pe care tu l-ai avut întotdeauna, Helen.

Holmes o privi drept în ochi, apoi încheie:

— Speranța.

121.

— Sunt Jonathan Gardam. Vă rog lăsați un mesaj.

Emilia Garanita puse capăt apelului, înjurând violent. Îi trimisese trei SMS-uri lui Gardam și îl sunase de două ori, dar nu primise niciun răspuns. Era perfect posibil ca Gardam să fie ocupat în mod real cu munca de poliție și să aibă un motiv legitim să nu accepte apelurile ei. Dar ceva îi spunea Emiliei că astăzi Gardam o evita.

Robert Stonehill fusese arestat. Iar acum era închis într-o cameră de interogatoriu a secției de poliție din nordul Londrei. Emilia avea o nevoie disperată să vorbească cu Gardam, să afle ce se întâmplă. Era oare posibil ca Stonehill să fie vinovat, până la urmă? Helen jurase întotdeauna solemn că vorbise cu Gardam despre faptul că le cunoștea pe victimele S&M. Susținuse, în declarația ei, că îi spusese superiorului ierarhic despre această latură a vieții ei încă de la începutul acțiunii și că se oferise să renunțe la acest caz. Când fusese întrebat, Gardam negase categoric că această conversație avusese loc. Iar Emilia îl crezuse.

Emilia fusese mulțumită să îl creadă pe cuvânt, deoarece asta contribuia la condamnarea lui Grace. Dar oare în tot acest timp Gardam mințise? Emilia se simți dintr-odată foarte expusă, ca și cum toți aliații ar fi abandonat-o, ca și cum toate certitudinile care susținuseră până acum varianta ei asupra poveștii lui Helen Grace se destrămau.

Ziua începuse prost – cu un SMS laconic din partea lui Bradshaw care punea capăt înțelegerii lor – și continua și mai rău. Emilia simțea că e aruncată pe margine, ca și cum axa lumii ei s-ar fi defectat. Poate că imaginea pe care i-o trimisese Sarah Bradshaw în dimineața asta avea mai multă semnificație decât i se păruse ei la început. Emilia n-ar fi vrut, dar nu se putu abține să nu se mai uite

încă o dată la ea. Dar, când o deschise, nu găsi niciun mesaj ascuns, doar un act de sfidare fățișă.

Helen Grace privea fix camera, cu degetul mijlociu îndreptat în direcția Emiliei.

122.

Helen alergă pe coridor, până când ajunse la infirmerie. Trecu legitimația lui Robins prin cititor și intră în încăpere. În mod normal, ar fi trebuit să fie plină – întotdeauna când apărea un pat liber, el era ocupat imediat de o deținută care avea o nevoie medicală reală sau de una cu o imaginație sănătoasă. Dar în dimineața aceasta infirmeria era pustie, probabil personalul și pacientele fiind deja evacuate acum, când revolta din închisoare era în toi.

Helen își îndreptase pașii încoace aproape din instinct. Chiar dacă se afla în închisoare deja de câteva luni, în sufletul ei era tot anchetatoare. Lipsită de resursele obișnuite, bâjbâise prin întuneric, făcând presupuneri extravagante și imprecise, dar încă avea un indiciu crucial. Ucigașul își injectase victimele cu adrenalină. Și exista un loc evident în care substanța putea fi găsită.

Însemna asta oare că personalul medical era implicat în aceste crime? Helen bănuia că nu – nu prea credea în teorii ale conspirației și, în plus, avea senzația că acest ucigaș lucrează singur. Crimele erau prea neobișnuite, ca să sugereze altceva. Dar existau și alte persoane care aveau acces la medicamentele controlate, iar Helen avea intuiția că astăzi avea să o găsească pe una dintre ele aici.

Cabinetele erau goale, așa că Helen încercă în magazia medicală mare, din spate. Magazia era ținută încuiată în permanență, dar ea folosi din nou cârdul lui Robins, deschise ușa și privi înăuntru. Era întuneric și totul părea nemișcat și, pentru o clipă, Helen fu tentată să treacă mai departe. Dar un zgomot aproape imperceptibil o făcu să se

oprească. Aprinse lumina și o descoperi pe Annie Căruț.

— *Tu* ce mai vrei?

Annie încerca să vorbească autoritar, dar era doar un bluf. Helen nu își putu reține zâmbetul – dincolo de bătaia pe care o primise chiar ea, Annie era responsabilă pentru mare parte din nefericirea care bântuia Holloway-ul și care făcea ca multe dintre femeile vulnerabile care treceau pe acolo să rămână periculos de dependente de droguri. Fără să spună nimic, Helen se îndreptă încet spre ea.

— Dacă mă atingi, o să regreți.

Annie încercă să se dea în spate cu căruciorul, dar era prinsă la colț. Helen continuă să avanseze spre ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eu am scleroză multiplă și tu ești polițistă. Nu poți să lovești o femeie fără apărare…

— Am *fost* polițistă, o corectă Helen. Și am niște conturi de reglat cu tine.

— Uită-te la mine. Te implor…

Annie își ridică mâinile tremurătoare. Voia să se folosească de starea ei ca de o monedă de negociere, dar pe Helen nu o interesa asta. Avea încă proaspătă în memorie bătaia primită din partea golancelor lui Annie și știa că infirma ar fi fost complet nemiloasă, dacă situația ar fi stat invers.

Se aplecă spre ea. În timp ce Annie își trăgea capul în spate, Helen spuse încet:

— Sunt într-o dispoziție generoasă, Annie. Așa că te las să alegi. Îmi spui ce vreau să aflu sau primești ce ți se cuvine.

Annie dădu prudent din cap. Informația era o marfă prețioasă în închisoare.

— Tu aprovizionezi pe toată lumea, da? Nu există niciun om căruia nu i-ai vinde și nimic ce nu poți să obții?

— Fac ce pot.

— Știu asta. Și nu mă interesează chestiile obișnuite, vreau să aflu despre unul dintre clienții tăi ceva mai aparte.

Annie dădu docil din cap, așa că Helen continuă.

— Adrenalină. Poți să faci rost aici de adrenalină pură?

— Bineînțeles. Au nevoie de adrenalină pentru fetele cu alergii, plus că face parte din trusele de resuscitare. Le folosesc la codul negru, dacă s-a ajuns prea departe.

— Și ai șterpelit vreodată adrenalină pentru un client?

— Nu e o solicitare obișnuită.

— Răspunde la întrebare, Annie.

— E posibil să fi achiziționat câteva tranșe, dar asta a fost acum luni de zile.

— Cui i-ai dat-o?

— De ce te interesează? Erau cel mult câteva sute de centilitri…

— CUI?

— Ascultă, Grace, eu vreau să te ajut, dar nu pot să-ți dau așa numele clienților me…

Helen o întrerupse, apucând-o de guler.

— Adrenalina aia a fost folosită pentru uciderea a trei femei nevinovate. Ceea ce înseamnă că *tu* ești complice la crimă.

Annie se holbă la Helen, sincer șocată de această dezvăluire.

— Așa că o să te întreb încă o dată, și de data asta ar fi bine să-mi răspunzi.

Helen slăbi strânsoarea din jurul gâtului lui Annie.

— Cui i-ai dat adrenalina?

123.

— A plecat de mult.

Khan ridică privirea, atunci când Benjamin Proud ieși din vestiarul din spatele morgii. Nu reușise să găsească un gardian interesat de intruziunea lui Grace, dar în cele din urmă îl depistase pe Proud, care muncea din greu în biroul lui Bassett.

Cei doi se grăbiseră spre morgă, iar Proud întreprinsese o căutare minuțioasă. Dar nu se vedea nicio urmă a fostei polițiste.

— A luat ceva?

Khan privi spre cadavru, tavă și biroul din apropiere.

— Din câte văd eu, nu.

— S-a intervenit în vreun fel asupra cadavrului?

Khan își puse mănușile sterile și parcurse cu privirea trupul gol al lui Lucy.

— Nu cred. Cusătura e cum a fost, la fel și vaselina. Trupul nu a fost mișcat…

Ridică un braț ca să se uite la partea lui de jos, apoi îl coborî și îl verifică pe celălalt.

— … sau însemnat în vreun fel.

— Și nu ți-a făcut niciun rău?

— Nu, voia doar să vorbim. A reușit cumva să facă rost de rapoartele întocmite de mine despre Smith și Baines și voia să le compare cu moartea lui Lucy Kirk. Nu am putut să-i spun prea multe. Eram în mijlocul autopsiei…

— Dar era interesată de adrenalină, așa-i? insistă Proud. Se susține teoria ei?

Khan ezită, apoi răspunse:

— Da. Cred că da. Dacă injectezi suficientă adrenalină, o să provoace un val de activitate care practic scurtcircuitează inima. Acționează rapid și e foarte eficientă.

Proud dădu din cap – în sfârșit, acest caz dificil începea să aibă sens.

— Dar ca să faci asta trebuie să obții adrenalină pură, continuă Khan.

— Infirmeria?

— Așa presupun.

Proud pornise deja. Această nouă pistă nu reducea numărul potențialilor suspecți, dar putea să furnizeze o piesă importantă a puzzle-ului.

— Stai puțin!

Proud ajunsese la ieșire, dar se întoarse iar cu fața spre medicul legist.

— Înainte să pleci cred că ar fi bine să vezi asta.

Ceva din tonul lui Khan îl intrigă pe Proud, care reveni rapid lângă masă. În timp ce el făcea asta, Khan extrase ceva de pe cadavru.

— Era prins în cureaua ceasului. Ar putea fi o urmă a criminalului. Poate dacă a existat o luptă…

Khan își ridică trofeul la lumină, examinându-l cu atenție. Proud se apropie și fu uluit de ceea ce văzu.

În dinții pensetei era prins un singur fir de păr alb.

124.

Helen fu zguduită de zgomot, imediat ce puse piciorul în interiorul aripii. În cantină, forțele de intervenție veniseră în ajutorul personalului copleșit al închisorii, avansând spre răsculate, în timp ce băteau cu bastoanele în scuturile lor de plastic. Dar intervenția lor brutală avea prea puțin efect – asupra scuturilor lor ploua cu scaune, cu mese și chiar cu bucăți de ciment care scoteau un răpăit sălbatic. Însăși structura clădirii era sfâșiată, iar deținutele răsculate foloseau orice, ca să se protejeze, în tot acest timp țipând ocări față de atacatorii lor. Era o adevărată nebunie asurzitoare, ca și cum întreaga închisoare ar fi început brusc să urle de durere.

La această larmă violentă se adăuga acum un sunet nou, și mai sinistru. Helen fu șocată să vadă cum pe podea cad grenade lacrimogene care șuierau amenințător, în timp ce își pompau în aer aburii nocivi. Dar deținutele înfuriate refuzau în continuare să cedeze, lipindu-și tricourile pe nas și gură și repezindu-se înapoi în încăierare. Situația se transforma rapid într-un război total și, în mod normal, Helen ar fi intervenit, dar astăzi era o femeie care avea o misiune, așa că trecu pe lângă îngrozita Sarah Bradshaw, mergând în direcția celulelor. Rămăseseră descuiate după apel, iar acum ușile atârnau deschise. Helen mai parcursese de multe ori această rută și acum o făcu aproape pe pilot automat, îndreptându-se rapid spre celula B25. Fără să se obosească să verifice dacă drumul e liber, intră rapid înăuntru.

Celula lui Babs nu părea deloc altfel ca de obicei. Ordonată, îngrijită și curată. De fapt, chiar scrupulos de curată, iar Helen se întrebă de ce nu remarcase asta până acum. Dar Babs nu era nicăieri. În mod normal nu și-ar fi abandonat

niciodată celula astfel, deschisă și neprotejată, dar astăzi nu era o zi normală. Era ea implicată în violența de jos? Sau se folosea de iadul acela ca să fugă?

Dintr-odată, Helen începu să demonteze întreaga cameră, trăgând jos păturile, ridicând saltelele și sfâșiind fețele de pernă. Existau foarte puține ascunzători în aceste celule, dar Helen era minuțioasă. Luă de pe raft îndrăgitele romane ale lui Babs și le rupse de-a lungul cotorului, desfăcu ramele fotografiilor și chiar își trecu degetele peste zidărie. Dovada trebuia să fie undeva – Babs nu avea de gând să se oprească, acum când prinsese gustul crimei.

Dar nu exista nimic incriminator. Doar posesiunile modeste ale unei deținute vârstnice care își vedea de ultimele ei zile. Frustrată, Helen lovi puternic patul cu piciorul, iar în timp ce făcea asta ochii îi căzură asupra albumelor cu decupaje pe care Babs le ținea într-o cutie de carton. Îi veni o idee, înșfăcă cutia și scoase albumele unul după altul, până îl găsi pe cel dorit. Acum gonea de-a lungul paginilor, peste criminale, hoațe și traficante, până când ajunse la un mic decupaj despre Barbara Sarrington, cunoscută la Holloway drept Babs.

Din deferență față de prietena ei, Helen sărise peste el la prima căutare după posibili suspecți, dar acum devoră detaliile. Și, în timp ce făcea asta, o cuprinse o senzație subită de scârbă, o răceală îngrețoșantă care i se furișa în suflet. Căci tot ce îi spusese Babs era o minciună.

Babs ispășea, într-adevăr, o condamnare pe viață, dar nu pentru crima pe care o „mărturisise" în această celulă. Nu era deloc o soție bătută. De fapt, ziarul o numea un „Înger al Morții". Barbara Sarrington era o asistentă care ucisese mai mulți pacienți prin injectarea de insulină și mai apoi de epinefrină, cunoscută și drept adrenalină. În timp ce citea, Helen fu șocată să descopere că poliția

suspectase că e ceva necurat și cu moartea părinților lui Babs și, mai apoi, cu cea a soțului ei. Dar asta fusese imposibil de dovedit, dat fiind că aceste „victime” nefericite fuseseră incinerate rapid după moartea lor.

Helen lăsă albumul și își luă capul în mâini. Fusese atât de aproape de soluție la începutul anchetei ei, iar acum se minună cu cât calm stătuse Babs, citindu-și cartea, în timp ce Helen îi răsfoia decupajele. Ce detașată fusese, cât de încrezătoare că nu avea să fie prinsă. Nu era de mirare că o înșelase pe Helen – se folosise în mod înțelept de prietenia lor, pentru a se proteja într-un moment crucial.

Helen simți cum pe față îi alunecă o lacrimă. Natura ei încrezătoare o făcuse să nu vadă ceea ce era chiar sub nasul ei. Și, din cauza asta, Jordi și acum Lucy erau moarte. O crezuse pe Babs pe cuvânt – inimoasa purtătoare de cuvânt a Fetelor de Aur din închisoare. Cloșca, femeia bună la suflet, prietena tuturor. Dar, de fapt, nu era deloc așa.

În realitate, această bătrânică era un monstru.

125.

Telefonul sună la nesfârșit, dar nu răspunse nimeni. Charlie încerca să dea de autoritățile de la Holloway de jumătate de oră, vrând să folosească o scurtă pauză a interogatoriului, ca să-i dea lui Helen vestea cea bună. Încercase la centrală, la centrul pentru vizitatori, chiar și la ofițerul de legătură cu presa. Dar toate apelurile ei sunau în gol. Ce naiba se întâmpla?

Charlie închise și își porni laptopul. Căută Holloway pe Google și apărură mai multe linkuri, majoritatea de la organe de presă. Se așeză, îl deschise pe primul și fu imediat alarmată de titlu.

„Unități de intervenție chemate să soluționeze un «incident major»".

Citi detaliile și le verifică apoi cu ajutorul următorului link. Dar ambele relatări spuneau același lucru. În vechea închisoare avea loc o revoltă serioasă și autoritățile se străduiau să controleze populația supraaglomerată a acesteia. Potrivit ultimelor informații, centrul violenței era Aripa B.

— Intrăm iar.

Charlie ridică privirea și îl văzu pe colegul de la Poliția Metropolitană cum îi face semn spre camera de interogatoriu. Încremeni timp de o clipă, neștiind ce ar fi fost cel mai bine să facă. Apoi se ridică și ieși din cameră în urma colegului ei. Era îngrijorată pentru vechea ei prietenă, dar până nu obținea o mărturisire de la Stonehill nu avea să-i dea nicio veste concretă. Așa că, oricât ar fi detestat asta, trebuia să-și înghită preocuparea față de situația de la Holloway.

Pentru moment, Helen trebuia să se descurce singură.

126.

Ușa se închise cu un pocnet în urma ei, trimițând ecouri în celulă. Scoase lanțul din buzunar, băgă cheia în broască și o întoarse de două ori în sensul acelor de ceasornic. Apoi se îndepărtă de ușă, se duse în colț și se prăbuși grămadă la pământ.

De obicei, Celia Bassett se ferea de Izolare ca de ciumă – nu dorea deloc să își petreacă timpul cu nebunele scăldate în vomă și pătate cu rahat care își petreceau timpul aici. Viața era suficient de grea și fără să trebuiască să aibă de-a face cu *asta.* Dar astăzi i se părea un paradis. În dimineața asta, lucrurile scăpaseră de sub control extrem de rapid. La ora 8:00 fusese găsit cadavrul lui Lucy Kirk. La 9:00 începuseră primele manifestări de violență, iar peste doar două ore, închisoarea intrase oficial sub incidența Măsurilor Speciale.

Și astfel, cariera Celiei se dusese pe apa Sâmbetei. Nu mai avea cum să-și revină după un astfel de dezastru. Trei crime și acum o revoltă totală. Celia simțea de luni de zile cum viața începe să-i scape de sub control, dar acum era în cădere liberă. Era ceva irelevant, doar o notă de subsol în istoria pestriță a Holloway-ului.

Făcuse o ultimă încercare de a-și reimpune autoritatea și coborâse în busculadă ca să discute cu răsculatele, dar abia scăpase cu viață și nu avea de gând să mai încerce ceva atât de nesăbuit. Astăzi deținutele voiau sânge.

Așa că avea să aștepte la detestata Izolare până se termina totul, absorbind nefericirea tuturor celor care trecuseră pe acolo înaintea ei. La asta se ajunsese. Guvernatoarea izolată, pentru propria ei protecție. Dacă n-ar fi fost atât de tragic, i-ar fi venit să râdă. Dar, pe de altă parte, nu era întreaga ei viață o glumă? Iar situația aceasta era doar poanta amară.

127.

Decupajele zăceau pe pat, aruncate, iar Helen era acum lângă măsuța de alături. La loc de cinste era un teanc de scrisori din partea fiicei lui Babs, Jeannie, care îi scria regulat mamei ei. Babs făcea mare caz de asta, spunând că e foarte norocoasă că are o fiică atât de atentă. Dar când Helen răsfoi scrisorile, o așteptă o nouă surpriză. Nici măcar una nu fusese deschisă.

Însă ea nu ezită și o rupse pe prima care îi căzu în mână. Ochii ei absorbiră rapid cuvintele, asimilând neplăcutul lor conținut:

Dragă mamă,

Sper ca această scrisoare să te găsească bolnavă. Sper că îți urăști viața și că asta îți produce durere. Te-am văzut de multe ori în visele mele cum mori, dar viața nu trebuie să fie atât de amabilă, așa că tot ce pot să sper e că tu o să continui să suferi.

Helen termină scrisoarea și trecu la următoarea. Sentimentele din aceasta erau similare – în mod evident.

Jeannie credea că mama ei îl ucisese pe tatăl său și scăpase. Nu avea de gând s-o lase să uite asta, așa că, deși refuza s-o viziteze, îi scria regulat, revărsându-și toată înverșunarea și veninul asupra odioasei ei mame.

Ultima scrisoare, trimisă cu doar o săptămână în urmă, era încă și mai neplăcută ca de obicei:

Dacă i-aș putea cere lui Moș Crăciun ceva, te-aș cere pe tine, atârnată de o funie în celula ta. Asta ar face din mine

cea mai fericită fată din lume. Dar presupun că ar fi prea mult să sper la așa ceva. Se spune că sărbătoarea Crăciunului e cea mai dificilă perioadă pentru pușcăriași, așa că îți trimit salutările mele de Sărbători. Sper să ai un Crăciun mohorât, plin de durere, regret și disperare. Dumnezeu știe că meriți asta.

Să te ia dracu' nenorocito. Am avut încredere în tine.

Jeannie

Asta era tot, în câteva cuvinte. *Toți* avuseseră încredere în Babs cea drăguță și prietenoasă, și ea îi trădase. Dintr-odată, Helen începu să înțeleagă foarte multe lucruri. În timpul crimelor nu existase niciun fel de luptă, deoarece fiecare victimă se trezise și o găsise în celulă pe prietena ei. Babs le oferise ceva – o doză de heroină? – spunându-le probabil să lase ușa deschisă, pentru ca ea să se poată strecura înăuntru să le-o administreze. Era oare posibil ca Babs să le fi învățat într-adevăr pe Noelle și pe Jordi cum să folosească vata? Spuseseră că e un truc vechi al Holloway-ului.

Leah, Jordi și Lucy avuseseră cu toate o slăbiciune pentru droguri. Probabil că oferta lui Babs le păruse un dar din partea unei prietene bune, ceva care să le alunge pofta, dar în realitate nefericitele femei fuseseră injectate cu adrenalină pură. Iar acum prin mintea lui Helen trecu o altă imagine: momentul în care prietenele ei o vizitaseră la infirmerie. Toate îi aduseseră daruri și bunătăți, dar Helen își aminti acum că Babs îi împinsese în mână o sticlă de sirop de coacăze. De asta picase ea testul pentru droguri. Probabil că Babs îi pusese ceva în sirop. Oare Annie îi furnizase și drogurile acelea?

Babs voise să scape de Helen, și pe bună dreptate. Nimeni nu se apropiase mai mult ca ea de aflarea adevărului. Dar Helen nu avea nici acum probele elementare care ar fi putut-o incrimina pe această crudă asasină în serie. Tot ce avea, inclusiv mărturia lui Annie, era circumstanțial.

Helen încercă să se concentreze. Zgomotul de afară era asurzitor și emoțiile ei erau puternice, dar încercă să contemple întreaga amplitudine a trădării lui Babs. Trebuia să-și păstreze gândirea limpede – nu se punea problema să lase neprinsă o criminală în serie.

Annie spusese că Babs primise adrenalina acum câteva luni. Dat fiind trecutul ei, era exclus să o fi lăsat pe Babs să se apropie de magazia medicală, de unde și nevoia ei de a fi ajutată de traficanta de droguri. După ce începuseră crimele nu ar fi putut să revină pentru o nouă tranșă, așa că între crime trebuia să fi depozitat adrenalina undeva. Dar unde? Fiecare celulă fusese percheziționată și făcută bucăți de gardienii care o căutau pe criminală. Dar aceștia nu găsiseră nimic, ceea ce nu era surprinzător. La urma urmei, existau doar patru pereți, o toaletă, un pat, o masă…

Dintr-odată, Helen se lăsă în genunchi. Se târî pe podea și se opri lângă pat. După cum se așteptase, șuruburile care fixau patul de podea erau uzate, iar vopseaua de deasupra lor roasă. Scoase din buzunar legitimația lui Robins, băgă un colț al ei în capul șurubului și începu să rotească. La început încet, apoi, pe măsură ce șurubul începea să se înalțe, tot mai rapid. După ce scoase un șurub, îl încercă pe următorul. După ce le deșurubă pe toate, trecu la piciorul următor, scoțând rapid toate șuruburile.

Ridică încet capătul patului. Spre dezamăgirea ei, în golul primului picior nu era nimic, dar în golul celui de-al doilea văzu o pungă de plastic transparentă. O trase din ascunzătoarea ei, scoțând

la lumină o seringă și o fiolă cu un lichid limpede. Eticheta de pe sticluță confirma că e adrenalină.

Iat-o. Dovada finală a vinovăției lui Babs. Stăpânirea de sine a lui Babs o ului pe Helen – își aminti acum că vârstnica o sfătuise să scoată șuruburile de la pat. Femeia asta nu avea conștiință sau scrupule.

Și se jucase cu Helen încă de la început.

128.

Robert Stonehill stătea prăbușit la masă, odihnindu-și pe cot bărbia grav tăiată. Refuzase asistența medicală și, chiar dacă sângerarea încetase, încă arăta rău. Stonehill renunțase de asemenea la dreptul la avocat și părea să se retragă în sine. Din când în când, în timpul interogatoriului, arunca o privire în jur, ca și cum ar fi încercat să asimileze ceea ce se întâmpla. Părea puțin uluit, ca și cum n-ar fi crezut niciodată că o să ajungă aici. Charlie spera să profite de dezorientarea lui.

Sanderson era încă în spital. Avea nasul rupt, fără alte complicații, ceea ce era bine, dar doctorii de la Royal Free voiau s-o țină peste noapte, în caz că ar fi manifestat semne de comoție. Charlie se gândise să amâne interogatoriul până la externarea lui Sanderson, dar apoi decisese să nu facă asta. Prea multe depindeau de această discuție.

Charlie expusese probele referitoare la prezența lui în Southampton în perioada crimelor, la fuga de Helen și, poate cea mai elocventă probă, urma de picior găsită la centrul lui de comandă, de la Docurile de Vest. Stonehill stătea în fața ei, într-un costum și încălțat cu papuci sterili – era în curs producerea unui mulaj după tenișii lui Vans, iar Charlie era convinsă că tălpile lui aveau să se potrivească cu urma de picior. Dacă mai adăugai cele două tentative de evitare a arestării și recentele atacuri asupra lui Sanderson și Charlie, Robert Stonehill avea de dat niște răspunsuri.

Dar el refuza interacțiunea. Fie întorcea privirea – prefăcându-se că nu aude –, fie murmura „Nu comentez” – folosind asta pentru a o reduce la tăcere pe Charlie, atunci când ea refuza să renunțe la o anumită direcție a interogatoriului. Charlie își înghițea frustrarea. Știa că nu exista un caz foarte

clar împotriva lui Robert, dar ea trebuia să pună întrebările, să expună cazul în fața lui, ca să nu existe nicio îndoială referitoare la conduita ei atunci când – sau dacă – acest caz avea să ajungă la tribunal.

Bănuise că el avea să o lase să se obosească, așa că, după ce termină întrebările inițiale, schimbă brusc abordarea.

— Uite ce e, Robert, spuse ea, folosind pentru prima oară prenumele lui. Putem să facem asta toată ziua, să punem aceleași întrebări și să ne învârtim în cerc, dar cine își dorește așa ceva? *Eu,* cel puțin, cu siguranță am lucruri mai bune de făcut.

Robert ridică scurt privirea spre ea – ca să vadă dacă ei îi arde de glume –, apoi o coborî iar.

— Așa că n-ar fi mai bine să trecem la lucrurile importante? Tu o să te duci la închisoare pentru mult timp. Să uităm pentru o clipă cele trei crime infame pe care le-ai comis în prima parte a anului. Le dăm la o parte și ne concentrăm pe ultimele câteva zile. Și nu o să-mi bat capul cu bogatul tău palmares de furt al identității, de fraudă financiară și cu obiceiul tău morbid de a prăda conturile pensionarilor morți. Să ne concentrăm, în schimb… pe opunere la arestare, agresarea unui polițist și, preferata mea, tentativă de crimă. Eu am o suspiciune – spune-mi dacă greșesc cumva –, dar am o bănuială că un juriu nu o să privească cu ochi buni faptul că un nenorocit sadic ca tine înfige un cuțit în inima unui polițist în funcție. Un polițist cu un dosar exemplar. Un polițist care are un partener de viață și o fetiță. Cum crezi că o să se termine asta, Robert?

Charlie lăsă întrebarea să plutească în aer. Stonehill își privea cu atenție unghiile, refuzând să interacționeze, dar Charlie știa că acum îi captase atenția.

— Dacă punem totul laolaltă, aș spune că e vorba de… 20 de ani? Și pentru ce? Pentru că ai

fugit. Pentru că ai fugit ca un laș și ai încercat să înjunghii un polițist. Nu e prea impresionant, nu?

Stonehill nu spuse nimic, dar părea mai atent ca înainte, ca și cum începea, în sfârșit, să asimileze realitatea situației.

— Așa vrei să-și aducă oamenii aminte de tine? Așa vrei să te judece istoria? Vreau să-ți spun ceva: Helen o să scape. Arestarea ta creează îndoieli mai mult decât suficiente, ridică suficiente întrebări pentru ca orice juriu să exonereze o polițistă decorată. Și atunci cum rămâne cu tine? Un infractor mărunt în spatele gratiilor, o mică notă de subsol din povestea lui Helen. Asta în afara cazului…

Charlie rostise cuvintele prelung.

— … în care îți asumi ce ai făcut. Crimele tale au fost strălucite. Nu-mi place să recunosc asta, dar demonstrează un fel de… geniu. *Tu* ai făcut asta. Nu Helen. Poate că ești mulțumit să păstrezi tăcerea în privința asta, să lași evenimentele să te controleze. O poți vedea pe Helen cum scapă și să aștepți în închisoare, sperând la o nouă șansă în viață… când o să ai vreo 50 de ani. Sau poate vrei să preiei tu conducerea. Să spui lumii ce ai făcut. Să intri în istorie.

Charlie se uită acum în ochii lui și, ca la un semn, el ridică privirea pentru a o întâlni pe a ei.

— La urma urmei, nimeni nu o să uite numele mamei tale. Atunci de ce l-ar uita pe al tău?

129.

Ochii lui Gardam erau ațintiți asupra dialogului. Făcuse mare caz că vrea să se implice și insistase să asiste la interogatoriu prin oglinda semitransparentă. Dar, de fapt, voia doar să afle ce avea să spună Stonehill.

La început fusese încurajat de tăcerea acestuia, de refuzul lui de a reacționa la cuvintele lui Brooks. Ea fusese întotdeauna suspicioasă, în timpul acestei anchete, față de motivele lui Gardam, iar el n-o plăcuse niciodată, vrusese să se debaraseze de ea cu luni de zile în urmă și acum își dorea cu toată ființa ca Brooks să eșueze.

Dar acum Stonehill părea să coopereze. Nu mărturisea nimic încă, dar părea să interacționeze cu Brooks. Părea doritor să afle cum o să fie privite lucrurile, dacă el oferea informații importante. În mod evident, avea o părere foarte bună despre el și voia să se asigure că avea să fie prezentat în lumina corectă. Ca o polițistă experimentată ce era, Brooks dirija perfect acest joc, prefăcându-se că empatizează cu preocupările lui, în timp ce îi smulgea treptat informații.

Iar acum Gardam nu mai putea decât să asiste la modul în care cariera i se destrăma sub propriii ochi. Nu crezuse niciodată cu adevărat că Helen ar putea fi eliberată. În ciuda câtorva anomalii, cazul împotriva ei păruse atât de convingător… Dar, dacă Robert mărturisea, dacă îi spunea lui Brooks cum săvârșise crimele, atunci eliberarea ei avea să fie instantanee. Ceea ce avea să aibă unele consecințe dezastruoase asupra lui. Helen chiar îi mărturisise despre legăturile ei cu victimele. Iar el îi mințise pe anchetatorii care îl chestionaseră în privința asta. Făcuse mai mult decât să mintă: o lăsase pe Helen Grace expusă pericolului.

— Trebuie să recunoști asta. Brooks se pricepe la ce face.

Comisarul-șef insistase și el să fie de față. Gardam se întoarse spre Alan Peters, străduindu-se să pară încântat.

— E o polițistă experimentată, știe cum să obțină mărturisirea pe care o vrea, răspunse el precaut.

— Uimitor, nu-i așa? continuă Peters, rămânând cu ochii ațintiți asupra lui Stonehill, care acum părea să-și fi dat drumul. Uimitor cum a reușit să păcălească atât de mulți oameni…

— L-a ajutat Garanita. Fără să vrea, bineînțeles, dar ea i-a purtat întotdeauna pică detectivului-șef Grace…

Peters nu spuse nimic, dând încet din cap ca pentru el, ca și cum o altă idee începea să-l preocupe.

— Dar *tu* ai ceva să-mi spui, Jonathan? răspunse el, întorcându-se direct cu fața spre Gardam.

Gardam îi susținu privirea, dar simțea cum la subsuori și șale începe să i se strângă transpirația.

— Pentru că dacă ai, continuă Peters, acum ar fi un moment foarte bun să faci asta.

130.

Ușile se deschiseră, lăsând să se vadă o scenă de iad. Scaune, bănci și chiar ustensile de bucătărie zburau prin aer, în timp ce deținutele se luptau aprig cu forțele de intervenție. Cel mai probabil, uitaseră deja ce le neliniștise la început. Ani întregi de furie, frustrare și disperare acumulate erau eliberați, iar priveliștea era teribilă.

Benjamin Proud stătea în prag, cu mâna lipită de nas și gură. Aerul era plin de gaz lacrimogen. Din cauza asta, îi era greu să vadă, dar încă și mai greu să respire din cauza vaporilor amari și înțepători care i se strecurau în nări. Fiecare respirație îi sporea chinul – se simțea ca și cum cineva i-ar fi pus o flacără pe laringe – și se gândi, pentru o clipă, să se retragă. Trebuia să se gândească la siguranța angajaților lui și, în plus, la ce ar fi putut folosi prezența lui aici, când simțea că i se învârte capul, iar ochii îi erau plini de lacrimi? Dar respinse imediat acest gând. Haosul era atotdistrugător în Aripa B – dacă vreo deținută avea vreun gând să încerce să evadeze, acum era momentul.

Imediat ce plecase de la morgă, se dusese la biroul Guvernatoarei. Bineînțeles, Bassett nu era nicăieri, dar loiala ei asistentă deschisese arhivele. Existau doar câteva deținute în vârstă – așa-numitele Fete de Aur – și doar una a cărei punere sub acuzație pomenea în mod specific adrenalina. Proud îl blestemă încet pe doctorul Khan – îi scăpaseră urmele de ac de pe trupul lui Leah Smith și doar mulțumită demersurilor lui Helen Grace își dăduseră seama de importanța nivelurilor crescute de adrenalină. Dar acum era un caz foarte clar – atâta timp cât o puteau găsi pe Sarrington.

Dar unde s-o caute? Întreaga aripă era cuprinsă de tumult, iar deținutele de la toate nivelurile se

luptau cu cei care încercau să le controleze. Situația părea deznădăjduită, fără să se întrevadă nicăieri sfârșitul, dar Proud nu avea de ales. Își înghiți durerea, își lipi sacoul de gură și nas și avansă. În mijlocul haosului și al vărsării de sânge care avea loc în fața lui, spera să găsească un ucigaș.

131.

Helen ieși pe palier și trânti ușa în urma ei. Decisese să nu lase probele acolo – era foarte probabil ca Babs să se întoarcă și să se debaraseze de ele –, așa că luă cu grijă seringa și fiola și le băgă în buzunar.

Și acum? I-ar fi fost greu să o vâneze pe Babs în acest haos. Și nu avea nicio șansă să discute cu un gardian – toți erau implicați în încercarea de a controla răscoala deținutelor. Singura ei opțiune era biroul Guvernatoarei. Celia Bassett putea să mai fie sau nu la conducere. Indiferent care era situația, Helen avea să facă pe cineva s-o asculte. Trei vieți fuseseră pierdute și era imperativ ca Babs să fie prinsă cât mai rapid posibil. În cel mai rău caz, Helen spera să reușească să sune – pe Charlie, la Poliția Metropolitană – și să îi avertizeze asupra pericolului foarte real în care se găseau acum deținutele.

Se repezi la stânga și parcurse rapid pasarela. Două deținute deciseseră că acum era un moment bun să-și regleze conturile și erau angajate într-o luptă feroce. Se legănau înainte și înapoi, prinse una de alta, blocând drumul lui Helen. Dar aceasta profită de o bruscă balansare spre balcon, trecu pe lângă ele și merse mai departe.

Scena din fața ei era haotică – era ca și cum toată lumea din închisoare fusese cuprinsă de o sete de sânge nebunească. În față era o încăierare generală care paraliza coridorul, dar Helen continuă să meargă. Trecu peste balustrada metalică, se opri pe pervaz și, fără să ezite, sări pe deasupra golului spre balustrada de pe partea cealaltă. Timp de o clipă, fu convinsă că o să eșueze – se și vedea cum se prăbușește pe plasa împotriva sinuciderii de dedesubt –, dar, în ultima clipă, reuși să apuce balustrada cu două degete. Se

trase în sus, sări peste balustradă și merse mai departe.

Ajunse curând la ușile de acces și trecu printre ele în grabă, sperând împotriva rațiunii ca Aripa C să fie mai liniștită. Dar, dintr-odată, simți cum picioarele cedează sub ea. Se rostogoli la pământ, dându-și seama că fusese lovită de ceva. Se lovi puternic cu încheieturile mâinii de podea și se trase în față, dar simți încă o lovitură puternică la rinichi și se repezi înainte, izbindu-se cu capul de podea.

Acum simți cum e târâtă înapoi, spre Aripa B. Cineva o trăgea de păr, pe podea. Helen dădea disperată din brațe, pentru a-și încetini înaintarea și reuși să se prindă de balustradă, dar imediat o gheată neagră, mare, îi călcă pumnul. Apoi apăru fața hidoasă a lui Campbell, apropiindu-se de a ei. Campbell transpira puternic și avea ochii aprinși.

— Nu, nu, n-o să faci asta…

Îi trase un șut în mână, cu o bucurie sălbatică, și o târî mai departe pe pasarelă.

— Te rog, îl imploră Helen, dar gâfâia și vocea ei era slabă.

Campbell continuă să avanseze, iar Helen se trezi acum într-o ambianță familiară. Campbell o târâse înapoi, în celula ei. Îi dădu drumul la păr, o ridică de jos și o aruncă pe pat.

— Te rog, repetă Helen, de data asta mai tare. Trebuie să vorbesc cu Guvernatoarea.

Dar singurul răspuns al lui Campbell fu să o lovească sălbatic, în stomac, cu bastonul. Helen se ghemui de durere, iar în trahee i se infiltră voma.

— Ce *trebuie* tu să faci e să stai în celula ta, ca o deținută cuminte. Nu o să te las – nici pe tine, nici pe altcineva – să distrugeți închisoarea asta.

Apoi scoase cătușele. Helen încercă să vorbească, dar îi venea doar să vomite și nu avu puterea să se opună, atunci când Campbell îi încătușă o mână și apoi pe cealaltă de capul patului. Acum era înlănțuită de pat, complet la bunul lui plac.

Dar Campbell se retrăgea deja. Era un sadic și un zbir, dar își cunoștea datoria. Nu avea să lipsească în timpul unei crize, avea să ducă cât mai multe deținute posibil înapoi, în celulele lor.

Helen reuși să-și găsească vocea și strigă la el încă o dată, dar Campbell plecase. Îl privi disperată cum dispare și o lasă singură.

132.

Charlie gonea pe străzi, determinând celelalte mașini să se dea la o parte din drum. Nu cunoștea Londra, așa că, și cu luminile de poliție aprinse, se trezea întruna blocată din cauza traficului orei de vârf. Automobiliștii capitalei se dădeau la o parte cu ranchiună, ca și cum o urgență în desfășurare ar fi fost un simplu inconvenient iritant. Dacă adăugai pericolul reprezentat de bicicliștii și curierii care se repezeau pe lângă ea fără niciun avertisment, obțineai un mediu foarte dificil pentru condus. Charlie era bucuroasă că trebuia să facă asta doar o dată.

Îl chestionase pe Stonehill timp de o oră, după care decisese să suspende interogatoriul. Entuziasmul dimineții se pierduse, iar Stonehill era epuizat și se împotmolea în detaliile infracțiunilor lui trecute. Dar Charlie era fericită că acesta le oferise *suficient* – mărturisise crimele și adăugase destule detalii pentru a o exonera pe Helen Grace.

Această veste ar fi trebuit s-o înveselească. Fusese nevoie de o călătorie lungă și anevoioasă pentru a ajunge aici, dar ea nu simțea nicio satisfacție. Încercase toată ziua să dea de autoritățile de la Holloway, dar se izbise de un zid. Erau în mijlocul unei revolte totale, astfel că neatenția lor era de înțeles, dar această tăcere continuă o neliniștea pe Charlie. Helen era singură în închisoare, cu un criminal în serie încă necapturat.

Charlie știa instinctiv că Helen nu avea să stea cu mâinile încrucișate în timp ce niște femei nevinovate erau ucise, ceea ce, inevitabil, avea să-i pună viața în pericol. Iar acum, ceva îi spunea că trebuie să ajungă la Holloway rapid.

Dintr-odată, traficul se eliberă și ea apăsă pe accelerație. Mașina țâșni înainte și Charlie

pătrunse în breșă, dar imediat un camion opri brusc drept în fața ei. Charlie călcă frâna și mașina se opri, patinând, la mai puțin de un metru de partea laterală a camionului. Șoferul străin păru îngrozit și ridică mâinile a scuze jalnice, dar Charlie dădea deja cu spatele.

— Dați-vă înapoi, strigă ea la mașinile din spate care o blocau. Dați-vă înapoi!

Mașinile începură să se miște, dar prea încet și, dintr-odată, Charlie simți că o podidesc lacrimile – frica, tensiunea și epuizarea o copleșeau. Avea o presimțire rea că ceva groaznic e pe cale să se întâmple, o ultimă răsturnare a poveștii. Ajunsese până aici. Contribuise la demonstrarea nevinovăției lui Helen. Doar nu avea să fie lipsită de victoria ei în ultimul ceas?

133.

Era timpul să se retragă. Luptaseră bine, evitând scaune, eschivând bastoane și înfruntând multe deținute furioase, dar tot nu se vedea nici urmă de Sarrington. Una dintre colegele lui Proud primise o lovitură urâtă în maxilar – părea să aibă dureri serioase, iar el bănuia că e vorba de o fractură. Nu se punea problema să continue să își pună oamenii în pericol, într-o arenă atât de imprevizibilă și de violentă.

— Retrageți-vă! strigă Proud către echipa lui, care se supuse imediat, foarte mulțumită să plece.

Dar el mai rămase, nesuportând gândul de a renunța la trofeul lui. Examină o ultimă oară busculada și o zări. Prin ceața gazului lacrimogen care se împrăștia, Proud o distinse cu greu pe Sarrington în celălalt capăt al sălii, în timp ce se îndrepta spre bucătărie. De acolo putea să iasă în curtea destinată socializării, iar după asta, cine știe?

Proud își abandonă echipa și sprintă prin cantină. Depindea doar de zei dacă avea să ajungă la timp – în orice clipă, putea fi izbit și aruncat într-o parte de o răbufnire bruscă a aprigei lupte –, dar avansă susținut, cu capul plecat, ferindu-se și șerpuind prin mulțime. Acum Sarrington se apropia de ușa bucătăriei și era foarte posibil ca Proud s-o piardă în interiorul amplu al acesteia, mai ales dacă ea își dădea seama că el o urmărește. Așa că se forță să avanseze, împiedicându-se ușor de un scaun rupt, dar rămânând în picioare.

Acum era la doar un metru de femeie și se năpusti asupra ei, cu un ultim elan. O învârti, cu cătușele pregătite, nespus de ușurat că o interceptase la timp.

Dar „ucigașa” pe care o prinsese nu era Sarrington. Avea înălțime similară și o coamă de

păr alb, dar era doar una dintre Fetele de Aur, și una foarte șocată. Proud deja își cerea scuze și se retrăgea – în mod evident, deținuta îngrozită nu făcea altceva decât să-și caute adăpost la bucătărie.

Se întoarse și privi iar prin bucătărie, dar trofeul lui nu se vedea nicăieri. Eșuase, iar ucigașa reală era încă neprinsă.

134.

Un zgomot o făcu pe Helen să ridice privirea și sângele îi îngheță instantaneu. În ușă era Babs, cu răsuflarea tăiată, dar calmă. Helen țipă, îndelung și tare, dar Babs nu păru îngrijorată. Intră în celulă și închise bine ușa în spatele ei.

— Aici nu o să ne deranjeze nimeni, spuse ea, apropiindu-se de piciorul patului.

Helen țipă iar – un strigăt lung și disperat care ricoșă din pereții de cărămidă, apoi se stinse. Babs o privi cu un fel de amuzament.

— Vrei să încetezi? Speram să putem discuta.

— N-am nimic să-ți spun, se răsti Helen.

— A, nu cred asta, spuse Babs, așezându-se pe celălalt capăt al patului. La urma urmei, ai fost foarte ocupată.

Helen încercă s-o lovească cu piciorul, dar șuturile ei nu ajunseră până la țintă. Cătușele lui Campbell o priponeau de pat, limitându-i sever mișcările. Trase violent de ele, încercând cu disperare să se elibereze, dar în zadar.

În tot acest timp, Babs rămase impasibilă pe pat, privind-o cu răceală pe captiva ei.

— Atunci vrei să-mi spui ce știi? Ai stat mult timp în celula mea și cred că nu te-ai dus acolo să tragi un pui de somn.

— Încercam doar să găsesc un loc în care să mă ascu…

Dar Helen nu își termină propoziția – dintr-odată, Babs se repezi înainte și o izbi puternic în coaste. O luă complet prin surprindere pe Helen, care urlă de durere. Acum nu mai avea puterea să se opună, iar Babs îi băgă mâna în buzunarele hainei. După o scurtă căutare, scoase seringa și fiola de adrenalină, cu o expresie de triumf pe față.

— Ai spus cuiva despre asta?

— Lui Campbell, șuieră Helen, mințind.

— Mă îndoiesc. Nu te-ar fi crezut și nici nu a stat aici prea mult. Noelle a fost puțin ocupată, la fel ca mine. În ceea ce o privește pe Jordi…

— Cum ai putut să faci asta? o întrerupse Helen, găsindu-și iar vocea. Era prietena ta…

— Era un suflet chinuit, la fel ca Leah. Și ca Lucy. Asta e chestia cu viețașele. La început crezi că există speranță, dar apoi, când îți dai seama că nu există…

— Le-ai ucis.

— Le-am *eliberat.* Să se întoarcă la familia lor. Familia e importantă, nu crezi, Helen?

— De unde ai putea tu să știi? zise Helen cu înverșunare.

— Sora ta așa credea, și eu eram de acord cu ea. Acum Jordi e cu fetele ei de Crăciun, ele pot fi împreună cu ea oricând vor. Fără ziduri care să le izoleze, fără program de vizite arbitrar, sunt împreună. Era singurul lucru pe care și-l dorea Jordi.

— Dar ce-ți dă ție dreptul să faci pe Dumnezeu? Să decizi cine trăiește și cine moare?

— Să nu îndrăznești să mă judeci, mârâi Babs. Tu ești doar o turistă. Habar n-ai cum e să putrezești aici, lună după lună, an după an…

Spusese asta cu o asemenea vehemență, că Helen nu răspunse nimic.

— Viața ți se întinde în față, lungă și mohorâtă. Toată ființa ta își dorește să fie altundeva, dar asta e pedeapsa ta, așa te *torturează.* Mori câte puțin în fiecare zi, devii tot mai deznădăjduită, mai puțin umană, până când nu îți mai rămâne decât disperarea. Uneori simți că întreaga lume te urăște. Dar nu la fel de mult pe cât te urăști *tu însăți.* Cu timpul, Leah s-ar fi sinucis, Jordi și Lucy la fel…

— N-ai de unde să știi…

— Ba da, știu, răspunse Babs cu convingere. Vietașele sunt ca niște moarte vii. Dar eu le-am salvat de la asta. Și când au murit nu au fost

singure. Le-am alinat, le-am mângâiat pe păr. Cred că lui Jordi i-am cântat și un cântec de leagăn.

— Du-te la naiba.

— Sunt deja acolo, scumpo, încă nu ți-ai dat seama?

Babs o privi fix pe Helen. Părea să nu regrete absolut nimic, iar Helen își dădu seama acum cât de dusă e Babs. Ce îi făcuseră anii de încarcerare.

— Câte crime la fel ca astea ai făcut? întrebă Helen dintr-odată, în timp ce în minte îi încolțea un gând oribil.

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că nu vrei să le faci rău acestor femei, că vrei să le ajuți. Dar tu le mutilezi…

— Eu nu i-aș spune mutilare…

— Încercai… să le protejezi, nu-i așa? De închisoarea asta…

— Poate că da.

— Tu nu ești tipul care vrea să fie prinsă. Tu ai o misiune. Așa că de ce ți-ai face publicitate prin aceste mutilări? Dacă te mulțumeai să le injectezi, ai fi putut scăpa mulțumită confuziei cu cauzele naturale…

Acum Babs zâmbi, sincer impresionată de perspicacitatea lui Helen.

— Ceea ce mă face să mă întreb, continuă Helen, dacă nu cumva îți rafinai tehnica.

— Polițista rămâne polițistă, răspunse Babs.

— Răspunde la ce te-am…

— Știi deja ce am făcut în spitale. Aici am promis că o să fiu cuminte, dar presupun că asta e chemarea mea. Când vezi pe cineva care suferă groaznic și ai puterea de a face ceva în privința asta…

Helen o privi lung. Babs părea atât de convinsă de înțelepciunea acțiunilor ei… Părea complet sigură că făcuse ceea ce *trebuie.*

— Au mai fost două fete – Suselie Myers și Deborah Jones. Cu Suselie a mers bine, dar Deborah era închisă în celulă 24 de ore, fără ca

nimeni să o verifice. Nu știu cât a rămas în celulă până să vină cineva. Dar când în sfârșit au intrat… ei, nu era o priveliște prea plăcută. Și paraziții din închisoarea asta fac foamea.

Helen închise ochii, îngrozită de acest gând.

— Muștele își depuseseră ouăle lor mizerabile în urechile pline de ceară, gândacii de bucătărie alergau peste ea, dar nu asta a fost cel mai rău. Au spus că șobolanii îi mâncaseră amândoi ochii.

Babs făcu o scurtă pauză.

— Nu puteam permite ca asta să li se întâmple fetelor mele. Erau *prietenele* mele.

— N-ai decât să-ți spui asta. Nu ai nici o singură prietenă în închisoarea asta. Și nici pe cineva care să te aștepte afară…

— Jeannie o să se dea pe brazdă. Cu timpul.

— I-ai citit scrisorile? întrebă Helen, uimită.

— Nu e nevoie.

— Ar trebui. Toți oamenii trebuie să se uite din când în când în oglindă.

Babs se uită la ea. Lui Helen i se păru că vede o străfulgerare de furie în ochii ei, înainte de a răspunde:

— Nu cred că ești în poziția de a da sfaturi.

Spusese asta calm, dar subliniind situația disperată a lui Helen.

Helen smuci încă odată cu putere de cătușe, absorbind durerea atunci când acestea îi intrară în încheieturi, dar patul continuă să reziste.

— Nu te epuiza, Helen. Nu are niciun rost.

— S-a terminat, Barbara.

— Se va termina, când spun eu că s-a terminat.

Babs scoase fiola de adrenalină din punga de plastic.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce se întâmplă asta? De ce faci asta încontinuu?

— Ți-am spus de ce…

— Tu nu ajuți oamenii. Nu te afli într-o misiune de caritate. Faci asta pentru că îți *place.*

— Nu e adevărat.

— Nu te amăgi singură. Poate tu crezi că încă porți uniforma de asistentă. Dar nu e așa. Ești pur și simplu o ucigașă obișnuită. Așa o să te judece oamenii.

— Nu prea cred…

— Uită-te în ochii mei și spune-mi că asta nu-ți face plăcere.

Pentru prima oară, Babs păru să ezite.

— Haide, insistă Helen. Uită-te în…

— OK, Helen, am înțeles, spuse Babs cu țâfnă.

— Ce faci tu e greșit. Tu trebuie să știi asta, în sufletul tău. Și nu e prea târziu să te oprești.

— Ah, cred că am trecut de mult de asta…

În timp ce rostea aceste cuvinte, Babs strecură vârful acului în fiolă. Helen o privi cu groază cum începe să tragă lichidul clar.

— Dar recunosc că ar putea să existe un gram de adevăr în ceea ce spui tu, continuă ea, retrăgând acul și trimițând câțiva stropi de lichid în aer. Pe de altă parte, și tu ai trecut prin asta, nu-i așa? Ai luat viața unui om. De fapt, a mai multora.

— Nu așa. Asta e crimă cu sânge rece…

— Poți să-i spui cum vrei tu. Fac asta pentru că așa e corect, dar, într-adevăr, îmi produce o *anumită* satisfacție.

Babs se ridică și avansă spre Helen.

Helen se zbătea din toate puterile, dar nu putea să facă nimic. Babs deținea controlul complet și se lăsă pe vine până la nivelul polițistei, zâmbind. Se apropie de Helen și șopti, atingându-i urechea cu buzele:

— La urma urmei, nu există nimic mai intim decât să fii împreună cu cineva în momentul morții lui.

135.

— Deschideți!

Charlie încercase să fie rezonabilă, încercase să implore, dar acum recurse la strigăte.

— Crede-mă, nu vrei să intri aici, răspunse agentul G4S. Ești mult mai în siguranță afară, scumpo.

— Cum am încercat să vă explic, sunt detectiv-sergent al Poliției din Hampshire…

— Din partea mea poți să fii și comisarul, fir-ar a naibii. Aici are loc un incident grav și, până când situația nu va fi soluționată, nu pot să las pe nimeni înăuntru.

— Pot să am grijă de mine.

— Sunt sigur că poți. Dar eu am nevoie de slujba asta și n-am de gând să fiu concediat din cauza ta sau a altcuiva. Așa că îți sugerez să te întorci la mașina ta…

Charlie se întoarse cu spatele, căutând cu privirea într-o parte și în alta o modalitate de a intra. Dar gardurile erau înalte și puternice, și ea încercase deja pe la intrarea din spate, care era înconjurată de vehicule blindate și de unități de intervenție, ceea ce însemna că singura modalitate de a intra sau ieși era intrarea principală. Dar bariera era coborâtă și adversarul ei părea hotărât să îi blocheze accesul.

— Te rog, spuse ea, îndulcindu-și tonul. Cred că prietena mea e în pericol. Așa că, te rog, ca între agenți de ordine, n-ai putea să fii mai îngăduitor?

— Pentru nimic în lume. Și acum vezi-ți de drum, înainte să te rap…

Charlie se îndepărta deja. Deschise portiera, urcă în mașină și porni motorul. Băgă în marșarier și dădu cu spatele în viteză, în timp ce mintea îi gonea. Trebuia să existe alt mod de a intra. Trebuia să existe alt mod…

Opri încet mașina. Se gândi la Helen. Se uită la ceea ce era în fața ei. Apoi luă o decizie.

Călcă accelerația cât de tare putu, murmură o rugăciune și goni spre barieră.

136.

Helen își smuci trupul în sus de pe pat, lovind sălbatic cu picioarele spre atacatoarea ei. Dar Babs se îndreptă rapid de spate, evitând loviturile. Apoi ocoli capul patului, astfel ca acesta să se afle între ea și Helen.

— Ei, cel mai bine acum ar fi ca tu să stai liniștită, spuse ea alinător.

Dar Helen se răsucea deja, hotărâtă să nu se lase surprinsă. Cătușele metalice i se înfipseră adânc în piele în timpul manevrelor ei, dar polițista ignoră durerea și coborî picioarele din pat. Atinse podeaua și se împinse, încercând să pivoteze în jurul capului patului ca să își lovească iar cu piciorul inamicul.

Dar înainte să ajungă la jumătatea distanței, simți cum piciorul lui Babs o nimerește puternic în genunchiul stâng, oprind-o brusc. Urlă de durere, simțind cum Babs o prinde dur de păr și îi țintuiește capul de pat, expunându-i gâtul. Helen știa ce urmează și se strădui să găsească o priză pe podea, dar piciorul stâng nu voia să se miște, iar dreptul se târa amorțit pe podeaua netedă de ciment.

— În mod normal aș ținti subsuoara, dar o mică schimbare e bună din când în când…

Întregul trup al lui Helen se smuci, atunci când acul îi străpunse pielea. Gemu de durere și încercă din nou să se miște, dar trupul nu o asculta. Apoi simți o presiune, atunci când Babs apăsă pistonul, golindu-i adrenalina în organism.

— La revedere, Helen.

Helen încercă să țipe la ea, dar frica o lipsea de puterea de a vorbi și cuvintele o sufocau.

— Nu ai de ce să te temi. Nu o să dureze mult, iar eu voi fi alături de tine tot timpul. În ciuda tuturor lucrurilor, am ajuns să te îndrăgesc destul de mult.

Helen gemu încă o dată, în timp ce din gură i se scurgea un fir lung de salivă. Încercă iar să găsească o priză pe podea cu piciorul sănătos, dar trupul părea să i se opună. Inima îi bătea deja într-un ritm furios. O durea capul, vederea începea să i se încețoșeze și, în capul pieptului, i se acumula o durere groaznică.

— Acum taci, Helen, nu plânge. Mama o să-ți cânte un cântec de leagăn…

Simți cum Babs o mângâie pe păr, în timp ce cânta, și scutură furios din cap, ca să îi îndepărteze mâna. Regretă asta imediat, pentru că o copleși un val de greață. Timp de o clipă, avu impresia că o să leșine, dar durerea chinuitoare care se instala înăuntrul ei o readuse în simțiri.

— Iar dacă nu-și face efectul cântecul de leagăn…

Helen simți cum pe obraji i se prelinge ceva ud și se întrebă dacă plânge.

— … Mama te-o legă…

Din senin, Helen simți cum piciorul ei găsește un făgaș pe podeaua tare și, instinctiv, se repezi din toate puterile în sus. Cătușele se înfipseră iar, trăgând-o în spate, dar nu înainte de a o lovi puternic cu capul în bărbie pe Babs. Se auzi un trosnet urât, după care Helen căzu pe spate pe pat. Acum abia dacă mai era conștientă, și nu avea habar ce se întâmplase cu atacatoarea ei, dar cel puțin macabrul cântec încetase.

Presiunea din pieptul ei era neînduplecată, ca o greutate de zece tone care o apăsa, dar Helen știa că trebuie să se întoarcă. Trebuia să afle ce se întâmplase cu adversară ei. Dar când făcu asta, inima ei cedă într-un final, și ea se prăbuși cu fața în jos, pe pat.

Peste o clipă, totul se întunecă.

137.

Charlie sprintă pe rampă, căutând-o pe Helen. Dar Aripa B era o zonă de război și nu era nimeni care să o ajute. Zeci de deținute opuneau o ultimă rezistență disperată în cantină, prinse la colț de o falangă de polițiști de intervenție care încercau, fără niciun fel de reținere, să le supună pe răsculate. Pasarelele de deasupra erau pline de gardieni și de deținute rănite – unele încătușate de balustradă, altele ghemuite pe jos, toate străduindu-se cu disperare să evite alte represalii.

Charlie sări peste aceste siluete întinse pe jos, întorcând cu disperare privirea într-o parte și în alta. Știa că Helen stătea în Aripa B, dar nu avea habar care e numărul celulei și nici măcar la ce nivel e. Și chiar dacă ar fi știut, se întreba cât de ușor i-ar fi fost să se orienteze prin ceața gazului lacrimogen care plutea în aer.

O mișcare din apropiere o făcu să se întoarcă. O deținută se târa pe rampă în patru labe. Charlie se grăbi spre ea și o ajută să se ridice.

— Ai putea să-mi spui care e celula lui Helen…

Dar propoziția i se stinse pe buze. Ochii deținutei erau opaci, iar acolo unde ar fi trebuit să-i fie gura, era un dezastru însângerat. Dacă avusese cândva dinți, acum cu siguranță nu mai avea.

— O să aduc pe cineva să te ajute, spuse Charlie, întinzând-o la loc pe jos și plecând în grabă. O să aduc pe cineva…

La 30 de metri în față vedea un gardian care stătea pe vine lângă balustradă, strângându-și brațul. Era un personaj intimidant, înalt și musculos, dar astăzi părea înfrânt. Își ținea cu grijă brațul rupt, tresărind de durere.

— Poți să-mi spui unde e celula lui Helen Grace?

— De ce vrei să știi? se răsti gardianul mustăcios, cu un accent de Glasgow care răzbătea prin durerea lui.

— Pentru că vreau, răspunse Charlie, întinzându-și legitimația.

Gardianul se uită la legitimație și la Charlie, apoi păru să se năruie.

— B23, murmură el, după care se prăbuși înapoi, la podea.

Charlie plecă imediat, numărând în timp ce sprinta pe lângă ușile deschise ale celulelor. B36, B35, B34, B33…

Deschise violent ușa și se năpusti înăuntru. Nu știa la ce să se aștepte, dar priveliștea care o întâmpină o făcu să se oprească brusc. În celălalt capăt al celulei, o deținută în vârstă zăcea pe podea gemând, în timp ce, mai aproape, Helen zăcea cu fața în jos pe patul îngust.

Charlie se grăbi spre ea și o întoarse încet, pe spate. Spre groaza ei, fața lui Helen era cenușie și ceruită. Ochii ei priveau fix în față, iar ea părea să nu conștientizeze deloc prezența lui Charlie.

— Helen, eu sunt.

Helen nu răspunse. Trupul ei era ca o greutate moartă în brațele lui Charlie.

— Te rog, Helen. Spune ceva.

Tot nimic. Iar acum Charlie observă seringa de lângă ea, de pe pat. Ce naiba se întâmpla?

O pălmui încet pe Helen, apoi mai tare, dar vechea ei prietenă refuza să reacționeze. Își strecură mâna sub gâtul ei și apăsă pe carotidă, căutând cu disperare pulsul. Dar nu exista niciun puls.

Ajunsese prea târziu.

138.

Moartea e stranie. Crezi că o să fie dureros. Sau brusc. Sau ambele. Helen nu s-ar fi așteptat niciodată să fie… plăcut. Își părăsise trupul, care acum era departe, și se simțea straniu, dar nu neplăcut. Ceea ce o înveselea nu era Raiul, dar nici Iadul. Marianne era lângă ea. Helen spusese întotdeauna că sora ei are ceva bun în ea, iar asta părea o dovadă.

Marianne o luă de mână și îi zâmbi. Helen își dădu seama acum cât de mult timp trecuse de când nu o mai văzuse pe sora ei zâmbind. În timpul vieții, Marianne o respinsese, dar aici erau iar împreună și totul era așa cum trebuia să fie. Avuseseră vieți mai scurte decât oamenii obișnuiți și fuseseră afectate de suferințe teribile, dar constanta care rămăsese de-a lungul anilor fusese forța iubirii lor una față de cealaltă.

În copilărie fuseseră ca două picături de apă, iar mai târziu, după ce viața înăcrise lucrurile, legătura lor continuase să fie una puternică, senzația lui Marianne că fusese trădată alimentând o ură pasională față de sora ei mai mică. Asta o costase viața pe Marianne, iar pe Helen sufletul ei, dar poate că, până la urmă, era doar o etapă a poveștii lor. Pentru că aici, erau din nou unite prin dragoste. Poate că acesta fusese dintotdeauna finalul promis.

Helen ar fi vrut să spună ceva, dar nu știa prea bine de unde să înceapă. Deschise gura, dar nu putea să formuleze cuvintele. Ar fi vrut să spună că îi pare rău, că o iubea pe Marianne, dar nu reuși să scoată decât un geamăt. Un geamăt lung și îndurerat. Încercă iar, dar dintr-odată întreaga lume păru să se zguduie, iar atmosfera din jur deveni instabilă și neclară. Acum auzea voci în depărtare, dar cuvintele erau indescifrabile. Se întoarse spre

Marianne să o întrebe dacă ea înțelege ce spun acele voci și fu surprinsă să vadă că Marianne nu mai zâmbea.

— Îndepărtați-vă!

Helen se smuci iar. Acum Marianne părea să strige la ea, dar fără să producă altceva decât o tăcere batjocoritoare și chinuitoare. Acum părea furioasă, chiar jignită. Helen încercă să o atingă, dar fața lui Marianne nu mai era clară, iar Helen nici măcar nu mai era sigură că e aceeași persoană.

Alte zgomote pătrunseră acum în conștiința ei. Un fel de țipăt și pulsul mecanic constant al unui aparat.

— Îndepărtați-vă!

Șocul o străpunse și, de data asta, Helen deschise ochii brusc. Icni, să tragă aer în piept, în timp ce ochii i se roteau în orbite. Nu avea habar unde e sau ce se întâmplă. Era derutată, cu răsuflarea tăiată și foarte speriată.

— Avem puls.

Helen închise ochii și încercă să respire. Avea senzația că urmează să vomite, că se învârte la nesfârșit. Nimic nu părea real. Dar în conștiința ei începură să apară deja imagini. Babs, Campbell, patul din celula ei…

Iar acum Helen deschise în sfârșit ochii, dându-și seama, spre surpriza ei, că e vie. Iar chipul care o privea nu era al lui Marianne.

Era al lui Charlie.

139.

Soarele intra pe fereastră, luminând încăperea mare. Jonathan Gardam râvnea de mult la slujba comisarului-șef, nu în ultimul rând datorită biroului spațios pe care îl primea odată cu această funcție. Lucrase din greu să se dea bine pe lângă superiorul lui, sperând ca, în cele din urmă, acesta să-l numească succesor. Dar acum asta părea o glumă proastă.

Trecuse o săptămână de la prinderea lui Robert Stonehill, care le oferise polițiștilor tot ceea ce era necesar pentru ca ei să fie convinși că el avea să fie condamnat pentru uciderea lui Jake Elder, Maxwell Carter și Amy Fawcett. În urmă cu două zile, Stonehill fusese pus sub acuzare oficial pentru tripla crimă și, la mai puțin de 24 de ore după aceea, toate acuzațiile împotriva lui Helen Grace fuseseră retrase.

Faptul că Helen suferise între timp nu îi oferea lui Gardam nicio satisfacție. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, încă avea afecțiune pentru ea și era încântat că vindecarea ei merge bine. Însă eliberarea lui Helen din închisoare aducea anumite complicații și de aceea Gardam își petrecuse ultimele două zile în interviuri cu unitatea Anticorupție. Aceasta tocmai își anunțase constatările și, drept rezultat, Gardam fusese chemat de îndată la biroul comisarului-șef.

— Mai ai ceva de adăugat? spuse Alan Peters răspicat.

Parcurseseră deja conținutul raportului, care nu constituia o lectură plăcută.

— Nu, domnule. Mi-am depus deja mărturia, iar avocații mei…

— În acest caz, dă-mi voie *mie* să spun ceva, răspunse Peters calm. Ți s-a cerut de mai multe ori să îți explici acțiunile. Atât în relație cu detectivul-

inspector Grace, cât și, mai recent, cu detectivul-sergent Brooks. Și niciodată nu ai reușit să răspunzi într-un mod adecvat funcției tale. Ai eschivat întrebările, ai refuzat să oferi explicații credibile și, în opinia mea, ai mințit. Nu sunt sigur de ce, asta rămâne între tine și conștiința ta, dar nu am nicio îndoială că ai încercat în mod deliberat să distrugi carierele a doi colegi de-ai tăi.

— Cum am mai spus, resping categoric aceste acuzații. Dar e evident că noi doi nu o să cădem niciodată de acord în această privință, așa că mi-am adus demisia.

Gardam băgă mâna în buzunar, dar Peters i-o luă înainte.

— Demisia nu este acceptată.

Gardam îl privi lung.

— Știu că, de multe ori, așa se face. Tăcerea e de aur și așa mai departe. Dar demisia e prea bună pentru tine.

— Cred că nu vorbești serios…

— Te-am chemat astăzi, Jonathan, ca să-ți spun că ești concediat. Resursele Umane o să ia legătura cu tine, dar eu sunt convins că o să-ți pierzi pensia și beneficiile. Bineînțeles, eu nu am spus așa ceva.

Gardam îl privi lung – era mult mai rău decât preconizase el.

— Ai 20 de minute să-ți eliberezi biroul, după care vei fi escortat în afara clădirii.

Gardam se holbă la șeful lui, zguduit. Îi venea să îi dea o replică acidă, dar nu-și găsea cuvintele.

— Bineînțeles, o să mai vrem să discutăm cu tine. Poate chiar săptămâna viitoare. E vorba de obstrucționarea justiției, exercitare deficitară a funcției publice, conduită necorespunzătoare și altele. Așa că nu pleca din oraș, bine?

Peters spusese asta zâmbind, dar Gardam simțea că dedesubtul zâmbetului mocnea furia. Nu mai era nimic de spus, așa că se întoarse, ieși calm din birou și o luă pe coridor. În tot acest timp, simțea

asupra lui privirile asistenților lui Peters, care îi savurau nenorocirea.

La fel ca el, știau că acum căderea lui în dizgrație e completă.

140.

Se aruncau spre vehiculul aflat în mișcare, disperați să îl întrezărească pe bărbatul condamnat. Cu lentilele aparatelor de fotografiat lipite de micile ferestre, jurnaliștii țipau întrebări, luptându-se pentru o poziție mai bună cu golanii din zonă, care veniseră doar ca să arunce ocări și să lovească în părțile laterale ale dubei.

Chiar și în interiorul vehiculului, zgomotul era asurzitor, dar Robert Stonehill stătea cu capul plecat. După arestare, fusese în mijlocul unui interes violent al mass-mediei – primise o cerere de interviu chiar și din partea Emiliei Garanita –, dar nu avea de gând să le dea nimic acelor hiene. Cu siguranță nu o fotografie cu el distrus și ghemuit, în spatele unei dube de poliție. Aveau să-l vadă mai încolo la tribunal, dar chiar și atunci Robert nu avea să le ofere altceva decât sfidare, când avea să fie acuzat pentru tripla crimă.

După ce luase decizia de a-i mărturisi lui Brooks, Robert nu ezitase să îi explice în cele mai minuțioase detalii cum ucisese și apoi cum îi înscenase totul lui Helen. În mod tipic, această mărturisire incriminatoare se scursese imediat către presă, iar Robert era acum din nou sperietoarea preferată a tabloidelor, progenitura unei criminale în serie care ajunsese în sfârșit ceea ce era destinat să fie. Prima oară când acești scribi îi zdrobiseră viața, Robert fusese profund zguduit. Acum era puțin mai bătrân și mai înțelept și accepta atenția ca pe ceva care i se cuvenea. Era mai bine să fii cineva decât să fii un nimeni.

Zgomotul bătăilor se întețea, insultele deveneau mai explicite. Robert ridică scurt privirea și îl surprinse pe Rawlings cum zâmbește ca pentru sine, amuzat de scenele haotice de afară. Mulți din oamenii cu care Robert intrase în contact în

această ultimă săptămână împărtășeau vederile lui Rawlings, gardianul care lăsase de înțeles cât se poate de clar că îl consideră pe Robert degenerat, malefic și irecuperabil. Profitase de toate ocaziile ca să-i facă mizerii, refuzându-i hârtia igienică, întinându-i mâncarea și înjosindu-l în toate modurile meschine și dușmănoase pe care și le putea imagina. Asta era răsplata – era răzbunarea pentru tentativa lui Robert de a face o înscenare unei polițiste decorate.

Rawlings îi prinse privirea și zâmbetul lui deveni și mai larg. Robert întoarse capul și își lăsă ochii în podea, provocându-i gardianului un chicot gâlgâit. Poate Rawlings credea că disperarea începe în sfârșit să se instaleze, că evenimentele ultimei săptămâni își spuneau acum cuvântul. Dar adevărul era foarte diferit. De fapt, Robert se holba la șosetele lui.

Rawlings spera ca el să cedeze, expunându-i voios tipul de tratament la care se putea aștepta Robert din partea celorlalți deținuți de la închisoarea Winchester, dar Robert nu avea să cedeze niciodată. Mama lui luptase din toate puterile toată viața, refuzând *să se lase înfrântă* de ceilalți. Robert avea să facă la fel, și de asta privirea lui se îndreptă spre pixul ascuns în ciorap. Îl furase în timpul interogatoriului și îl ascunsese, pentru a-l folosi în viitor. Nu era cine știe ce armă, dar putea să scoată un ochi.

Robert înălță capul și surprinse iar privirea gardianului, dar de data asta refuză să întoarcă ochii. Imediat după ce îi scotea cătușele, avea să-l lovească, plătindu-i lui Rawlings pentru toate insultele meschine. Robert avea să-și petreacă restul vieții în spatele gratiilor, așa că ce-i mai păsa de consecințe? Pierduse războiul cu Helen și își pierduse libertatea, dar nu își pierduse ferocitatea.

Acest deținut nu era dispus să se supună.

141.

Erau niște bunuri jalnice. Un telefon mobil, acum rămas fără baterie și credit, câteva monede și un pachet de Marlboro Gold pe jumătate gol. Dar lui Helen i se păreau o comoară. Trecuse mult timp de când putuse să fumeze o țigară, fără să cerșească sau să facă schimb pentru ea, și încă și mai mult de când ținuse în mână un telefon mobil. Nu valorau cine știe ce, dar erau ale ei și nimeni nu putea să i le ia. Și de aceea păreau neprețuite.

Helen le strecură în buzunar și semnă fișa.

— Mult succes, doamnă.

Helen ridică privirea ca să o vadă pe gardiană zâmbindu-i și, dintr-odată, simți că o gâtuie emoția. Fusese o săptămână stranie și încă se străduia să înțeleagă schimbarea sorții ei. Fusese cât pe ce să moară în acest loc, dar acum era eliberată și recunoscu, pe fața plăcută a gardienei zâmbitoare, ceva ce nu mai văzuse de mult timp. Respect.

Helen îi mulțumi și plecă rapid. Revoltele duraseră doar o zi și situația era acum calmă. Celia Bassett demisionase și, în vechea închisoare ale cărei zile erau numărate, fusese instalat un nou guvernator. Dar acum, când acuzațiile împotriva ei fuseseră abandonate, Helen voia doar să plece. Petrecuse suficient de mult timp în spatele gratiilor.

Charlie o aștepta în curte și se apropie în grabă de ea. Helen se recuperase bine în urma stopului cardiac, dar continua să meargă cu bastonul și o vreme trebuia să o ia mai încet. Charlie se agitase pe lângă ea toată săptămâna, și Helen o înțelegea – amândouă știau că Helen e încă în viață doar datorită intervenției abile a paramedicilor. Cu toate acestea, respinsese sugestia lui Charlie de a fi transportată în cărucior, până la mașină. Helen era

hotărâtă să plece de la Holloway pe picioare, cu capul sus.

Charlie voia să o ducă cât mai repede la mașină, deoarece în dimineața aceasta prin închisoare bătea un vânt aspru. Dar Helen se opri, în timp ce traversa curtea. Văzu iar, în mintea ei, coșciugele lui Leah și Jordi. Și Lucy ieșise din curtea asta într-o ladă, fiind preluată de tatăl ei distrus. Existau trei familii care primiseră cel mai amar cadou de Crăciun posibil și care se străduiau să facă față pierderii. Helen le jelea pe Leah, pe Jordi și pe Lucy, dar compătimea și familiile lor, pe care le aștepta un drum lung. Holloway fusese gazda multor fapte tenebroase de-a lungul anilor, dar vechea închisoare păstrase cel mai întunecat capitol al ei pentru sfârșit.

Helen își strânse haina în jurul trupului, se întoarse dinspre clădirile închisorii și șchiopătă spre ieșire. Fuseseră câteva luni teribile, dar, în sfârșit, se făcuse dreptate. Babs era la Izolare, iar Robert Stonehill era în spatele gratiilor. Acest ultim fapt o îndurera, dar acolo era locul lui, și Helen nu simțea nicio simpatie față de el, doar o tristețe profundă la gândul că totul sfârșise astfel.

Charlie insistase ca Helen să stea la ea pe perioada recuperării, dar Helen era nerăbdătoare să se întoarcă în apartamentul ei. Simțea nevoia să fie singură o vreme, să-și adune gândurile și să se regrupeze. Mai mult decât orice, voia să doarmă în patul ei, înconjurată de lucrurile ei. Călătoria ei prin viață nu avea să fie ușoară, Helen știa asta, dar era nerăbdătoare să înceapă din nou, hotărâtă să-și revendice vechea viață.

Cel mai bine avea să facă asta în propriul apartament și, în plus, Kawasaki-ul ei continua să stea degeaba, neiubit și nefolosit, în parcarea de la subsol. Helen știa că, atunci când va veni vremea – fără îndoială, înainte să îi permită doctorii –, avea să se furișeze acolo și să facă din nou cunoștință cu vechiul ei prieten. Știa că ar trebui să-și ia un

concediu prelungit, poate chiar să se gândească la schimbarea carierei după toate prin câte trecuse, dar știa și că șansele pentru așa ceva sunt mici. Ești ceea ce ești.

Iar Helen ardea de dorința să se apuce iar de treabă.

142.

Privi maşina, până când deveni doar un punct la orizont. Apoi Babs se lăsă încet pe podea. Izolarea nu era un loc plăcut în care să stai, dar oferea o vedere excelentă asupra curții principale a Holloway-ului, iar ea voise să vadă plecarea lui Helen. Era întotdeauna emoționant să vezi o deținută care se întoarce acasă.

Babs se duse la pat, se întinse pe el și închise ochii. Era epuizată și voia să doarmă, fie și pentru a uita, timp de câteva ore, de ambianța murdară.

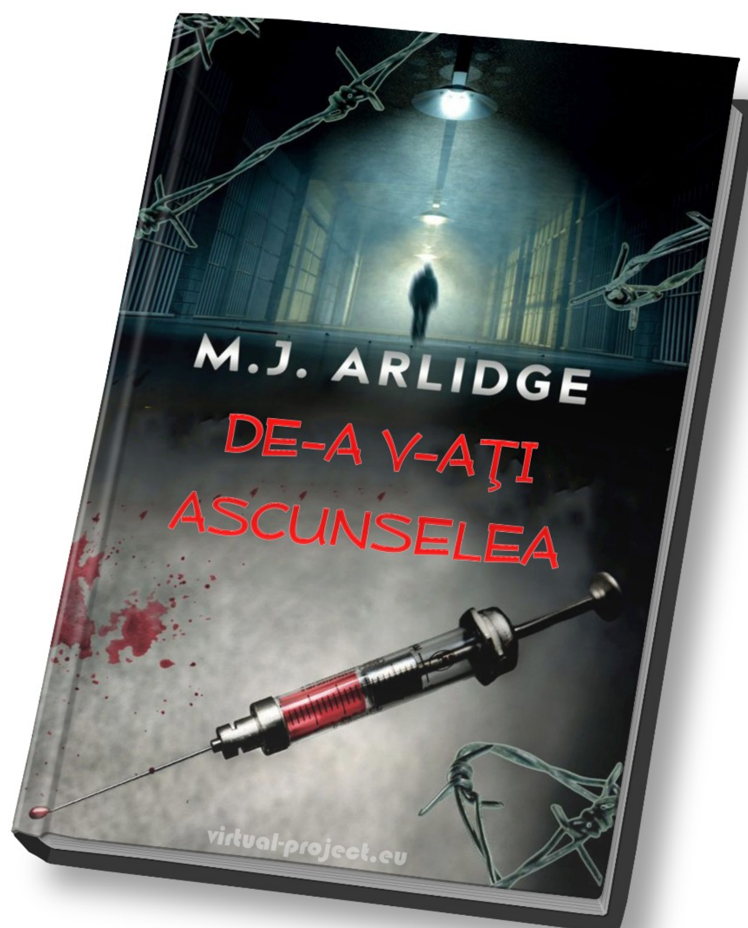
I se spusese că avea să fie ținută la Izolare până la proces, deoarece constituia un risc prea mare pentru siguranța celorlalte deținute. Așa că avea să rămână aici, luptând ziua împotriva plictiselii, iar noaptea împotriva paraziților.

Multe deținute promiseseră că Babs nu o să mai ajungă la proces, că, înainte de asta, aveau să găsească o modalitate de a se ocupa de ea, ca răzbunare pentru ceea ce le făcuse ea acelor „sărmane fete”. Dar Babs se îndoia de asta. Le era prea frică de ea, ca să-și pună în practică amenințările. Reputația ei avea s-o țină în viață – cel puțin deocamdată.

Acum o așteptau zile lungi și singuratice, dar avea să găsească modalități de a le supraviețui. Crăciunul era peste doar câteva zile – Babs auzea cum corul închisorii repetă pentru concertul anual –, iar asta îi amintea de importanța speranței. Întotdeauna urmau lucruri mai bune. Ziua Crăciunului avea să aducă o cină cu curcan, timp suplimentar pentru televizor și poate o carte poștală de la Jeannie. Dacă sosea o carte poştală, Babs nu se aștepta ca vorbele așternute să fie prietenoase, date fiind evenimentele recente, dar spera ca fiica ei să ajungă, până la urmă, să îi înțeleagă chemarea. Ea voise doar să ajute.

Oamenii aveau să ajungă să înțeleagă asta cu timpul – aveau să-și dea seama că intențiile ei fuseseră întotdeauna bune. Ar fi fost exagerat să spere că într-o zi putea să ajungă chiar în postura de a ajuta oamenii *iar*? Babs spera foarte mult că așa va fi și știa că avea să fie răsplătită pentru asta.

La urma urmei, un Bun Samaritean își găsește întotdeauna un loc în Rai.

virtual-project.eu

[1] Curtea Penală Centrală a Angliei și a Țării Galilor. (*N. r.*).

[2] Romancieră irlandeză specializată în literatura pentru femei. (*N. red.*).

[3] Lividitate și învinețire a cadavrului. (*N. red.*).

[4] Dispozitiv ce utilizează un șoc electric paralizant. (*N. red.*).

[5] Companie internațională de pază și securitate cu sediul în Marea Britanie. (*N. red.*).

[6] Clădire abandonată ocupată fără forme legale de persoane fără adăpost. (*N. r.*).

Table of Contents

78.
79.
80.
81.
82.
83.
84.
85.
86.
87.
88.
89.
90.
91.
92.
93.
94.
95.
96.
97.
98.
99.
100.
101.
102.
103.
104.
105.
106.
107.
108.
109.
110.
111.
112.
113.
114.
115.
116.
117.

118.
119.
120.
121.
122.
123.
124.
125.
126.
127.
128.
129.
130.
131.
132.
133.
134.
135.
136.
137.
138.
139.
140.
141.
142.

Table of Contents